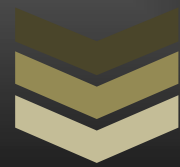

ХОДАТАЙСТВЕНА МОЛИТВА

*Християнски институт за изучаване и
обучение*

Дъч Шийтс

Съдържание:

Посвещение	1
БЛАДОГАРНОСТИ	1
Посвещение	2
Глава първа: Въпросът е... ..	3
Глава втора: Необходимостта от молитва	6
Глава трета: Да представяме Исус	14
Глава четвърта: Среци – доброто, лошото и грозното	21
Глава пета: Страна до страна	29
Глава шеста: Не нарушавайте!	37
Глава седма: Пеперуди, мишки, слонове и мишени	45
Глава осма: Свръхестествено раждане	53
Глава девета: Професионални воители	67
Глава десета: Най-високият човек.....	79
Глава единадесета: Божията светкавица.....	90
Глава дванадесета: Същност на молитвата	98
Глава тринадесета: Действия, които говорят и думи, които действат.....	108
Глава четиринадесета: Помазанието „страж”	118

Посвещение

На семейството ми - Сеси, моята съпруга и най-добър приятел; Сара и Хана, нашите две скъпи дъщери, и на Исус, на Когото с любов посвещавам този труд. „Благодаря Ти, Исусе, за цената, която плати, и за страстта, която все още Те мотивира. Ти си нашият Герой. Голяма чест е да Ти служим и да те представяме на земята. Очакваме с нетърпение да прекараме още много прекрасни дни с Теб!”

P. S. „Надяваме се, че книгата Ти харесва, защото я направихме за Теб!”

БЛАДОГАРНОСТИ

Благодаря...

На Исус за това, което е, и че ни дава толкова много неща, за които да пишем.

На съпругата ми Сеси и дъщерите ни Сара и Хана за това, че вярваха в мен и ми позволиха да се отдам на този труд. Обичам ви повече, отколкото можете да си представите.

На секретарката ми Джой Андерсън, която вече получава пристъпи на безпокойство, когато чуе думите „краен срок”. Благодаря за многото извънредни часове работа и отличната редакция.

На останалата част от чудесния ни персонал - Боб, Дейвид, Уорън, Гери, Лирой и Линда, за това, че се грижеха нещата да вървят, докато аз „потъвах” в книгата.

На всички, които помогнаха с молитвите си за раждането на тази книга.

На църквата, която пастирувам, Спринг Харвест Фелошип, за това, че ми позволиха да отсъствам няколко седмици и за това, че са чудесно паство.

На Карен Кауфман, моят редактор в Регал, за многото часове усърдна работа в опит да угоди на един неопитен автор и приведе моя свободен разговорен стил в съгласие със строгия граматичен стил на Регал. Благодаря за професионализма, за разбирането, и за това, че спомогна тази книга да стане по-добра.

Посвещение

Съвременното молитвено движение започна около 1970 г. То гореше бурно в Корея няколко десетилетия преди това, но през 1970 г. започна да се разпространява по целия свят. В последните години разрастването на молитвеното движение е експлозивно. Качеството на молитвата се увеличава заедно с количеството. Молитвени огънове се запалват в почти всяка деноминация на всеки континент. Пасторите отдават по-голямо значение на молитвата, децата се молят усърдно и ефективно, увеличават се молитвените движения, и служения, семинарите въвеждат предмети, свързани с молитвата. Аз съм един от хората, дълбоко докоснати от съвременното молитвено движение. До преди около десет години молитвата беше за мен нещо отегчително. Аз знаех, че Библията ни учи, че трябва да се молим и че Бог отговаря на молитва. Знаех също, че молитвата е обичайна част от ежедневието на всеки християнин, християнско семейство или църква. Но аз очаквах молитвените събрания с почти толкова ентузиазъм, колкото посещенията при зъболекаря.

За щастие това се промени. Суверенната ръка на Бог ме въвлече в това, което през 1987 г. се превърна в световно молитвено движение. От тогава аз усърдно изследвам темата за молитвата.

Молитвеният ми живот силно се подобри. Провеждам семинари за молитвата и редовно преподавам за това в семинарии. Участвам в координирането на молитвата на движението „2000 година“ и съм написал няколко книги за молитвата. Причината, поради която споменавам тези неща е, не да се изтъкна като духовен гигант, какъвто не съм, а по-скоро да представя някои препоръки като фон на изявлението, което ще направя. Като професионален изследовател аз нося отговорност, доколкото е възможно да съм в течение с литературата, свързана с молитвата. Моята лична библиотека съдържа девет лавици с книги за молитвата и техният брой продължава да расте. Преглеждайки тази част от библиотеката си, която мога да видя от мястото, на което стоя, не виждам друга книга, която може да се сравни с тази, написана от моя добър приятел Дъч Шийтс.

Знам, че всяка книга има своите уникални характеристики, но „Ходатайствена молитва“ е отделна категория. Според мен Дъч Шийтс е създал повече от всеки друг съвременен автор нещо, което може да се счете като стандарт в библейската теология за световното молитвено движение от 1990-те години. Бях силно развълнуван, четейки страница след страница солидно библейско поучение за различните аспекти на молитвата и бях приятно

изненадан да се сблъскам с концепции, за които не бях мислил преди. Малко неща, които съм чел, са ми давали повече откровения от „Ходатайствената молитва”. Осъзнавам, че да определиш нещо като теология е опасно. Много хора смятат четенето на теология за толкова скучно, колкото гледането на крикет. Но Дъч Шийтс е един от тези теолози, които са и динамични говорители. Вместо да усложнява простите неща, както правят някои теолози, той знае как да направи сложните неща прости.

Неделя след неделя пастор Дъч проповядва на стотици хора в Спрингс Харвест Фелошип - една от най-бързо растящите църкви в Колорадо Спрингс. В проповедите си Дъч оживотворява всяка своя мисъл чрез реални житейски истории от своя живот или от живота на други. Всяка от тях показва как Бог може да бъде прославен чрез молитвата на някой вярващ.

Ако искате нова сила в молитвения си живот или в молитвения живот на вашата група, вие държите в ръцете си ръководството, от което се нуждаете. Вашите молитви ще са толкова по-силни, колкото по-съдържателни са. Няма да сте прочели много, преди да осъзнаете, че поемате някои от най-основните поучения за молитвата, съществуващи днес. И също като мен вие ще благодарите на Бога и на Дъч Шийтс за тази забележителна книга.

*С. Питър Вагнер
Семинария Фулър Теолоджи*

Глава първа: **Въпросът е...**

Без надежда

Аз знаех, че жената, за която ще се моля, е много болна. Това, което не знаех, е, че тя е в кома с трахеотомия на гърлото и с тръбичка за хранене в стомаха и е в това състояние от година и половина. Когато я видях за пръв път, беше като да очакваш рецепта, а да получиш операция на мозъка. Нейната сестра, която ме помоли да посетя тази млада жена, не ми беше казала всичко от страх, че няма да отида. Тя знаеше, че ако успее да ме накара да отида поне веднъж, аз вероятно ще се върна пак. Тя беше права! Лекарите не даваха на Даян (това не е истинското ѝ име) никаква надежда за живот, още по-малко да излезе от комата. И дори ако се върнеше в съзнание, по всяка вероятност щеше да е труп поради силното увреждане на мозъка или поне така смятаха лекарите.

Стояли ли сте някога до човек в такова състояние, молейки Бог за чудо? Да стоите до смъртта и да се молите за живот може да е страшно. Това може да ви научи на много неща - за живота, за смъртта, за вас самите и за Бог. Особено, ако стоите до един и същи човек 60-70 пъти в продължение на една година, за около час всеки път.

Изправени пред неочакваното

Нещата не станаха, както очаквах. В живота рядко се случва така, както очакваме! Очаквах Бог да изцели тази млада жена чрез нашите молитви по един драматичен, лесен и бърз начин. Все пак така ставаше при Исус!

- Не предполагах, че ще посвещавам на това по 3-4 часа седмично в продължение на една година (включително времето за пътуване).
- Не очаквах унижения и обиди от персонала на клиниката, в която тя се лекуваше.
- Не предполагах, че ще плача толкова много.
- Не предполагах, че ще съм толкова смел на моменти.
- Не предполагах, че понякога ще съм толкова уплашен.
- Не предполагах, че това ще отнеме толкова дълго време.
- Не предполагах, че ще науча толкова много.

Чудото

Да, Бог възстанови Даян! Той изцели нейния мозък, чийто най-горен слой според лекарите беше напълно унищожен от вируса. Всяка част от него беше покрита с инфекция и лекарите казваха: „Няма надежда“. На първа страница на *Дейтън дейли нюз* (не е истинското име на вестника) имаше статия, озаглавена „Жена се връща в съзнание жива и здрава след две години в кома“. Лекарите го нарекоха „чудо на медицината“. „Нямам обяснение“ - казаха те, въпреки че не отдадоха славата на Бога. Това всъщност се случи в една съботна сутрин, когато Даян беше съвсем сама. По-рано тази седмица тя беше преместена от частната клиника в болница за лечение на някаква инфекция. След провеждането на някои изследвания, лекарите определиха, че състоянието ѝ се е влошило, и съобщиха на семейството, че вероятно скоро ще умре.

Когато сестрата на Даян ми съобщи за това, аз се устремих към болницата. Знаейки, че хората в кома чуват и разбират всичко, което се случва около тях, аз дълго ѝ говорих. Както разбрахме по-късно, поради увреждането на мозъка, Даян не ме е чувала. Но през тази сряда следобед аз ѝ говорих както обикновено. „Този кошмар почти свърши - казах аз и сълзи се стичаха по лицето ми. - **Нищо не може да ни попречи да получим чудото. Нищо!**“

Този спомен е завинаги запечатан в съзнанието ми. Когато излизах от болницата, плачейки, си спомням, че повтарях отново и отново: „**Нищо не може да спре чудото. Нищо!**“

Това не беше просто силна надежда, а огромна вяра. Много пъти се бях обръщал към Бога през тази година с въпроса, дали наистина Той ме е изпратил при онова момиче. И всеки път получавах Неговото потвърждение: „**Аз те изпратих. Не се предавай!**“

Силата на устояването

Бил съм обвиняван, че съм твърдоглав и предполагам, че е така. Всъщност в доста неприятности съм се въвличал заради упорството си, сред които две големи контузии при игра на футбол с двама души, които имаха доста повече мускули зад упорството си от мен. Но упоритостта, насочена в правилна посока, може да се превърне в добродетел, наречена устояване или твърдост. Установил съм, че това е едно от най-важните духовни качества в християнския живот. Чарлс Спърджън казва: „**Чрез постоянство охлювът е стигнал до Ноевия ковчег**“. Липсата на твърдост е една от най-големите причини за

поражение, особено в молитвата. Ние не знаем как да чакаме. Живеем във века на микровълновата печка. А Бог обикновено е в продължителната обработка.

Така аз постоянах цяла година и така вярата ми порасна, докато накрая знаех дълбоко в себе си, че ще победим. Галатяни 6:9 беше станал мото за мен „**Нека не ни дотяга да вършим добро, защото, ако не се уморяваме, своевременно ще пожънем**”. Моето постоянство беше възнаградено, когато три дни след онази сряда в болницата Даян дойде в съзнание с напълно възстановен мозък. Новината за чудото се разнесе и извън страната. Всъщност клиниката, в която тя се лекуваше, получила въпроси от Европа относно нейното невероятно възстановяване.

Всяка сълза и всеки час, които бях отделил, си заслужаваха чакането, когато видях Даян в съзнание и я чух да казва думите: „Слава на Господа”. Какво научих от това усилие, продължило цяла година? Много. И все още научавам неща. В новинарския бюлетин „Ласт дейс” Леонард Рейвънхил разказва за група туристи, които посетили живописно селце. Те минали покрай старец, седящ до една ограда. Доста ентузиазирани един от туристите попитал: „В това село били ли са родени някои велики мъже?” Старецът отговорил: „Не, само бебета.”

Аз разбрах, че никой не се ражда велик. Той се оформя и изгражда с житейския опит.

Един от холивудските търсачи на таланти казал на Фред Астер, един от най-добрите певци, танцьори и актьори на всички времена: „Не може да играе. Не може да пее. Танцува малко.” Аз съм сигурен, че в определени моменти от живота ми сатана е изказвал следната преценка за мен: „Не може да проповядва. Не може да води. Моли се малко.” Благодаря на Бога за Неговата благодат, търпение и вяроност към мен. В живота си съм имал повече напредък, отколкото спад.

Толкова много въпроси

От молитвени преживявания, от поражения и победи, от стотици часове в изучаване, съм извлякъл някои мисли, които ще споделя с вас. Вярвам, че те ще отговорят на много от вашите въпроси, като:

- Необходима ли е молитвата наистина? Ако да, защо? Не е ли Бог суверенен? Означава ли това, че Бог прави всичко, което иска и когато го иска? Ако е така, защо да се молим?
- Гарантирана ли е Божията воля за живота на християнина или изпълнението ѝ зависи от молитвата и други фактори?
- Защо често минава толкова дълго време, докато дойде отговорът на молитвата? Защо е необходимо устояване? Яков се бори с Бога. Това ли трябва да правим и ние в молитва? На мен не ми харесва мисълта да се боря с Бога, а на вас?
- Какво да кажем за молитвата за изгубените? Как можем да сме по-ефективни? На мен ми е трудно да измислям нови начини, да искам от Бог да спаси някого, а на вас? Аз мислех, че Той иска да ги спаси. Тогава защо се чувствам, като че ли се опитвам да Го убедя, да го направи? Има ли по-добър начин? Дали да се моля за нечие спасение много пъти или да се моля веднъж и след това просто да благодаря с вяра?

- Какво да кажем за духовното воюване? Ако сатана е разгромен и Христос има цялата власт, не би ли трябвало просто да забравим за дявола? Бог ли връзва нечестивия или ние?
- Какво точно е ходатайствената молитва? Но не ми казвайте, че това е просто да „застанеш в пролома”. Нямам нужда от религиозни цитати и църковен жаргон. Знаем, че тази мисъл е взета от Библията, но какво означава?
- Какво да кажем за закрилата? Дали всичко, което се случва с мен и семейството ми, е допуснато от Бог? Има ли нещо, което трябва да направя, за да осигуря безопасността ни?
- Как да носим „един на друг теготите си”? (Галатяни 6:2).
- Има ли „правилно” време за отговор на молитвата или времето зависи от мен?

Отегчихте ли се от толкова въпроси? Аз да, така че ще спра. На вас дори може да ви е омръзнало да си задавате някои от тях. На мен ми беше. Много хора отдавна са спрели да си ги задават и вероятно също са спрели да се молят. Моля ви, не правете това!

Продължавайте да питате! Открил съм, че правилните отговори започват с правилните въпроси. Бог няма да отговори на скептика и не Му е угодно неверието, но Той обича тези, които искрено търсят отговор. Той не смъмря тези, на които им липсва мъдрост и искат от Него (Яков 1:5). Той е добър Баща. Нека да се молим заедно с тази молитва:

Отче, ние се нуждаем от по-добро разбиране, а не от повече знания. Вече имаме толкова знание, че сме започнали да ставаме объркани. Да, дори скептични понякога, тъй като знанието ни не винаги работи. Всъщност, много пъти преживяванията ни са изглеждали в противоречие с Библията. Отче, нуждаем се от някои отговори. Имаме нужда да свържем знанието с опита.

Насърчаваме се от историите на молитвените воители като пророк Илия, апостол Павел, Георг Мюлер, Дейвид Брейнард, Андрю Мърей, но, Господи, откровено казано е обезсърчително, когато изглежда, че молитвите ни не работят. И смуцаващо е също, защото не знаем дали някога ще можем да се молим по 3-4 часа на ден, като тези велики ходатаи. Ние се нуждаем от нещо повече от вдъхновение. Нуждаем се от отговори. Така че, както Твоите ученици, Господи, ние Ти казваме: Научи ни да се молим! Знаем, че това често изисква много усилия, но не може ли и да е забавно? Ние знаем, че ще се проваляме, но бихме искали да имаме повече успехи. Знаем, че ходим „с вяра, а не с виждане” (II Коринтяни 5:7), но не може ли да видим малко повече победи, спасени души, изцеления...? Уморихме се да обличаме невежеството си в сляпо подчинение и да наричаме това духовност. Омръзна ни от религиозни дейности, които ни помагат за известно време, но не дават почти никакъв траен плод. Не искаме повече форма на благочестие, лишена от силата Ти. Помогни ни, моля Те! В името на Исус се молим. Амин.

Защото аз казвам

„Защото аз казвам!“ Не ви ли е неприятна тази причина да направите нещо? Това не само е неприятно, но убива мотивацията. Едно е, когато въпросът „защо“ идва от бунтовна съпротива, но когато някой искрено не разбира защо, този отговор може да е много обезкуражаващ. Спомням си как получих удар с линия по ръцете само заради въпроса „защо“. Шляп! „Защото аз казах. Млъквай и го направи!“ Все още ми се иска да ударя тази учителка по ръцете с пръчка, без да ѝ казвам защо! (Не се притеснявайте, ще говорим за непростителността друг път). Никой не иска да прави нещо просто, защото някой е казал. Знаем, че Бог понякога изисква от нас неща, които не разбираме напълно, но това са редки случаи, свързани с покорство и доверие, а не начин, по който Той очаква да живеем всеки ден. Ние не сме роботи, които никога не питат защо. Бог не изисква от нас щраусово мислене - да заровим глава в пясъка, слепи за истината и действителността.

Чудя се защо

Бог ни е дал Библия, пълна с отговори на въпросите на живота. Въпросът, от който аз се интересувам, е „Защо да се молим?“. Не говоря за това в смисъл на нуждата от различни неща. Очевидно ние се молим, защото се нуждаем или искаме нещо. Говоря за въпроса „защо“ в контекста на Божия суверенитет. Дали наистина моите молитви имат особено значение? Няма ли бог така или иначе да направи това, което иска? Повечето хора, дори и само подсъзнателно, вярват точно това. Доказателство за това е техният молитвен живот или липсата му.

Могат ли молитвите ни наистина да променят нещо? Бог нуждае ли се от моите молитви или Той просто иска да се моля? Някои смятат, че един Всемогъщ Бог не се нуждае от нищо, дори от нашите молитви. Може ли Божията воля на земята да бъде осуетена, ако не се молим? Много хора биха ме обвинили в еретизъм дори само, защото повдигам този въпрос. Но тези и други въпроси изискват своя отговор. Открил съм, че разбирането за причината да правим нещо е огромна сила за мотивацията ни. Вярно е същото и обратното. Като дете се чудех защо в плитката част на басейна има знак „Гмуркането забранено“, докато един ден не си ударих главата в дъното.

Чудех се защо не бива да докосвам приятно зачервената жар в печката и открих. Чудех се защо момчето, което вървеше пред мен в гората каза: „Наведи се“. Помислих си: „Не искам да се навеждам. Не трябва да се навеждам.“ Тогава един клон ме удари по лицето. Сега се навеждам.

Трябва да знам

Някой е казал: „Да се греши е човешко. Да повтаряш грешките си е глупост.“ Сигурен съм, че и това ми се е случвало, но не с тези три неща, защото вече знаех защо! Но тук не говорим за подутини, изгаряния и драскотини, а за вечни съдби. Говорим за домове, семейства, добруването на хората, които обичаме, съживление в градовете ни и много други важни неща. Когато Бог казва „моли се“, искам да съм сигурен, че това е от значение. Не бих се занимавал с религиозни дейности, защото времето ми е ценно, а предполагам и вашето. Прав ли е бил С. Гордън, като е казал: „Ти можеш да направиш повече от това, да се

молиш, след като си се молил, но преди да си се молил, не можеш да направиш нищо друго, освен да се молиш... Молитвата нанася решаващия удар... Служението само събира резултата...”? Ако Бог ще направи нещо, независимо от това, дали се молим или не, Той не се нуждае от нашата молитва и ние не трябва да си губим времето с това. Ако всичко е *que sera, sera*, по-добре да си вземем почивка и да оставим нещата да се случват. Ако, от друга страна, Джон Уесли е бил прав, като е казал: „Бог не прави нищо на земята, освен в отговорна молитва, отправена с вяра”, аз бих се лишил от малко сън за това. Бих променил начина си на живот заради това. Бих изключил телевизора и дори бих пропуснал едно или две хранения.

- Аз трябва да знам, дали кистата в яйчника на съпругата ми изчезна, защото аз се молих.
- Аз трябва да знам, дали оцелях при земетресението, защото някой се е молил.
- Аз трябва да знам, дали Даян излезе от кома с възстановен мозък, защото се молихме.
- Аз трябва да знам, дали молитвите ми за някого са били решаващи за вечната му съдба.

Необходима ли е молитвата?

Действителният въпрос е, дали суверенният Всемогъщ Бог се нуждае от нашето участие или не. Необходима ли е молитвата наистина? Ако да, защо? Аз вярвам, че е необходима.

Нашите молитви могат да донесат съживление. Те могат да донесат изцеление. Ние можем да променим една нация. Крепости могат да паднат поради молитва. Аз съм съгласен с Е. Баундс, който казва: **„Бог оформя света чрез молитва. Колкото повече молитви има по света, толкова по-добър ще е светът и толкова по-голяма ще е силата, възпираща злото. Молитвите на Божиите светии са капиталът на небето, чрез който Бог извършва Своята велика работа на земята. Бог прави самото съществуване и успех на Своята кауза зависими от молитвата.”**

Напълно съм съгласен с това и искам да споделя с вас защо вярвам, че е така. Ако се съгласите с мен, ще се молите повече. И вероятно също ще се молите с по-силна вяра.

Първоначалният план на Бог

Отговорът на въпроса „Защо е необходима молитвата?” се намира в първоначалния план на Бог, когато Той създаде Адам. Преди смятах, че Адам е бил доста впечатляващ. Сега знам, че е бил абсолютно велик. Името Адам означава „човек, човешко същество”. С други думи Господ създаде човека и го нарече Човек. Той направи адам и го нарече Адам. Всъщност много често, когато Библията използва думата „човек”, еврейската дума е *adam*. Казвам това, за да покажа, че Адам представлява всички нас. Това, което Бог имаше за Адам, Той го имаше за цялото човечество.

Какво беше Божието намерение? Първоначално Той даде на Адам, Ева и тяхното потомство власт над цялата земя и всички творения, както виждаме в Битие 1:26-28 **„И Бог каза: Да създадем човека по Нашия образ, по Наше**

подобие; и нека владее над морските риби, над небесните птици, над добитъка, над цялата земя и над всяко животно, което пълзи по земята. И Бог създаде човека по Своя образ; по Божия образ го създаде; мъж и жена ги създаде. И Бог ги благослови. И рече им Бог: Плодете се и се размножавайте, напълнете земята и обладайте я, и владейте над морските риби, над въздушните птици и над всяко живо същество, което се движи по земята.” Виждаме същото и в Псалм 8:3-8 **„Когато гледам Твоите небеса, делото на Твоите пръсти, луната и звездите, които Ти си отредил, казвам си: Що е човек та да го помниш? Или човешки син та да го посещаваш? А Ти си го направил само малко по-долен от ангелите, и със слава и чест си го увенчал. Поставил си го господар над делата на ръцете Си; Всичко си подчинил под нозете му, всичките овце и говеда, още и животните на полето, въздушните птици, морските риби, и всичко що минава през морските пътища.”**

Адам - Божият представител на земята

Еврейската дума *mashal*, преведена като „господар” в стих 6 на този пасаж, показва, че Адам (и в последствие неговите потомци) беше Божият управител тук, Божият губернатор. Адам беше посредник или представител. Псалм 115:16 потвърждава това: **„Небесата... Вечният държи сам, а земята Той повери на човешките чада”** (Превода на Мофат). Този превод предава с голяма точност смисъла на еврейската дума *nathan*, често превеждана като „даден”. Бог не изгуби собствеността върху земята, но Той възложи на човечеството задачата, да я управлява. Битие 2:15 казва: **„Господ Бог взе човека и го засели в Едемската градина, за да я обработва и да я пази”**.

Думата „пазя” е превод на еврейската дума *shamar*, която означава „защитавам, закрилям”. Това е основната дума, използвана за страж в Писанията. Адам буквално беше Божият страж или пазач на земята. Никой сериозен изследовател на Библията не би оспорил, че Адам беше Божият представител тук. Но какво всъщност означава да представляваш някого? Речникът го определя като „да представиш отново”. Представителят е човек, който представя волята на някой друг. Аз например имам честта да представям Христос на много места по света. Аз се надявам, че отново Го представям, когато говоря в Неговото име. Речникът споменава още няколко значения, като: „да покажеш образа и подобие на, да говориш и действаш с авторитета на, да бъдеш заместник или агент на”. Звучи много подобно на това, което Бог даде на Адам, нали? Не е лека задача да представяш Бог. За да помогне на нас, хората, по-добре да изпълним тази задача, Бог ни направи толкова подобни на Него, че беше заблуждаващо. **„И Бог създаде човека по Своя образ; по Божия образ го създаде; мъжки и женски пол ги създаде”** (Битие 1:27). Еврейската дума за образ е *tselem*, което включва представата за сянка, привидение или илюзия. Илюзията е нещо, което мислиш, че виждаш, но при по-внимателно наблюдение откриваш, че очите ти са те измамили.

Когато творението видя Адам, те трябва да са реагирали в следния ред на мисли: „Първо помислих, че е Бог, но това бил Адам”. Какво представяне! Това е тежка теология. Също се казва, че Адам беше подобен или сравним с Бог. Еврейската дума *demuwth*, преведена като подобие в Битие 1:26 идва от думата

damah, която означава „да сравня“. Адам много приличаше на Бог! Псалм 8:5 в действителност казва, че хората са били създадени „само малко по-ниско от Бог“. Бог дори ни е дал способността да създаваме вечни духове, нещо, което не е поверил на никое друго творение! По-нататък същият стих казва, че човечеството беше увенчано със славата на Самия Бог.

Като говорим за тежка теология, определението на еврейската дума kabowd, която е преведена като „слава“, буквално означава „тежък“. Това, разбира се, е свързано с представата за авторитет. Ние все още използваме тази метафора, когато казваме, че някой „носи голяма тежест“. Адам носеше тежестта на земята. Не знам колко тежеше Адам, но беше тежък. Той представляваше Бога с пълна власт! Той управляваше! Гръцката дума за слава - „doxa“ е също толкова изразителна. Тя включва идеята за разпознаване. Тя е това, което прави нещо или някой да бъде разпознат такъв, какъвто е. Когато четем в Писанията, че човечеството е славата на Бога (I Коринтяни 11:7), това ни казва, че Бог беше разпознат в хората. Защо? За да могат хората да Го представляват. Когато творенията поглеждаха към Адам, те трябваше да виждат Бог. И така беше, докато Адам не съгреши и не отпадна от Божията слава. Бог вече не може да се види в падналото човечество. Трябва отново да се променим по Божия образ „от слава в слава“ (II Коринтяни 3:18), за да може Бог да бъде разпознат в нас.

Моята цел не е да ви обърквам с безброй определения, а по-скоро да разширя разбирането ви за Божия план относно човечеството при сътворението. Затова ще обобщя това, което вече казах. Адам беше подобен или сравним с Бог. Толкова много приличаше на Бог, че беше заблуждаващо. Бог можеше да се види в Адам, което означава, че Адам „носеше тежестта“ тук, на земята. Адам представляваше Бог, представяйки отново Неговата воля на земята. Адам беше Божият управител тук. Земята беше поверена на Адам, тя беше под неговата власт и грижа. Адам беше страж, пазач. Как вървяха нещата на земята, към добро или към лошо, зависеше от Адам и неговото потомство.

Помислете за това. Ако земята беше останала рай, това щеше да е поради човечеството. Ако нещата се объркаха, това беше поради човечеството. Ако змията взе надмощие, това беше поради човечеството. Човечеството наистина беше в своята власт! Защо Бог го направи така? Защо пое такъв риск? От това, което знам за Бог от Писанията и от личния си живот с Него, мога да направя само едно заключение: **Бог искаше семейство – синове и дъщери, които да имат лично взаимоотношение с Него.** Затова Той направи нашите прародители подобни на Себе Си. Той постави Собствения Си живот и Дух в тях, даде им прекрасен дом с много домашни любимци, седна и каза: „Това е добро“. Той всекидневно общуваше с тях, разхождаше се с тях, учеше ги за Себе Си и техния дом. Той каза: „Дайте ми внуци и внучки“. Бог беше Баща и беше развълнуван!

Въпреки, че това е моя интерпретация, тя не променя Писанията. Тя ни води до заключението за необходимостта от молитвата.

Бог работи чрез молитвите на Своите хора

Нека да продължим с това заключение. Тъй като говорим за тежки неща като славни корони, илюзии и хора, създаващи вечни неща, как ви се струва като

тежест следното? Толкова пълна и окончателна беше властта на Адам на земята, че не само Бог, но и Адам можеше да я даде на някой друг! Чуйте думите на сатана в Лука 4:6-7, когато изкушаваше Исус: **„На Теб ще дам всичката власт и слава на тия царства (защото на мене е предадена и аз я давам комуто ща) и тъй, ако ми се поклониш, всичко ще бъде Твое.“** Това, че властта беше предадена на него, беше вярно и Исус го знаеше. Той дори три пъти в Евангелията нарече сатана „князът на този свят“ (Йоан 12:31, 14:30, 16:11). Ето и второто тежко нещо. Божието решение да работи на земята чрез човеци беше толкова пълно и окончателно, че Бог трябваше да стане част от човешката раса. Няма друга по-изумителна истина. Нищо не може да даде по-силно доказателство за окончателността на Божието решение, да работи чрез хора. Без съмнение хората завинаги щяха да останат Божията връзка към властта и активността на земята. Смятам, че в това е причината за необходимостта от молитва.

Бог още от сътворението избра да работи чрез хората, а не независимо от тях. Това винаги е било и ще бъде така, дори с цената на това, Бог да стане човек. Въпреки че Бог е суверенен и всемогъщ, Писанията ясно ни казват, че Той ограничи Себе Си относно земните дела в това, да работи чрез човешки същества. Не е ли това причината земята да е толкова неуредена? Не, защото Бог иска да е така, но поради нуждата да работи и извършва волята Си чрез хора.

Не е ли това истината, разкривана през цялото Писание?

- Бог и човекът работят заедно за добро или за лошо.
- Бог се нуждае от верни мъже и жени.
- Бог се нуждае от народ, чрез който да работи.
- Бог се нуждае от пророци.
- Бог се нуждае от съдии.
- Бог се нуждае от човек Месия.
- Бог се нуждае от човешки ръце да изцелява, човешки глас да говори и човешки нозе да отиде.

Не трябва ли ние да се молим, Неговото царство да дойде и Неговата воля да бъде (Матей 6:10)? Той не би искал да си губим времето, молейки се за нещо, което така или иначе ще се случи, нали? Не ни ли каза Той да се молим за ежедневния хляб? (Вижте Матей 6:11). И все пак Бог знае нуждите ни, преди да сме поискали. Не ни ли каза Той да се молим, работници да бъдат изпратени на жетвата? (Вижте Матей 9:38). Но Господарят на жетвата не го ли иска повече от нас? Не каза ли Павел **„молете се за нас, да напредва бързо Словото на Господа и да се прославя“** (II Солунци 3:1)? Не беше ли Бог планирал вече да направи това? Не са ли тези неща Божията воля? Защо тогава трябва да се молим за нещо, което Той вече иска да направи, ако по някакъв начин молитвите ни не Го освобождават да го направи? Нека разгледаме още три Библейски пасажа, които подкрепят това.

Усърдната молитва на Илия

В III Царе 18 глава откриваме и историята на Бог, който използва човек и се нуждае от човек, за да изпълни волята Си чрез молитва. Там се разказва за това,

как Илия се моли за дъжд след три години суша. Яков 5:17-18 също споменава този случай и ние знаем от историята, че молитвите на Илия не само донесоха дъжд, но три години по-рано те бяха причината дъждът да спре. Когато пророците се молят за суша, знаем, че сме в беда! В III Царе 18:1, след три години на съд, Бог говори на Илия, като каза: **„Иди, яви се на Ахав; и ще дам дъжд по земята”**. По-късно, в края на главата, след няколко други събития, Илия се моли седем пъти и накрая идва дъжд. Според първия стих на главата, чия беше идеята да изпрати дъжд? Чие желание беше? Чия инициатива? Отговорът е, че това беше идея на Бог, а не на Илия. Тогава защо, след като това беше Божията воля, идея и време, беше необходима човешка молитва, да „роди” дъжда? (Илия стоеше в поза на жена, която ражда, символизирайки идеята за молитва на родилни мъки). Защо Илия трябваше да се моли седем пъти? Седем е библейското число за пълнота и аз съм сигурен, че Бог ни учеше да се молим, докато задачата е изпълнена. Но защо тази или която и да е друга молитва изисква устояване, щом това е Божията воля, идея и време? И накрая, наистина ли молитвите на Илия предизвикаха дъжда или беше просто съвпадение, че Илия се молеше, когато Бог изпрати дъжда? Яков дава отговор на този въпрос. Да, ефективната, усърдна молитва на този човек спря и върна дъжда!

„Илия беше човек със същото естество като нас; и помоли се усърдно да не вали дъжд, и не валя дъжд на земята три години и шест месеца; и пак се помоли, и небето даде дъжд, и земята произведе плода си” (Яков 5:17-18). Единственият логичен отговор на въпроса защо Илия трябваше да се моли, е просто, че Бог е избрал да работи чрез хора. Дори, когато Бог е инициаторът за нещо и силно желае да го изпълни, Той все още се нуждае от нашите молитви. Андрю Мърей накратко говори за нуждата да се молим така: „Божията даване е неразделно свързано с нашето искане... Само чрез ходатайство може да бъде свалена от Небето силата, която ще направи църквата способна да победи света.” Що се отнася до нуждата Илия да постои, няма да я коментирам надълго тук, но засега е достатъчно да кажем, че вярвам, че нашите молитви вършат повече от това, да искат от Отца. Убедил съм се, че в някои ситуации те действително освобождават растящи количества от Божията сила, докато се освободи достатъчно, за да се изпълни Неговата воля.

Даниил – човек на молитвата

Друг пример, който подкрепя нашето твърдение за абсолютната нужда от молитвата, откриваме в живота на Даниил. През 606 г. пр. Хр. Израил беше отведен в плен от друг народ поради греха си. Години по-късно в Даниил 9 гл. ни се казва, че докато четял книгата на пророк Еремия, Даниил открил, че е време да свърши пленничеството на Израил. Еремия пророкува не само за пленничеството, от което Даниил беше част, но и за неговата продължителност – 70 години.

Тогава Даниил направи нещо много различно от това, което повечето от нас биха направили. Когато ние получим обещание за съживление, освобождение, изцеление, възстановяване и т. н., сме склонни пасивно да чакаме неговото изпълнение. Но не и Даниил. Той знаеше по-добре! Той трябва

някак си да е знаел, че Бог се нуждае от неговото участие, защото каза: **„Тогава обърнах лицето си към Господ Бог, за да отправя към Него молитва и молби с пост, вретинище и пепел”** (Данаил 9:3).

В Даниил няма стих, както при Илия, който конкретно да казва, че Израил беше освободен заради молитвите на Даниил, но с важността, която им се отдава, определено тази идея се прокарва. Ние знаем, че архангел Гавраил беше изпратен веднага след като Даниил започна да се моли. Но бяха необходими 21 дни, за да премине през битката в небето с послание за Даниил, че **„думите ти се послушаха и аз дойдох поради думите ти”** (Данаил 10:12). Не мога да не се чудя колко обещания от Бог са останали неизпълнени, защото Бог не е намерил човешкото участие, от което се нуждае. Пол Е. Билхаймер казва: **„Даниил очевидно осъзна ролята, която играе ходатайството в изпълнението на пророчествата. Бог беше изпратил пророчество. Когато дойде време за неговото изпълнение, Той не го изпълни независимо от молитвената си програма. Той потърси човек, в чието сърце можеше да положи товара на ходатайството... Както винаги Бог взе решението в Небето. Човекът беше призван да го наложи на земята чрез ходатайство и вяра.”**

Бог се нуждае от нашите молитви

Още един стих силно подкрепя нашето твърдение, че Бог се нуждае от нашите молитви, въпреки че Божието съществуване и характер са напълно независими от всяко създание (Деяния 17:24-25) и Бог вече разполага с всички ресурси (Йов 41:11, Псалм 50:10-12). **„И като потърсих между тях мъж, който би издигнал ограда и би застанал в пролома пред Мене заради страната, та да я не разоря, не намерих. Затова излях негодуванието Си върху тях, довърших ги с огнения Си гняв, и възвърнах върху главата им техните постъпки, казва Господ Йехова”** (Езекиил 22:30-31).

Смисълът на тези стихове е удивителен. Святостта, неизменността и безкомпромисната истинност на Бог Му пречат просто да извини греха. Той трябваше да бъде осъден. От друга страна Бог е не само свят, но Той е и любов, която винаги желае да изкупва, да възстановява и да показва милост. Писанието ни казва, че Бог не се удовлетва в смъртта на грешния (Езекиил 33:11).

Пасажът ясно казва: **„Моята справедливост изискваше наказание, а любовта Ми искаше да прости. Ако бях намерил човек, който да Ме помоли да пожалия тези хора, щях да го направя. Това щеше да Ми позволи да покажа милост. Но понеже не намерих никой, трябваше да ги унищожа”**. На мен тази мисъл не ми харесва повече, отколкото на вас. Не искам да поема отговорността. Не ми харесва да мисля за последиците от това, че Бог е ограничил Себе Си до нас, хората. Но в светлината на тези и други пасажки, както и състоянието на света, аз не мога да не стигна до това заключение. Бог или иска земята да е в това състояние или не го иска. Ако не го иска, което със сигурност е така, можем да предположим само две неща. Той или е безсилен да направи нещо за това, или се нуждае и чака нещо от нас, за да предизвика промяна. Питър Вагнер се съгласява с това, като казва: **„Трябва да разберем, че нашият суверенен Бог така е направил света, че много от това, което наистина е Неговата воля, Той прави независимо от отношенията и**

действията на хората. Той оставя хората да вземат решения, които могат да повлияят на историята... Човешката пасивност не може да обезсили изкуплението, но може да го направи неефективно за изгубените.” Тази истина всява страх поради отговорността, която носи или дори осъждане, заради нашата липса на молитва. Но съществува и друга възможност. Отговорността може да бъде привилегия и радост. Ако му позволим, това откровение може да издигне сърцата ни до нова позиция на достойнство и да застанем до нашия Небесен отец и Господ Исус.

Джак Хейфорд е казал: „Молитвата всъщност е партньорство на изкупеното Божие дете, работещо ръка за ръка с Бога за осъществяването на Божията изкупителна цел на земята.”

Нека да се издигнем до висотата на призванието и да приемем невероятната покана, да бъдем съработници на Бога, носители на прекрасния Му Свят Дух и посланици на Неговото велико царство. Нека да Го представляваме! **Дай ни да осъзнаем нашата съдба, Господи!**

Въпроси за размишление:

1. Колко пълна беше Адамовата власт над земята? Можете ли да обясните, как това е свързано с необходимостта от молитва, за да може Бог да работи?
2. Какво имаше предвид Бог, когато каза, че сме създадени по Негов образ и подобие?
3. Как историята за Илия, който се молеше за дъжд (III Царе 13) подкрепя твърдението, че Бог работи чрез молитва? А молитвата на Даниил за възстановяването на Израил?
4. Какво е значението на корена на думата „слава”? Как това е свързано с молитвата и представителството?
5. Какво е усещането, да си партньор на Бог?

Глава трета: Да представяме Исус

В търсене на отговор

Когато не знаеш какво търсиш, вероятно никога няма да го намериш. Когато не знаеш какво правиш, вероятно няма да го направиш добре.

Спомням си как един ден в гимназията стоях в часа по английски. Никога не съм бил много добър по английски. Бях твърде зает с важни неща като игра на футбол и бягане. Беше петък следобед и имаше важен мач вечерта. Вероятно може да се досетите къде беше умът ми.

След като запратих топката в края на игрището, чувайки оглушителния вик на тълпата, умът ми постепенно се върна в часа по английски. Учителката говореше за „сегашно причастие”. Аз нямах никаква представа какво е това, но не ми звучеше добре. Знаех, че сегашно означава или че се отнася за настояща ситуация или за нещо, което присъства в стаята. „Дъч – каза учителката, вероятно разбирайки, че не внимавам, – можеш ли да ни кажеш къде е сегашното причастие?”

Не знаех дали да гледам в пода, в тавана или през прозореца. Опитвайки се да изглеждам колкото е възможно по-невинно, интелигентно и

заинтересувано, аз се огледах из стаята, преди да отговоря. „Не, госпожо. Не виждам никъде това причастие. Но не се тревожете. Сигурен съм, че ще се появи.” Така и никога не разбрах какво е това „сегашно причастие”, но сигурно не е било толкова страшно, колкото мислех, защото, когато казах това, всички се изсмяха.

Изпитах облекчение от това, че съм успокоил поне малко една очевидно разтревожена учителка и се измъкнах от една потенциално унижителна ситуация.

Какво все пак е ходатайството?

Не, не е!

Знам, че казахте молитва или нещо подобно. Но технически погледнато ходатайството изобщо не е молитва! Ходатайствената молитва е молитва. **Ходатайството е нещо, което някой прави** и то може да се направи в молитва. Това е почти толкова объркващо, колкото сегашното причастие, нали? Представете си го така. Съгласието не е молитва, но има молитва на съгласие. Вярата не е молитва, но има молитва на вяра. **Така, както човек не може съзнателно да се моли с молитва на съгласие, докато не разбере какво е съгласие, така човек няма да е ефективен в ходатайствената молитва, докато не разбере какво е ходатайство.** Следите ли мисълта ми?

Преди да дадем определение за ходатайство, за да можем да дадем и определение за ходатайствената молитва, ще дадем определение в контекста на 1) Божия план за човечеството при сътворението; 2) Провалът на този план при падението, и 3) Божието разрешение на проблема.

С това ще постигнем следните задачи:

1. Ще разберете концепцията за ходатайството така, че да можете да разберете ходатайствената молитва.

2. Ще видите ролята на Христос като Ходатаят (нашата ходатайствена молитва винаги ще бъде само продължение на Неговото дело на ходатайство. Това е много важно и ще става все по-ясно в процеса на четене).

3. С това знание ще станете най-духовният човек в молитвената си група.

Определение за ходатайство

Нека първо да разгледаме ходатайството само по себе си, след което ще го разгледаме в контекста на падението.

Според речника на Уебстър „ходатайствам” означава „заставам между; посреднича между две страни с цел примиряване на тези, които имат различия или са в противоречие; застъпвам се; посреднича”. Според същия този източник „посреднича” означава „заставам между две крайности; посреднича между две страни като приятел на всяка от тях; преговарям с личности в разногласие с цел примиряване или изглаждане на различията; посреднича за мир; ходатайствам”. Забележете, че двата термина са много близки и за определението им са използвани някои общи думи като между, посреднича и примиряване. Забележете също, че всяка е използвана в определението на другата.

Както ясно може да се види от тези определения, идеята за ходатайство може да се обобщи като посредничество, застъпване за някой друг, представяне на една страна пред друга и то не се ограничава само до юридически ситуации. Ходатайство се извършва всеки ден в нашите съдилища, когато адвокати се застъпват за своите клиенти. Това се случва и при сключването на договори,

когато адвокати представляват едната страна пред другата. Ходатайство има всеки ден в офиси, по време на бизнес срещи, когато секретарки и други заместници представляват някого пред някой друг. В това няма нищо духовно. То е свързано с предаване. То е свързано с власт.

Свежда се до представителство. Както споменахме в предходната глава, да представляваш означава „да представиш отново“.

Преди години баща ми нае посредник (ние го наричахме адвокат) да го представлява в съда. Татко беше спрял от полицаи, жестоко бит и хвърлен в затвора пред очите на майка ми и сестра ми, която по това време е била на три години. Полицайте го взели за някой друг! Татко всъщност се прибирал от църковна служба, където бил проповядвал същата вечер, което усилва иронията и несправедливостта на цялото насилие. Нашият адвокат посредничеше между баща ми и съдията, другият адвокат и полицаите. Той изслуша случая, събра доказателства, разбра какво иска баща ми и след това го представи отново в съда. Той посредничи добре и ние спечелихме.

Не всяко ходатайство е в смисъла на това, което прави адвокатът. Това е само един пример. Всяко представителство или посредничество е ходатайство. Нека да разгледаме това в светлината на сътворението и падението. Адам трябваше да представлява Бог на земята, като управлява вместо Него. Бог каза на Адам какво иска и Адам Го представи на всички останали на земята. Адам беше посредник на Бог. Адам буквално беше Божият ходатай или посредник на земята.

Христос – най-великият ходатай

Адам, разбира се, се провали и Бог трябваше да изпрати друг човек, наречен „последният Адам“, за да направи това, което първият Адам трябваше да направи, и да възстанови това, което първият Адам беше разрушил. Така че, Христос дойде да представи Бог на земята. Той стана ходатай или посредник, като представи и застана между Бога и човечеството.

Според Йоан 1:18 Исус ни показа Бог. **„Никой никога не е видял Бога; Единородният Син, който е в лоното на Отца, Той Го изяви“**. Гръцката дума, преведена като „изяви“ е ехедеоматі, от която произхожда английската дума ехеgete. Вероятно сте чували за малкото дете, което рисувало нещо и учителката му казала: „Това е интересна рисунка. Какво има на нея?“ „Нарисувал съм Бог.“ „Но никой не знае как изглежда Бог.“ „Ще разберат, когато свърша“ – казал младият художник.

Исус дойде и ни обрисова Бога! Сега ние знаем как изглежда Той. Но това не е единствената насока на Неговото посредничество. Има голяма ирония във факта, че човекът, който трябваше да е Божий посредник или представител на земята, сега се нуждаеше от някой, който да се застъпи за него. Този, който беше създаден да представя Бога на земята, сега се нуждаеше от някой, който да го представлява пред Бог. Христос, разбира се, стана този представител, ходатай или посредник. Той не само представяше Бог пред хората, но също представи човека пред Бог. Този Богочовек беше застъпник за двете страни. Той е последният и единствен посредник. Той е „Апостолът (Бог за човечеството) и Първосвещеникът (човечеството за Бог) на нашата вяра“ (Евреи 3:1). Той е великият посредник на Йов, между небето и земята с една ръка върху човека и

другата върху Бог (Йов 9:32-33). Придобихте ли представа? Посредничеството на Христос в съответствие с буквалното значение на думата не беше молитва, а която Той се моли, а **дело на посредничество, което Той извърши**.

Надявам се, че сте готови за това: Аз не вярвам, че ходатайството, което Христос извършва сега в Небето за нас, е молитва. Убеден съм, че това се отнася за Неговата посредническа работа (I Тимотей 2:5), това, че Той е нашият Адвокат пред Отца (I Йоан 2:1). Той сега действа като наш представител, осигурявайки ни достъп до Отца и до придобивките от изкуплението. Всъщност Той ни казва в Йоан 16:26, че не иска и не моли Отец заради нас: **„В оня ден ще искате в Мое име, и не ви казвам, че Аз ще поискам от Отца за вас”**. Тогава какво прави Исус, когато ходатайства за нас? Той посредничи не, за да ни оневини за греха, както направи при изкуплението, а за да представи всеки от нас на Отца като Негови предани деца. Когато аз се приближавам до трона, Той винаги е там и казва: „Отче, Дъч е тук, за да говори с Теб. Той не идва заради собствени заслуги или праведност, а заради Моите. Той идва в Мое име. Ти си спомняш, че застанах между Теб и Дъч и му дадох достъп до Теб. Той иска да Те помоли за някои неща.” Можете ли да си представите как Отец отговаря: „Разбира се, че си спомням, Сине. Ти го направи един от Нашите. Тъй като той дойде чрез Теб, Дъч е винаги добре дошъл тук.” Тогава Той поглежда към мен и казва: „Ела смело при Моя трон на благодатта, сине, и кажи молбата си.” Исус не се моли за нас. Той ходатайства за нас, за да можем ние да се молим. Това се има предвид с израза „да искаме в Негово име”.

Нека разгледаме още един аспект на ходатайството на Христос в контекста на падението. След падението човечеството се нуждаеше главно от две неща. То се нуждаеше от някой, който да застане между него и Бог, за да го примири с Бог, и от някой, който да застане между него и сатана, за да го отдели от сатана. Едното беше обединяване, а другото отделяне. Едното – възстановяване на господство, а другото – премахване на господство. Това беше двустранно ходатайство. Ние се нуждаехме и от двете. Исус направи и двете. Като ходатай-посредник Той застана между Бога и човечеството, като ни примири с Отец; и между сатана и човечеството, като пречупи хватката на сатана. Това беше изкупителното дело на ходатайството и то е завършено.

Затова в легалния смисъл на изкуплението на човечеството Христос е единственият ходатай. Затова Писанието казва: **„Защото има само един Бог и един ходатай между Бог и човеците – човекът Исус Христос”** (I Тимотей 2:5). Това откровение е жизнено важно. То означава, че нашите молитви на ходатайство винаги са само продължение на Неговото дело на ходатайство. Защо това е толкова важно? Защото Бог не би зачел ничие друго ходатайство, освен Христовото и защото това разбиране ще направи ходатайствените ни молитви много по-силни.

Нека да се върнем към нашия диалог в тронната зала. Аз стоя там и моля Отец да покаже милост и да даде спасение на хората от Тибет. Отец би могъл да отговори: „Но как да го направя? Те са грешни. Те се покланят на фалшиви богове, което в действителност е поклонение на сатана. И освен това те дори не желаят да бъдат спасени. Самите те никога не са молили за това.” Аз отговарям: „Защото Исус ходатайства и посредничи за тях, Отче. Аз се моля заради това, което Той направи. А Той се нуждае от човек, който да иска вместо Него, защото

Той сега е на небето. И както Той ме научи, аз се моля Твоето царство да дойде и Твоята воля да бъде в Тибет. Аз се моля чрез Него. И аз Те моля да го направиш единствено поради изкуплението, което Исус извърши.” Отец отвръща: „Правилен отговор! Ти чу човека, Гавраил! Какво чакаш още?”

Божите канали

Когато казвам, че нашите молитви за ходатайство са само продължение на Неговото дело на ходатайство, разликата е в това, че Той направи, а ние само го доставяме. Не трябва да създаваме нищо – примирение, освобождение, победа и т. н., а да раздадем както направиха учениците с хляба и рибата (вижте Матей 14:17-19). Нашето призвание и функция не е да заместим Бог, а да Му дадем възможност да действа. Това ни освобождава от страх и ни дава смелостта, да знаем, че:

- Производителят просто иска да доставя чрез нас.
- Ходатаят иска да ходатайства чрез нас.
- Посредникът иска да посредничи чрез нас.
- Представителят иска да представлява чрез нас.
- Победителят иска да наложи победата Си чрез нас.
- Служителят на примирението е дал на нас служението на примирение (II Коринтяни 5:18-19). Ние сега Го представляваме в Неговото представителство. Бог продължава да въплъщава Своята изкупителна цел в живота на хората.

Не освобождаваме никого, никого не примиряваме с Бога и не побеждаваме врага. Работата е вече извършена. Примирението е осъществено. Освобождението и победата са постигнати. Спасението е извършено. Ходатайството е извършено! Напълно! Край! Какво облекчение!

И все пак... Ние трябва да се молим за освобождението и реализирането на тези неща. Така че, бих ви предложил следното библиейско определение за ходатайствена молитва: „Ходатайствената молитва е продължение на служението на Исус чрез Неговото тяло – църквата, в което ние посредничим между Бога и човечеството с цел, да примирим света с Бог или между сатана и човечеството с цел, да наложим победата на кръста.” Христос се нуждае от човек на земята, чрез когото да се представи, както направи Отец. Човекът, който Отец използва, беше Исус.

Хората, които Исус използва, сме ние – църквата. Той каза: „Както Отец изпрати Мен, така и Аз изпращам вас.” (Йоан 20:21). Представителят е някой, който е изпратен. **Изпратените имат власт, докато представляват този, който ги е изпратил.** И ударението не е върху изпратения, а върху този, който го е изпратил. Определянето на условията и способността да ги изпълни или наложи, са изцяло отговорност на изпращащия, а не на изпратения. Например, посланик, който представлява страната си в друга страна, е изпратен. Той няма собствена власт, но е упълномощен да представлява властта на страната, която го е изпратила. Исус беше изпратен. Затова Той имаше власт. Той я получи от Отец, който Го изпрати. Четиридесет пъти само в Евангелието на Йоан Исус споменава важния факт, че е изпратен от Отец. Резултатът от това беше, че сме изпратени и представляваме Исус. Докато действаме в тези граници, ние действаме във

властта на Христос. И всъщност не ние вършим делата, а Той. Нека да ви дам един пример. През 1977 г., докато се молех за предстоящо пътуване до Гватемала, чух думите: „На това пътуване представи Исус на хората.”

В началото смъмрих гласа, като мислех, че е нечист дух, който се опитва да ме измами. Но гласът дойде отново, като този път добави думите: „Бъди Неговият глас, Неговите ръце, Неговите крака. Направи това, което знаеш, че Той би направил, ако беше там в плът. Представявай Го!”

Изведнъж разбрах. Аз нямаше да представлявам себе си или служението, за което работех. Трябваше да представлявам Исус така, както Исус представляваше Отец, като говореше Неговите думи и вършеше Неговите дела. И ако наистина вярвах, че действам като посланик, тогава можех да вярвам, че нищо не зависи от моята власт и способности, а от Неговите. Просто представлявах Него и това, което Той вече беше направил.

Исус от Галилея стана Исус на Гватемала

Веднъж в Гватемала пътувах с група до далечно село, откъснато от всеки съвременен град. Там нямаше електричество, водопровод или телефон. Целта на нашето отиване там, беше да построим заслони за местните хора, чиито кирпичени домове бяха разрушени при унищожително земетресение през 1976 г. В него бяха убити 30.000 души и 1.000.000 останаха без домове. През деня превозвахме материали и строяхме малки едностайни къщички за тях. Вечер провеждахме служби в центъра на селото, като им проповядвахме Евангелието на Исус Христос и обяснявахме, че Неговата любов ни накара да дадем от своето време, пари и енергия, за да им помогнем.

Ние служехме в продължение на цяла седмица, но много малко хора идваха при Христос. Хората слушаха, но не откликваха. През последната вечер на нашия престой аз трябваше да проповядвам. Точно преди да започне службата един от членовете на групата ми каза нещо, което беше видял в другия край на селото малко момиче, шест или седем годишно, вързано за едно дърво. Не вярвайки на това, което вижда, той попитал семейството, което живеело там, защо това малко момиче е вързано за дървото. Очевидно тя живеела там почти като куче в задния двор – мръсна, раздърпана, безпомощна и сама. „Тя е луда – отговорили родителите. – Не можем да направим нищо друго за нея, затова просто я връзваме.” Сърцето ми се съкруши, докато слушах историята.

Това беше в ума ми, когато започнах службата. Няколко минути след като започнах посланието си, стоящ на съгваема маса под звездите, същият глас, който ми беше говорил преди пътуването, започна да ми говори отново: „Кажим им, че ще се молиш за малкото момиче, вързано за дървото в другия край на селото. Кажим им, че ще го направиш в името на този Исус, за Когото им проповядваш. Кажим им, че чрез Него ще победиш нечистите сили, които я владеят, и че когато тя се освободи, ще разберат, че това, което проповядваш, е истина. Ще могат да повярват, че Исус, за когото проповядваш, е такъв, какъвто казваш, че е.”

Аз откликвах на гласа в сърцето си със страх и трепет. Мисля, че казах нещо като: „Какво?”

Някои инструкции

И тъй като съм мъж на вяра, отговорих: „Каква е другата възможност?“ „Непокорство и провал – беше отговорът. – Спомняш ли си какво ти казах преди пътуването? Представявай Исус!“

Вяра започна да се надига. „В тази ситуация ударението не е върху мен – си мислех аз, – а върху Този, който ме е пратил. Аз съм просто Негов говорител. Аз просто освобождавам това, което Той вече е направил. Той е извършил работата за освобождаването на това момиче. Моите молитви само оповестяват делото. Аз съм само доставчик на това, което Той вече е произвел. Бъди смел, пратенико! Приведи победата в действие!“ С нова увереност започнах да казвам на хората какво възнамерявам да направя. Те поклатиха глави в знак на разбиране, когато споменах за момичето. Заинтригуваните изражения преминаха в изненада, докато слушаха за намеренията ми.

Тогава се помолих. През тази лунна нощ в малкото селце в Гватемала пред една шепа слушатели, моят живот се промени завинаги. Исус излезе наяве. Стана жив и реален... достатъчен... готов! Вчерашният Исус стана Исус днес и завинаги! Исус от Галилея стана Исус на Гватемала.

И нов план се разкри пред мен. Една нова представа се оформи – Исус и аз!

Небесният модел

За първи път аз разбрах небесния модел: Исус е Победителят, ние сме тези, които привеждат победата в действие; Исус е Освободителят, ние сме тези, които донасят освобождението; Исус е Главата, ние сме тялото. Да, Той освободи малкото момиче. Да, селото се обърна към Христос. Да, Исус победи чрез Своя пратеник. Партньорството продължава – Бог и човек. Но правилният модел е от съществена важност. Моите ходатайствени молитви освобождават делото на ходатайството, извършено от Христос. Неговото дело дава сила на молитвите ми, а моите молитви освобождават Неговото дело. Моето дело е продължение на Неговото, а Неговото дело прави моето ефективно.

В бизнеса на Царството ние не сме в производствения отдел. Ние сме в отдел „пласмент“. Има голяма разлика. Той произвежда, а ние разпределяме.

Величествените, представящи Неговото величие

Мисля, че това ни прави Негови съработници. Вие как мислите? Аз мисля, че Христос е величествен и иска и ние да бъдем „величествени“. **Смирени величия**, представляващи Неговото величие, но въпреки това велики. Повече от победители! Христос и Неговите християни, променящи земята. По света има много наранени хора „вързани за някое дърво“. Вие работите с някои от тях и живеете близо до други. Един от тях може би току що ви е обслужил на касата в магазина, показал ви е вашата маса в ресторанта или ви е сервирал. Техните вериги са алкохол, наркотици, насилие, разрушени мечти, отхвърляне, пари, похот... Мисля, че разбрахте.

План А е: свръхестествени, но обикновени хора като теб и мен да 1) повярват с цяло сърце в победата на Голгота, да бъдат убедени, че тя е пълна и окончателна и 2) да поемат своята роля като пратеници, посланици, овластени представители на Победителя. **Нашата задача е не да освобождаваме, а да вярваме в Освободителя; не да изцеляваме, а да вярваме в Изцелителя!**

План Б е: да прахосаме това, което идва от кръста, да оставим измъчените и тяхното страдание, да крещим с мълчанието си „няма надежда“, да чуем Отец отново да казва: „**Търсих, но не намерих никой**“, да чуем Сина отново да вика: „**Работниците! Къде са работниците?**“

Хайде, църкво! Нека да развързваме! Нека да им кажем, че има Бог, който се интересува от тях! Нека да Го представляваме, да посредничим, да ходатайстваме!

„Има ли някой, който го прави?“

Въпроси за размишление:

1. Дайте определение за ходатайство и ходатайствена молитва. Каква е разликата? Защо това е важно?
2. По какъв начин са свързани ходатайството и посредничеството?
3. Какво имах предвид, като казах, че Христос е Ходатаят, а нашите молитви са само продължение на Неговото дело?
4. Обяснете двата аспекта на ходатайството на Христос – примиряване и отделяне, във връзка с двустранната нужда на човечеството след падението.
5. Какво е значението на това, да си изпратен?
6. Познавате ли някой, вързан за „дърво“? Моля ви, помогнете му!

Глава четвърта: Среци – доброто, лошото и грозното

Момче среща момиче

„Дъч Шийтс, искам да ти представя Селия Мърчант .” Всичко изведнъж спря и животът ми се промени завинаги. Състоеше се втората по важност среща в живота ми. Само срещата ми с Христос беше по-важна от тази. Беше през 1977 г. и аз бях студент в библейски колеж.

Току що бях прекарал чудесно време в молитва и излизах от молитвената стая, когато срещнах двама души, които носеха голяма сгъваема маса. Единият беше мой приятел, а другият беше най-красивото момиче, което някога съм виждал. Не я виждах за пръв път, но това беше първата ни среща лице в лице. С омекнали колене и онемял, аз почти се спънах, сграбчвайки нейния край на масата. С галантна демонстрация на кавалерство и мъжественост, аз поех тежестта от нея и почти съборих приятеля си, опитвайки се да покажа колко бързо мога да отнеса масата.

Тогава той ме представи на тази, която се оказа моето липсващо ребро, и аз знаех, че животът ми никога повече няма да е нормален, ако не се оженя за нея! Казах това на Бог. За щастие, Той се съгласи, а също и тя. Животът е хубав!

Бях много щастлив, че прекарах това време в молитва. Не бих искал да пропусна тази среща!

Момче посреща бейзболна топка

Имах и още една паметна среща, когато бях в шести клас. Тя не беше толкова приятна, но също ще остане в мен до края на живота ми. Една бейзболна топка срещна предните ми зъби. И както обикновено става, топката победи. В резултат на тази среща днес имам две хубави корони на предните си

зъби. Чудех се дали да спомена, че това се случи, докато се опитвах да науча друго дете как се хваща топката, но това би било твърде засрамващо. Няма да споменавам, че показвах какво не трябва да се прави, когато се случи инцидентът. Но бих ви посъветвал, когато учите децата си на техниките в бейзбола, да им показвате какво трябва да правят, а не какво не трябва.

Обратното води до неприятни срещи и изкуствени усмивки.

Бог среща невястата Си, сатана среща достоен противник

Един силует виси на кръст между небето и земята. И две срещи предстои да се осъществят – едната добра и приятна, а другата грозна и жестока. Един човек ще срещне годеницата си и една змия ще срещне със зъбите си крива топка. **„Затова ще остави човек баща си и майка си и ще се привърже към жена си, и двамата ще станат една плът. Тая тайна е голяма, но аз говоря това за Христа и за църквата”** (Ефесяни 5:31-32). **„Стани, Господи, спаси ме, Боже мой, защото си поразил в челюстта всичките ми неприятели. Строшил си зъбите на нечестивите”** (Псалм 3:7).

Каква красота, каква грозота... обединение, разединяване... свързване, разделяне...

Всъщност могат да се споменат много други срещи, случили се чрез кръста:

- Милостта се среща с осъждението.
- Праведността се среща с греха.
- Светлината се среща с тъмнината.
- Смирението се среща с гордостта.
- Любовта се среща с омразата.
- Животът се среща със смъртта.
- Проклетието върху дървото се среща с проклятието, произлязло от дърво.
- Жилото на смъртта се среща с Възкресението.

Доброто победи!

Само Бог би могъл да планира такова събитие, а още повече – да го осъществи съвършено! Само Той би могъл да съчетае такива крайности в едно събитие. Кой, освен Бог, може да пролее кръв, за да създаде живот; да използва болка, за да донесе изцеление; да допусне несправедливост, за да удовлетвори справедливостта и да приеме отхвърляне, за да възстанови приемането?

Кой би могъл да използва нещо толкова лошо, за да постигне толкова много добро? Кой би могъл да превърне един акт на удивителна любов в такова насилие и обратно? Само Бог! Не е ли удивително, че змията, която постигна най-голямата си победа чрез дърво (дървото за познаване на доброто и злото), претърпя най-голямото си поражение чрез дърво (Голготския кръст)? Не го ли намирате иронично, че първият Адам падна в изкушение в градина (Едемската), а последният Адам победи най-силното си изкушение също в градина (Гетсиманската)? **Бог е добър сценарист!**

Вероятно вече сте отгатнали, че някъде в историите за съпругата ми, бейзболната топка и кръста са скрити преобрази на ходатайството. Вече 23 пъти използвах едно от определенията на еврейската дума за ходатайство, рага. И ще го използвам още поне 30 пъти до края на тази глава.

Какво разточителство!

Ходатайството създава среща

Еврейската дума за ходатайство *рага* означава да срещна. Както вече видяхме от изследването на английската дума, ходатайството не е основно молитва, а нещо, което човек прави, което може да се направи в молитва. Това важи и за еврейската дума. Въпреки че в нашата представа ходатайството е придобило значение на молитва, еврейската дума не означава непременно молитва. Тя има много нюанси в значението си, но всеки от тях може да се осъществи в молитва. До края на книгата ще разгледаме няколко от значенията ѝ, а след това ще ги поставим в контекста на молитвата. Това ще ни помогне да разберем какво направи Христос за нас чрез Своето ходатайство и до какво води представянето Му на земята чрез молитва. Както се разбира от предходните глави, първото значение на *рага*, което ще разгледаме, е да срещна. Ходатайството създава среща. Ходатаите се срещат с Бог и със силите на тъмнината. Техните събирания са подходящо наречени молитвени срещи.

Среща за примиряване

Често нашите срещи с Бог, подобно на Христовата, са с цел да повлияят на друга среща – помиряване. Ние се срещаме с Него и Го молим да се срещне с някой друг. Ставаме посредници: „*Небесни Отче, аз идвам при Теб днес (среща) и Те моля да докоснеш Том (друга среща)*”. От друга страна, нашата среща с врага, както Христос направи чрез духовно воюване, има за цел да попречи на една среща – разчупване, прекъсване, разделяне. Всяка ходатайствена молитва включва единия или двата аспекта – на примиряване или разчупване, обединяване или разделяне.

Първо, ще разгледаме няколко стиха, които описват това, което Христос направи, когато се срещна с Отец, за да предизвика среща между Бог и човечеството. След това ще разгледаме аспекта на духовното воюване. Псалм 85:10 казва: „**Милост и вярност се срещнаха, правда и мир се целунаха.**” Нека да изследваме по-задълбочено това прекрасно описание на кръста.

Бог беше изправен пред дилема, което се вижда от четири думи в този стих. Той е само Бог на милост (което е Неговата благодат, любов и простителност), но е и Бог на вярност (което е Неговата истинност и справедливост). Той не представлява само мир (безопасност, спокойствие и здраве), но също и праведност (святост, чистота), без които не може да има мир.

Дилемата се състои в това, че един наистина свят, праведен, справедлив и истинен Бог не може просто да прости, да покаже милост или да даде мир на падналото човечество, без да изневери на Своя характер. Грехът не може да бъде извинен. Той трябва да бъде осъден, а заедно с него и грешникът. Как може святият и все пак любящ Бог да съчетае двете неща? Чрез кръста!

На кръста милостта и верността се срещнаха. Правдата и мирът се целунаха. А заедно с тях се срещнаха Бог и човечеството! Ние целунахме Отец чрез Сина. Срещнахме се с Него чрез кръвта на Христос! Исус пое нашия край на масата и беше представен на Своята годеница!

В един суверенен, неизследим акт на мъдрост Бог удовлетвори и Своята любов, и Своята справедливост. Той установи и правдата, и мира. „*Кой е като*

Теб, господи? Кой може да опише великата Ти милост, невероятната Ти сила и безкрайната Ти мъдрост?” Когато това се случи, Христос изпълни Своето служение на примирение: **„който ни примирява със Себе Си чрез Христа... сиреч, че Бог в Христа примиряваше света със Себе Си”** (II Коринтяни 5:18-19). Тъй като ние представяваме Христос в Неговото ходатайство, нека приложим тези стихове за себе си.

Стих 18 казва, че Той **„ни даде служението на примирение”**. С други думи чрез нашите ходатайствени молитви, ние освобождаваме плода на това, което Той направи чрез Своето дело на ходатайство. Представяме хората пред Бог в молитва, като молим Отец да ги срещне.

Ние също така сме приели служението на примирение. Независимо дали за един човек или цяла нация и независимо от причината, която сме използвали, за да предизвикаме среща между Бог и хора, като освобождаваме плода от делото на Христос, това е рага. Това може да стане, докато се разхождаме из квартала, молейки Бог да срещне семейства и да ги спаси. Или може да е молитвено пътуване до друга нация. Нашата църква изпраща групи от ходатаи в някои от най-тъмните страни на земята с единствената цел – да се молят, да предизвикват срещи между Бога и хората.

Божествени връзки чрез човешки канали.

Срещи на изцеление

Аз съм бил свидетел на чудотворни изцеления, когато Бог се среща с хора. През 1980 г. бях на едно от многобройните си пътувания до Гватемала. Веднъж аз, жена ми и едно друго семейство служехме на една възрастна жена, която беше спасена неотдавна. Бяхме в дома ѝ, за да споделим с нея някои поучения. Около шест месеца преди това тя беше паднала и сериозно си беше счупила глезена. Както често става с възрастните хора, счупеното не зарастваше добре. Глезенът ѝ все още беше силно подут и много я болеше. Докато бяхме у тях, аз и другият мъж усетихме, че Бог иска да изцели глезена ѝ в този момент. След като споделихме това с нея и тя се съгласи, ние я помолихме да вдигне крака си на столче. Аз се опитах да се моля. Бог прекъсвал ли ви е някога? Направи го с мен в този ден. (О, да беше винаги толкова „невъзпитан”!). Когато застанах между нея и Бога, за да се осъществи среща, присъствието на Бог слезе толкова силно в стаята, че аз спрях по средата на изречението и замръзнах неподвижен. Бях направил една крачка към нея и бях изрекъл само „Отче”.

Това е всичко, което беше необходимо! Бог като че ли толкова много искаше да докосне тази скъпоценна жена, че не можеше да чака повече. Осъзнавам, че това, което ще кажа, може да прозвучи твърде драматично, но точно това се случи. Присъствието на Святия Дух изпълни стаята толкова силно, че аз замръзнах на място и започнах да плача. Съпругата ми и другото семейство също започнаха да плачат. Жената, на която служехме започна да плаче. Кракът ѝ започна да подскача на столчето, като се тресеше неконтролируемо няколко минути, докато тя преживяваше мощна среща със Святия Дух! Господ я изцели и я изпълни с Духа Си! При същото посещение в Гватемала аз и съпругата ми заедно със семейството, за което вече споменах, бяхме помолени да се молим за жена, която беше в болницата с туберкулоза. Открихме я в отделение с около 40 други жени, като леглата бяха само на около

метър едно от друго. Това беше частта на болницата, където лекарите и сестрите поставяха най-бедните. Между леглата нямаше дори преграда. И разбира се, тази жена кашляше и предаваше болестта си на всички около себе си. Докато говорихме и се молихме с нея, забелязахме, че жената на съседното легло внимателно ни наблюдаваше. Когато свършихме, тя попита дали бихме се молили и за нея. Разбира се, с радост приехме и я попитахме каква е нуждата ѝ. Тя извади ръцете си изпод завивките и ни показа китките си, извити към тялото и неподвижни. Те бяха напълно неизползваеми. Краката ѝ бяха по същия начин. Докато била в болницата за операция на гръбнака, лекарите случайно наранили нерв от гръбначния ѝ стълб, което я оставило в това състояние. Не могли да направят нищо, за да разрешат проблема.

Състрадание изпълни сърцата ни, докато молехме Бог да посрещне нейната нужда. Нищо забележително не се случи, но ние я насърчихме да се довери на Господа и минахме през стаята, за да видим дали има още някой, с когото бихме могли да споделим Христос. Нямаше никой от болничния персонал, така че бяхме сравнително свободни да правим това, което желаем.

Когато отидохме при една жена в другия край на стаята, чухме внезапно възгласение и някой изкрещя: „*Milagro! Milagro! Milagro!*“. Обърнахме се да погледнем и видяхме жената бясно да размахва ръце, като ги свиваше и отпускаше, въртеше пръстите си, риташе с крака под завивките и крещеше на испански „*Чудо!*“ Една среща се беше осъществила! Не знам кой беше поизненадан – жената, която беше изцелена, останалите жени в стаята или аз. Надявах се на чудо, но не мисля, че вярвах за него. Спомням си, че си помислих: „Тези неща са се случвали само в Библейски времена.“

Тогава всички жени в стаята започнаха да ни умоляват да се молим за тях. Ние минавахме от легло на легло, като че ли знаехме какво правим, водейки жени до Христос и молейки се за тяхното възстановяване. Тогава си помислих: „Това е лудост. Това реалност ли е или сънувам? Ние преживяваме съживление в болницата!“ Няколко жени бяха спасени, жената с туберкулозата беше изцелена и друга жена, която трябваше да има проучвателна операция на следващата сутрин, си тръгна за къщи изцелена. Изобщо имахме добро време! Дори изпяхме няколко песни. Вероятно не трябваше да го правим, защото една служителка от болницата ни чу, дойде в стаята и ни помоли да напуснем. Тя си тръгна, но ние не. Твърде много жени искаха да се молим за тях. Няколко минути по-късно тя се върна и „вежливо“ ни придружи до изхода.

Какво може да превърне едно мрачно, безнадеждно и пълно с болести отделение в църковна служба? Бог! Бог, който се среща с човека. А молитвените събрания предизвикват срещи с Бога.

Не искам да ви заблудя, че чудесата винаги се случват толкова лесно, колкото в този случай. Но ние можем да водим хора в контакт с Бога и това е самото значение на думата ходатайство. Често е необходимо да се ходатайства дълго, но независимо дали отнема дни или минути, усилието винаги си заслужава. Важното нещо е, че ние го правим!

Да срещнеш мечка с малките ѝ

Нека да продължим размишленията си, като разгледаме разчупването при ходатайството – привеждането в действие на победата на кръста. Аз наричам

това „мечешко помазание“ заради Притчи 17:12 **„По-добре да срещне някого мечка, лишена от малките си, отколкото безумен човек в буйството си“**. Никога не съм срещал женска мечка на свобода или без малките си и се надявам никога да не срещна. Но един мъдър стар дървар, който ме учеше как да оцелея при среща с мечка, ми даде следния съвет: „Сине, опитай се да я избегнеш, ако е възможно! Но ако не успееш и се натъкнеш на женска, никога не заставай между нея и малките я. Защото ако го направиш, ще си изпатиш!“ Преди да ме обвините, че изваждам стиха от контекста, нека да кажа, че не твърдя, че този стих говори за молитвата. Но все пак казвам, че думата за среща е нашата еврейска дума, преведена „ходатайство“ – рага. Било е възможно да се използват и други еврейски думи, но тази е била избрана отчасти, защото има силен военен нюанс в значението си. Всъщност рага често се използва като военен термин (вижте Съдии 8:21, 15:12; I Царе 22:17-18; II Царе 1:15; III Царе 2:25-26).

Ходатайството може да бъде войнствено. Срещите могат да бъдат неприятни. Някои може да са крайно отвратителни. Като тази между дявола и Исус на кръста, когато Исус ходатайства за нас. Сатана беше застанал между Бог и Неговия Син. Той не биваше да прави това! Най-лошият кошмар на сатана стана реалност, когато с потисканата 4000 години ярост Исус го срещна на Голгота. Земята буквално се разтърси от ожесточеността на битката (Матей 27:51). Дори слънцето потъмня, докато се водеше войната (ст. 45). В момента, който сатана смяташе за най-великия си триумф, той и ордите му чуха най-ужасяващия звук, който някога бяха чували – победоносния смях на Бог (Псалм 2:4).

Смехът беше последван от гласа на Човешкия Син, който викаше със силен глас „Tetelestai“. Тази гръцка дума е преведена „свърши се“ в Йоан 19:30, но когато каза това, Исус не говореше за смъртта. Не би могло да е така! „Tetelestai“ означава да постигнеш нещо изцяло или да го доведеш до завършено състояние, както подсказва думата свършено. Но тази дума се е използвала и при поставянето на печат върху фактурите по онова време и е означавала „изцяло платено“.

Затова Исус всъщност викаше: **„Дългът е изцяло платен!“** Алилуя!

Христос цитираше Псалм 22:31, когато каза това. Три от седемте неща, които Той каза на кръста, бяха от този Псалм. Еврейската дума от този стих, която Той използва, е asah. Той може би е говорел на еврейски, използвайки точно тази дума, въпреки че Йоан го записа на гръцки. Освен всичко друго тази дума означава „да сътворя“. Използвана е в Битие, когато Бог създаде земята. Аз вярвам, че Христос казваше не само „дългът е простен“, но също „да бъде ново творение“! Нищо чудно, че земята се потресе, слънцето се скри, стотникът беше ужасен (Мат. 27:54) и старозаветни светии бяха възкресени (Матей 27:52-53). Не ми казвайте, че Бог няма усет за драматичност!

Кръстът беше класическа драма. И зад сцената беше жестоко. Пленници бяха избавени (I Петрово 3:19, 4:6; Исая 61:1); рани бяха нанесени (Битие 3:15; Исая 53:5; I Петрово 2:24), ключове бяха разменени, власт беше предадена (Матей 28:18). В I Йоан 3:8 е използвана една интересна дума, която дава повече светлина върху това, което се случи на кръста. Стихът гласи: „Затова дойде Божият Син, да разруши делата на дявола“. Разруши е гръцката дума luo, която

има и правен, и физически смисъл. Разбирането на пълното ѝ значение силно ще обогати нашето знание за това, което Исус направи на сатана и неговите дела. Правното значение на *luo* е 1) да обявя или определя, че нещо или някой вече не е обвързан; 2) да анулирам споразумение или нещо, което обвързва правно.

Исус дойде, да анулира правната част на сатана над нас и да обяви, че вече не сме вързани от неговите дела. Той „анулира споразумението” и премахна господството му над нас. Физическото значение на *luo* е „да разтопя, счупя, разбия нещо на парчета или да развържа нещо вързано”. В Деяния лодката, в която пътуваше Павел, беше разбита (*luo*) от бурята. Във II Петрово 3:10-12 ни се казва, че един ден земята ще се разтопи (*luo*) от силна топлина. Исус ни освободи не само правно, но Той се погрижи и реалните последици от това освобождение да се проявят. Той донесе изцеление, отне бремето и освободи пленниците, които бяха под демоничен контрол.

Да приведем победата в действие

Нашата отговорност е, да приведем победата в действие, като се срещнем със силите на тъмнината. Интересно е, да се знае, че Исус използва същата дума *luo*, за да опише това, което ние, църквата, трябва да направим чрез духовно воюване. Матей 16:19 ни казва: **„Ще ви дам ключовете на небесното царство и каквото вържете на земята, ще бъде вързано на небесата, и каквото развържете на земята, ще бъде развързано на небесата”**. Думата „развържете” тук е *luo*. Въпросът е: „Христос ли разрушава (*luo*) делата на дявола или ние? Отговорът е „да”. Въпреки че Исус напълно изпълни задачата, да пречупи силата на сатана и да анулира правната му власт над човешката раса, някой на земята трябва да Го представлява в тази победа и да я приведе в действие.

Като имаме това предвид и не забравяме, че еврейската дума за ходатайство *рага* означава „да срещна”, нека кажем следното: Чрез молитва на ходатайство ние срещаме силите на тъмнината и привеждаме в действие победата, която Христос спечели, когато се срещна с тях в Своето дело на ходатайство. Точно това се случи в Гватемала, когато се молихме за малкото момиче, вързано за дървото, за което споменахме в предишната глава. Ние се срещнахме със силите на тъмнината и приведохме в действие победата на кръста. Преди няколко години в Гватемала мой приятел ми посочи енергична и здрава млада жена и ми разказа следната история. Когато за първи път я видях няколко месеца по-рано, тя била парализирана от врата надолу. Съвсем леко можела да движи главата си, но не можела да говори. „Тя е в това състояние от две години – казал пасторът на моя приятел. – И учудващото е, че лекарите не могат да открият никаква физическа нередност, която да е причина за това състояние.” Моят приятел, който бил в църквата като гост-говорител, разпознал, че причината е демон. Като не знаел мнението на църквата по този въпрос, той дискретно се приближил до парализираната жена, коленичил до нея и прошепнал нещо в ухото ѝ. С това той застанал между нея и силите на тъмнината, като се изправил срещу тях чрез силата на Исус Христос. Той се молил: „Сатана, аз разчупвам (*luo*) връзките, с които си оковал тази жена, в

името на Исус. Заповядвам ти да я развържеш (Iuo) и да я освободиш.” (Думите в скоби са мои).

Никаква промяна не се забелязала. Една седмица по-късно тя можела леко да движи ръцете си. Следващата седмица вече ги движела нормално и леко мърдала краката си. Възстановяването продължило месец, докато станала напълно здрава и свободна. После тя разказала на моя приятел следните подробности за причината за нейното състояние и защо лекарите не могли да намерят разумно обяснение. „Един учител от моето училище, който беше магьосник, искаше да прави секс с мен, но аз му отказах. Той се ядоса и ми каза, че ако не го направя, ще ме прокълне.” Тя не знаела нищо за тези неща и не мислела много за това. Малко по-късно дошло това състояние на парализа. Нейната невъзможност да говори ѝ попречила да каже какво се е случило. Кое донесе свобода на това момиче? **Един човек застава между нея и силите на тъмнината, като се изправи срещу тях в името на Исус и приведе в действие победата на Исус. Това е ходатайство!**

Срещата може да бъде добро и приятно преживяване или агресивна конфронтация на противостоящи сили. Ходатаят се среща или с Бога, с цел да примири света с Отец и Неговите чудесни благословения, или с дявола и противостоящите сатанински сили, за да приведе в действие победата на Голгота. Целта се променя, но едно е сигурно: Молитвите на един ходатай, който знае какво прави, ще предизвикат среща. И когато срещата свърши, нещо ще се е променило.

Не се страхувайте от размерите на гиганта! Исус ви е упълномощил да Го представлявате. Не се обезсърчавайте от минали неуспехи. Бъдете като малкото момче, което си играело в задния двор с топката и бухалката си: „Аз съм най-великият бейзболист в света” – казало то гордо. После хвърлило топката нагоре, замахнало и не улучило. Непокколебимо взело отново топката, хвърлило я и си казало: „Аз съм най-великият на света!” Замахнало отново към топката и отново не улучило. Спряло за момент, огледало внимателно топката и бухалката. После отново хвърлило и казало: „Аз съм най-великият бейзболист, който някога е живял.” Замахнало с бухалката и отново не улучило. „Какво подаване!” – възкликнало то. Не давайте място на съмнението. Вие можете да го направите!

Нека да имаме среща в молитва!

Въпроси за размишление

1. По какъв начин срещата изобразява ходатайство? Как рага създава връзка между двете понятия?
2. Обяснете двата противоположни типа срещи, обсъждани в тази глава. Как всяка от тях представлява Голгота?
3. Дайте определение за Iuo и коментирайте, как Христос го прави и как го прави църквата.
4. Помислете за някой, когото познавате и който се нуждае от среща с Бог. Как можете да помогнете, това да се случи?
5. Не смятате ли, че Бог ще бъде развълнуван, когато изпълните № 4?

Глава пета: Страна до страна

Облегни се на мен

Чарли Браун подаваше и се справяше доста зле. Люси му причиняваше мъка както обикновено. Накрая той не можеше повече да понася страданието и унижението. В израз на гняв, какъвто само Чарли Браун можеше да измисли, той застана на глава точно там, на мястото си. Докато продължаваха унизителните подигравки на Люси, верният Снупи направи нещо неочаквано. Той отиде при Чарли и застана на глава до него, споделяйки неговото унижение. Звучи ли ви библейско?

Библията казва: „**Плачете с тези, които плачат**” (Римляни 12:15) и „**носите теготите си един на друг**” (Галатяни 6:2). Въпреки, че това включва „заставане на глава” и споделяне на болките, то не е пълният смисъл на тези стихове. Ние не просто трябва да носим товара вместо нашите братя и сестри в Христос, а трябва да го отнасяме... Разликата е голяма! Едното включва споделяне на товар, а друго – отнемането на товар. Всъщност, две думи са използвани за „носене” в Новия Завет.

Едната може да се преведе като „да застанеш до брат или сестра във време на нужда, за да ги подкрепиш и утешиш”. А другата означава нещо съвсем различно. Първата дума – *aneshomai* – означава „да подкрепя, понеса или устоя на нещо”, както се завързва пръчка за стрък домати, за да му помогне да издържи на тежестта, която носи. Силата на пръчката се предава на растението и така го държи. Когато в Колосяни 3:13 и Ефесяни 4:2 Господ ни заповяда да си претърпяваме един на друг, Той нямаше предвид просто да се понасяме безропотно. Въпреки, че ни казва да направим това, Той също ни казва „подкрепяйте се един друг”. С други думи ние трябва да застанем до слабия брат или сестра, които са обременени, и да кажем: „Ти няма да паднеш и да се провалиш, защото аз ще те подкрепя. Сега моята сила е твоя. Хайде, облегни се на мен. Докато аз стоя, и ти ще стоиш.”

Какъв прекрасен преобраз на тялото Христово! От това ще има плод! Джаки Робинсън беше първият чернокож играч в голямата бейзболна лига. Като първи цветнокож в лигата, той срещал подигравките на тълпата на всеки стадион. Когато веднъж играел на стадиона в родния си град Бруклин, той направил грешка. Собствените му привърженици започнали да му се подиграват. Той застанал засрамен, докато феновете му се подигравали. Тогава съотборникът му „Пи Уи” застанал до него. **Той прегърнал Джаки през рамо и се обърнал към тълпата. Феновете утихнали.** По-късно Робинсън споделя, че тази ръка на раменете му спасила неговата кариера.

Понякога светът действа по-библейски от нас!

Да отнесем товара

Втората дума е *bastazo* и означава „да поема, вдигна или нося” нещо с идеята, то да бъде отнесено или премахнато. Тя е използвана в Римляни 15:1-3 и Галатяни 6:2, които ще разгледаме накратко. Удивителен и трудно разбираем аспект на ходатайството е демонстриран от Исус, когато Той извърши и двете разбирания за носенето. Вече схванахме, че Неговото ходатайство за нас не е молитва, а ДЕЛО. Това беше посредничеството за примиряване на света с Отец

и разрушаване на господството на сатана. Разбирането за Неговото дело в тази област ни дава основа, за да разберем нашето ходатайство. Ходатайството на Христос достигна най-пълния си и завършен израз, когато нашите грехове бяха положени на Него и Той ги отнесе: **„Всички ние се заблудихме като овци, отбихме се всеки в своя път; и Господ възложи на Него беззаконието на всички ни... защото изложи душата Си на смърт и към престъпници беше причислен, и защото взе на Себе Си греховете на мнозина и ходатайства за престъпниците”** (Исая 53:6, 12, подчертаното мое).

Еврейската дума рага е използвана два пъти в тези стихове. Исая 53 глава е едно от най-образните старозаветни пророчества за кръста и Христос. Рага е преведено веднъж като „възложи на” и веднъж като „ходатайство”. И в двата случая се отнася за това, че нашите грехове, болести, престъпления и т. н. бяха положени върху Него. Новият Завет описва това идентифициране по следния начин: **„който за нас направи грешен Оня, който не е знаел грях, за да станем ние чрез Него праведни пред Бога”** (II Кор. 5:21). Христос „отмахна” нашите престъпления и грехове толкова далеч, „колкото е изтокът от запада” (Псалм 103:12). Той вече не ги носи някъде – Той се освободи от тях. Еврейската дума за „нося” в тази глава е nasa, което означава „да отнесе или махна надалеч”. Както вече споменахме, гръцкото съответствие bastazo означава в общи линии същото. Това значение на отнасяне на нещо, за да се освободим от него, е изключително важно, когато говорим за нашата роля в Христовото служение на ходатайство. Трябва да знаем, че не просто носим нечий товар, а подкрепяме човека (anechomai) и отнасяме товара (bastazo), като му помагаме да се освободи от него.

Козелът за отпущане

Разбирането на козела за отпущане идва от Христовото изкупително дело на ходатайство и разкрива добре нашата идея за отнасяне на неща надалеч. Козел за отпущане поема вината на някой друг и последствията от нея. Когато бяхме деца, моят по-голям брат Тим, който сега е пастор в Охайо, беше специалист в това, да прехвърля вината на мен. Като дете бях напълно невинен и не правех нищо лошо. Пакостникът винаги беше той. Мама и татко винаги бяха на негова страна.

Те никога не успяваха да прозрат лъжите и манипулациите му, нито да повярват, че аз съм толкова съвършен. Моето детство премина в постоянно несправедливо обвинение – в ролята на козела за отпущане на Тим! През последните двайсет години като възрастен съм търсил вътрешно изцеление от това несправедливо отношение.

Разбира се, вие знаете, че това не е вярно. Аз не бях съвсем съвършен. Но това поне ми даде възможност да си върна на Том за няколкото пъти, в които той успешно прехвърли вината на мен, а и също ми помага да обясня тезата си. (Между другото аз никога не съм постъпвал така с него).

В Стария Завет две животни бяха използвани в Деня на умилостивението. Едното беше убивано, а другото беше козелът за отпущане. Първосвещеникът полагаше ръце върху главата на козела и изповядваше греховете на народа, след което го пускаше в пустинята, за да не се върне никога повече. Това символизира Христос – жертвата, разпната въвн от града, която отнесе нашето

проклятие. Христос, козелът за отпущане, понесъл нашето проклятие, е също добре илюстриран от една история, която прочетох в книгата „Какво е необходимо, за да променим света“ от С. Д. Гордън. Това, което ще ви разкажа, е преразказ на историята за родители, които открили, че 14-годишният им син ги е излъгал. Момчето, което ще наречем Стивън, не било ходило на училище три дни. Бил разкрит, когато учителят му се обадил на родителите, за да се осведоми за неговото здраве.

Родителите на Стивън били ядосани повече на лъжата му, отколкото на това, че не е ходил на училище. След като се молили с него за това, те решили да му наложат много сурово, необичайно наказание. Разговорът им с него преминал по следния начин: „Стивън, знаеш ли колко е важно да си имаме доверие?“ „Да.“ „Как бихме си вярвали, ако не винаги казваме истината? Затова лъжата е толкова ужасно нещо. Това не само е грях, но разрушава нашето доверие. Разбираш ли това?“ „Да.“

„Ние с майка ти трябва да те накажем, за да разбереш сериозността не толкова на бягането от училище, а на лъжите, които си казал. Наказанието ти ще бъде през следващите три дни, за всеки ден, в който си лъгал, да стоиш сам на тавана и дори да спиш там.“

Така че, младият Стивън се отправил към тавана и леглото, което било приготвено за него там. Това било дълга вечер за Стивън, а вероятно още по-дълга за неговите родители. Никой не могъл да вечеря и поради някаква причина, когато баща му се опитал да чете вестник, думите като че ли му се размазвали. Майка му се опитала да шие, но не могла да си вдене иглата. Дошло време за сън. Около полунощ, когато бащата бил в леглото и мислел за това, колко самотен и уплашен трябва да е Стивън, той казал на жена си: „Будна ли си?“ „Да, не мога да заспя. Мисля само за Стивън.“ „И аз“ – отговорил бащата. Един час по-късно той попитал отново: „Спиш ли вече?“ „Не“ – отговорила майката. – „Не мога да заспя при мисълта, че Стивън е горе на тавана.“ „Нито пък аз.“

Минал още един час. Вече било 2 часа. „Не издържам повече“ – промърморил бащата, докато слизал от леглото, вземайки възглавницата и одеалото си. – „Отивам на тавана.“ Той открил Стивън така, както и очаквал – буден и със сълзи в очите. „Стивън“ – казал баща му, – „не мога да отменя наказанието ти, защото трябва да разбереш колко сериозно е това, което си направил. Трябва да осъзнаеш, че грехът, и особено лъжата, имат сериозни последици. Но аз и майка ти не можем да понесем мисълта, да стоиш сам тук на тавана, така че аз ще споделя наказанието ти.“

Бащата легнал до сина си и двамата се прегърнали. Сълзите им се смесвали, докато в продължение на три нощи споделяли възглавницата и наказанието. Каква картина!

Преди 2000 години Бог „излезе от леглото Си“ със Своята възглавница и одеало – всъщност три пирона и един кръст – прилепи покритата Си със сълзи страна до нашата и понесе наказанието за нашия грях. Неговият таван беше гробът, леглото Му – каменна плоча, а страната, долепена до Неговата, беше моята и твоята. Точно така. Христос не беше сам на кръста. Ние бяхме с Него. Той всъщност беше там, за да съучаства в нашата смъртна присъда. Може да не сме били там физически, но бяхме там духовно (Римляни 6:4-6). И разбира се,

когато висеше там, Той „носеше” нещо. Нашите грехове бяха „положени” върху Него и Той ги отнесе. Но Христос не свърши съвсем всичко.

Почакай! Преди да започнете да ме замеряте с писма и телефонни обаждания, погледнете Колосяни 1:24, моля ви: **„Сега се радвам в страданията си за вас, като от моя страна допълвам недостатъка на скърбите на Христа в моето тяло заради Неговото тяло, което е църквата”**.

Нашият дял

Какво може да липсва на Христовите страдания? Нашият дял. Всъщност Емплифайд Байбъл добавя думите: „И в себе си аз добавям това, което все още липсва и трябва да се добави (от наша страна) на Христовите страдания, заради тялото Му, което е църквата”. Нашият дял не е точно като Неговия, разбира се – Той понесе чуждия грях и вина. **„Но Той принесе една жертва за греховете”** (Евреи 10:12), понесе върху Себе Си греха на света. Въпреки това има „споделяне” и „допълване на това, което липсва на Христовите страдания”. Това, което липсва, е всъщност темата на цялата книга, а не само на тази глава. Това е „представянето”, за което говорихме. Това е посредничеството и доставянето и привеждането в действие. Това е нашият дял. Нека го видим в Словото на Бог. Вече споменахме „подкрепянето” от Колосяни 3:13 и Ефесяни 4:2. Нека да го изследваме и в Римляни 15:1-3 и Галатяни 6:2 и след това ще видим как то действа в нашето ходатайство. **„Прочее, ние силните сме длъжни да носим немощите на слабите и да не угаждаме на себе си. Всеки от нас да угажда на ближния си, с цел към това, което е добро за назиданието му. Понеже Христос не угоди на себе си, но както е писано: Укорите на ония, които укоряваха Тебе, паднаха върху Мене”** (Римляни 15:1-3).

„Един другиму теготите носете и така изпълнявайте Христовия закон” (Галатяни 6:2).

Както вече споменахме, гръцката дума за „нося” и в двата стиха е *bastazo*, което, също както еврейската дума *nasa* означава „да вдигна или нося” и съдържа идеята за отместване или отнасяне надалеч. Прилагайки Христовото свещеническо служение на ходатайство, ние не трябва просто да носим товара на другите вместо тях, а да го отнемаме от тях, както направи Исус. Но, моля ви, не забравяйте, че ние не извършваме отново това, което Христос направи, а представяме това, което Той направи. Има голяма разлика между двете. Ние представяме Него и продължаваме Неговото дело – делото на Този, който понесе нашите немощи, болести, грехове, укори и отхвърляне, тъй като те бяха „положени” (рага) върху Него. Той е балсамът на Галаад (Еремия 8:22), а ние използваме този лечебен мехлем. Той е изворът на живота (Еремия 2:13, 17:13), а ние разнасяме тази жива вода.

Той е жезълът на пастира, който носи утеха (Псалм 23:4), но ние имаме привилегията да го прострем към някого. Да, Той не само понесе нашите слабости, но Той все още „състрадава с нас” (Евреи 4:15). И иска да ни предаде това състрадание, за да можем и ние да носим товара на другите. Помислете за това. Най-великият Изцелител да изцелява чрез нас; най-великият Първосвещеник да свещенодейства чрез нас; най-любящият да обича чрез нас. Той постанови Новия Завет чрез Своята кръв (Евреи 12:24), но във връзка с

нашия дял, Той ни е направил „способни служители на един Нов Завет” (II Коринтяни 3:6). Да, Христос ни направи способни служители. И ако правилно разбирам думата, служителите се грижат за нещо. За какво се грижим ние? За благословенията и придобивките на Новия Завет. И кой подсигурява тези придобивки? Исус, разбира се. Следователно този стих е само друг начин да се каже, че сме били направени способни да раздадем това, което Христос спечели.

Освободен с помощта на други

Този стих оживя за мен, когато приятелят ми Майк Андерсън направи следното изказване: „Понякога Божият Завет стига до нас чрез хора, които идват, да ни подкрепят”. По това време Майк и съпругата му бяха мисионери в Ямайка. Това изявление бе направено в края на една битка на живот и смърт, която те бяха преживели със сина си, който се беше заразил с опасна болест.

Малкото дете, на 2 или 3 години, за няколко дни се беше влошило толкова, че беше близо до смъртта. Тогава Майк се обади на мен и на още няколко души в САЩ. Знаех, че нещо наистина сериозно трябва да се е случило, когато молитвеното събрание, което водех, беше прекъснато от спешно телефонно обаждане от Ямайка. „Съжалявам, че трябваше да прекъсна събранието, Дъч – започна Майк, – но отчаяно се нуждаем от помощта ти.” „Какво има?” – попитах аз. „Синът ми Тоби – отговори Майк. – Той е на смъртно легло с много висока температура. Лекарите не могат да установят причината. Направиха всичко, което можах, но нищо не помага. Не се знае дали ще оживее до сутринта в това състояние. Аз се моля постоянно за него, но не успявам да отблъсна атаката. Господ ми откри, че състоянието му се дължи на силен дух на немощ, който можах да видя, докато се молех. Но въпреки, че воювах срещу него с часове, не успях да пречупя силата му. Но чувствам, че Господ ми показа, че ако някои силни ходатаи се присъединят към мен, ще можем да сразим тази атака.” Майк и съпругата му Пам са силни в Господа. Те се молят. Те имат вяра. Те познават своята власт. Не бяха в грях. Може да попитате, тогава защо не можаха сами да постигнат пробива, от който се нуждаеха? Не зная. Но подозирам, че господ искаше да им покаже (както и на нас, които се молихме заедно с тях) принципа, който сега споделям с вас.

Хората на нашето молитвено събрание и няколко други, на които Майк се беше обадил, започнаха да се молят. Молехме Бог да срещне (рага) това дете. Казахме: „Отче, позволи ни да влезем в свещеническата си роля на ходатаи (рага), като направим реалност победата на Исус в тази ситуация, като представим и донесем благословенията на Новия Завет. Прилепи ни към Тоби и ни позволи заедно с Христос да усетим страданията му. Положи (рага) върху нас този товар, за да го отнесем (nasa, bastazo). Молим се за това в името на Исус поради това, което Той е, и това, което е направил, Отче.” После вързахме силата на сатана над живота на това дете – в името на Исус, разбира се, защото привеждахме в действие Неговата победа. След това изревахме с „помазание за носене на товара” (глава 4). Не го направихме в действителност, но отпуснете се и се наслаждавайте на символиката. Между другото мисля, че сигурно е имало вик в духа! Може би рев би била по-подходящата дума, защото лъвът от племето Юда изрева чрез нас. Той „изрикова от Сион” (Йоил 3:6, Амос 1:2). И ние сме сигурни, че го направи, защото Майкъл се обади няколко часа по-късно и каза:

„Почти веднага, след като се обадох на няколко от вас, за да се молите с мен, треската спря и синът ми започна да се оправя. След няколко часа вече беше добре и го изписаха от болницата.” Слава на Бога! Тялото на Христос работеше така, както Бог беше определил и Исус беше прославен! Майк продължи: „Аз попитах Бог, защо беше необходимо други да ми помогнат, за да пречупим атаката срещу моя син. Той ми припомни историята за Исус Навин и израилевата армия, които дойдоха на помощ на гаваонците, които бяха нападнати от пет армии.” Тогава Майк ми разказа историята от Исус Навин 9 и 10 глави, която накратко ще ви преразкажа.

Гаваонците бяха едно от ханаанските племена, които Исус Навин и израилтяните трябваше да унищожат. Гаваонците измамиха израилтяните, като ги накараха да повярват, че идват от далечна страна, за да сключат завет с тях. Исус Навин и израилтяните не се помолиха за това и бяха измамени да сключат обвързващо заветно споразумение. (Случвало ли ви се е да забравите да се молите за нещо и да си навлечете неприятности?) Въпреки, че беше сключен завет чрез измама, заветът беше валиден и правеше Израил съюзник на гаваонците. Затова няколко дни по-късно, те повикаха Исус Навин за помощ – въз основа на завета. Въпреки, че споразумението беше сключено чрез измама, Исус Навин и армията му пътуваха цяла нощ, за да пристигнат навреме и да избавят гаваонците.

Цялата история е ярък израз на силата на завета.

След като ми разказа историята, Майк каза: „Дъч, когато ми припомни тази история, Господ постави следната мисъл в моето сърце, като отговор на въпроса защо се нуждаех от помощ, за да победя този дух: **Понякога Божият Завет достига до нас чрез хора, които ни идват на помощ!**”

Не е ли това дълбока мисъл? Всемогъщият изпраща благословенията на Завета чрез нас. Това е ходатайството. Рага – Той поставя върху нас нуждата на някой друг. Anechomai – ние се прилепяме до човека. Bastazo – ние отнасяме немощта или товара.

Стъпкване на врага

По-задълбочена картина за партньорството между Христос и църквата е показана в същата история за Израил и гаваонците. Тя се намира в Исус Навин 10:22-27. Исус Навин е старозаветен преобраз на Христос, а Израил е преобраз на църквата. Името на Исус Навин, което всъщност е еврейският еквивалент на името Исус, е било променено в ранните години на неговия живот, за да обрисова тази картина. Преди той се е казвал Осия. След като Исус Навин и армията на Израил разгромили петте ханаански армии, за да защитят гаваонците, царете на тези армии избягали и се скрили в една пещера. Когато ги открил, Исус Навин наредил да бъдат доведени при него и ги накарал да легнат на земята. Той се готвел да извърши широко известен обичай, който се състоял в това, да постави крак върху врата или главата на разгромените царе, за да демонстрира победата си.

Често победените армии марширували пред победилия ги цар или пълководец и гледали как той „демонстрира” победата си. За това говори Колосияни 2:15, като казва за Христос: **„И като ограби началствата и властите, изведе ги на показ явно, възтържествувайки над тях чрез**

него". Но Исус Навин щеше да направи нещо съвсем различно и пророческо. Вместо сам да стъпи на вратовете на тези царе, както беше обичаят, Исус Навин събра част от войниците си и ги накара те да направят това. Не би могло да има по-подходящ символ на Христос и Неговата църква – Неговата армия. В изпълнение на тази пророческа картина, когато Исус победи сатана и неговите началства и власти, управниците на тъмнината в този свят, Той също извика армията Си и каза: **„Вие стъпете на вратовете на тези врагове”**. Когато Ефесяни 2:6 казва, че Той ни **„съвъзкреси с Него”**, Христос всъщност ни казва: **„Тази победа не е само Моя, тя е и ваша!”** Той също казва: **„Това, което Аз извоювах, вие трябва да приведете в действие. Аз ги поставих в краката Си юридически – под властта Си, но вие трябва да упражните тази власт в отделните ситуации, като предизвикате реалното ѝ изпълнение”**. Затова Римляни 16 глава казва: **„А Бог на мира скоро ще смаже сатана под нозете ви”** (ст. 20). Лука 10:19 казва: **„Ето, давам ви власт да настъпвате на змии и на скорпии и власт над цялата сила на врага, и нищо няма да ви повреди”**.

Това се случи, когато помогнахме на Майк – привеждане в действие и стъпване. Понякога „полагането” изисква „стъпване”! Псалм 110 – един пророчески Псалм за Месията, също говори за нашето партньорство с Него. Той предсказва, че Христос след възкресението Си, ще се възнесе отдясно на Бог. Според Новия Завет по времето на Своето възнесение, Той вече беше поставил всяка власт под нозете Си: **„И всичко покори под нозете Му и постави Го да бъде глава над всичко за църквата”** (Ефесяни 1:22). **„Защото Бог е покорил всичко под нозете Му. Но като казва, че Му е покорил всички, очевидно изключва Този, Който Му е покорил всичко”** (I Коринтяни 15:27).

Но Псалм 110:1 ни казва, че Той все още чака те да станат Негово подножие: **„Иехова рече на моя Господ: Седни отдясно Ми, докле положи враговете Ти за Твое подножие”**. Почакай малко! Противоречие ли има между тези пророчества за Месията и стиховете от Новия Завет, които казват, че след като се възнесе от дясно на Отец, те вече бяха поставени под нозете Му? Не. Тогава защо е това привидно противоречие? Те под нозете Му ли са или ще бъдат? Отговорът е „Да”.

Законно те са под нозете Му чрез кръста. И те ще бъдат реално там, когато ние допринесем „нашия дял”. Стихове 2 и 3 от Псалм 110 описват нашия дял: **„Господ ще простре от Сион скиптъра на силата ти, като каже: Владей сред враговете си. В деня, когато събереш силата си, твоите люде ще представят себе си доброволно, в свята премяна. Твоите млади ще дойдат при тебе като росата из утробата на зората”**. Думата „сила” в този пасаж – *chayil*, се превежда също като армия. Христос търси армия от доброволци, която ще простре Неговия мощен скиптър на властта, ще управлява сред враговете си и ще прави победата реалност. Както казахме, понякога „полагането” се превръща в „стъпване”. С други думи, понякога, когато Христос положи на нас товар за молитва (*raga*), за да го отнесем (*nasa, bastazo*), задачата включва **духовно воюване**. Това ще стане ясно в следващите глави, когато се насочим по-конкретно към духовното воюване.

И еврейската и гръцката дума, използвани за „стъпване” – *darak* (еврейска) и *pateo* (гръцка), съдържат определението за насилие или война. Еврейската дума *darak* е започнала да се използва за „опъване на лък”, когато се готви да

изстреля стрела и все още се използва в Израел в командата „заредете оръжието“. И двете думи се използват за стъпване и смачкване с крака при пресите за вино, подходящ символ за победата на Христос над враговете Му от Исаия 63:3 и Откровение 19:15.

Стихът в Откровение казва: **„Из устата Му излизаше остър меч, за да поразии с него народите и Той ще ги управлява с желязна тояга, и ще стъпче лина на лютия гняв на Бога Всемогъщи“**. Дори има стих в известния военен химн „Бойният химн на републиката“, който е заимстван от тези два библейски стиха: „Той стъпка гроздовете на гнева и изпраща съдбоносната светкавица на ужасяващия си меч“. За мен е удивително, че тези две думи са използвани, за да опишат не само Христовото воюване, но и нашето воюване. В Исус Навин 1:3 господ каза на Исус Навин: **„Всяко място, на което стъпи стъпалото на нозете ви, давам ви го, според както казах на Мойсей“**. Думата „стъпи“, разбира се е darak. Бог не каза на Израел, че навсякъде, където ходеха, земята щеше да стане тяхна. Той вече беше очертал границите на наследството. С други думи, Той казваше: **„Всяко място, за което сте готови да воювате и да го превземете, ще ви го дам.“**

И отново, Бог ли им я даваше или те си я превзеха? Да! И само, за да докажа твърдението си, спомнете си, че предишното поколение, заедно с Мойсей се уплаши и не искаше да воюва (darak) и Бог не им даде земята. Не си мислете, че за нас е по-различно. Тези неща станаха с Израил като преобраз на нас (I Коринтяни 10:6-11). Това, което нашият Исус Навин – Исус Христос – има и ни дава, също няма автоматично да стане наше само, защото сме Негови. Ние трябва да вземем „оръжията на нашето воюване“ (II Коринтяни 10:4). И darak! Това е ходатайство, както беше чрез Христос, така е и чрез нас. Често пъти трябва да го направим за нашите братя и сестри, когато ние, като Христос, се качим на техния таван на отчаянието, долепим страна до тяхната и отнесем теготите и слабостите.

- Може ли Христос да живее чрез вас?

- Може ли това, което липсва на Христовите страдания – нашият дял – да не липсва повече?

- Може ли ние да протегнем скиптъра, като управляваме сред враговете си и ги правим Негово подножие?

- Може ли ужасяващият рев на лъва от Юда да прозвучи от църквата?

- Може ли Заветът на Господа да слезе на земята?

Следващата история за отношенията между баща и син би била подходящ завършек на тази глава. Независимо от постоянните предупреждения, малкото момче продължило да се прибира късно след училище. Една сутрин неговите родители му казали, че повече няма да правят компромиси. Той трябва да се прибере навреме тази вечер. Но той отново закъснял. На вечеря момчето разбрало своето наказание. В чинията му имало само парче хляб. То било слисано и шокирано. След като изчакал няколко минути, за да усети силата на наказанието, бащата взел чинията му и му дал своята, пълна с месо и картофи. Когато синът пораснал и станал мъж, той казал: „Винаги съм знаел какъв е Бог от това, което баща ми направи през онази вечер.“ Да бъдем като Христос ще ни струва нещо. Нашата кауза коства много. Ходатайството си има цена. Нека да я

платим. Нека понякога се отдръпваме от отрупаната си маса и показваме на някого какъв е Бог.

Въпроси за размишление

1. Обяснете двата вида носене в Писанията. Как те са свързани с ходатайството? Какво общо има рага с носенето?
2. Обяснете по какъв начин жертвеният козел е преобраз на ходатайството?
3. Как историята на Исус Навин и израилтяните от ИН 10:22-27 символизира партньорството между Христос и църквата?
4. По какъв начин Псалм 110 представя взаимоотношенията между Христос и църквата?
5. Днес казвали ли сте на Исус, че Го обичате?

Глава шеста: Не нарушавайте!

Защитни ограничения

„Забранено изхвърлянето на боклук. Нарушителите ще бъдат насилвани”. Смеех се всеки път, когато минавах покрай този знак. Това не беше саморъчно направена табела, а професионално изработен метален знак, поставен край един град в Оклахома. Това беше дори един от онези знаци с флуоресцентни букви, които се виждат и през нощта. Но тези, които са го направили, са сбъркали и вместо да напишат „Нарушителите ще бъдат преследвани”, са написали „Нарушителите ще бъдат насилвани”. Надяваме се, че просто са се объркали. А може би не са. Може би в този град законът насилва нарушителите, вместо да ги преследва. Реших, че не искам да разбира.

Една от страните на ходатайството е свързана със защитата – защитни ограничения. Ако щете поставяне на знаци в духа: „Забранено изхвърлянето на боклук, сатана. Нарушителите ще бъдат наказвани.” В Исус Навин 19 глава думата рага (ходатайство) е използвана няколко пъти. Пасажът описва границите на земята на всяко от племената на Израил. Тя е преведена по различен начин в различните преводи, като „се простира до”, „достига”, „граничи”, „граница”. Библията SFB казва, че използвана в този контекст рага означава „до къде стига границата”. Учудва ли ви, че думата, използвана за ходатайство, се превежда също и като „граница”? Не би трябвало. За мен изглежда логично обсегът на Божествената закрила да е свързан с молитвата. искам категорично да заявя, че ние МОЖЕМ да издигнем защитни прегради около себе си и другите чрез ходатайство. Колко утешително е да знаем, че тази истина се съдържа в самото значение на думата ходатайство.

Много християни смятат, че предпазването от злополуки, падения, дяволски клопки, атаки и т. н. става автоматично за християните; че не правим нищо, за да го получим; че то се основава само на Божия суверенитет. С други думи, когато Бог иска да ни защити от нещо, Той го прави. Когато реши да не го направи, Той позволява тези неща да се случват. Това учение приема, че дали сме защитени от разрушителни неща, зависи изцяло от Бог, а не от нас. Поддръжниците на това учение обикновено вярват, че всичко, което се случва на

християнина, е допуснато от Бог. Други отиват още по-далеч и твърдят, че това важи за всички, а не само за християните. Те вярват, че Бог е в контрол на всичко, което става по земята. Това, че Бог не се намесва директно във всичко, което става по земята, е очевидно от факта, че: Той не одобрява насилието; Той не би искал невинните да страдат; Той не желае убийства, грабежи, расови разделения и хиляди други неща.

Водещи принципи

Дали Бог пряко контролира всяко събитие в живота на християнина, може да се разбере от това, че основните закони за сеене и жънене, причина и следствие, лична отговорност и свободна воля не престават да действат, когато дойдем при Христос. Всяко Божие обещание е свързано с условие – водещ принцип. Повечето, ако не всички, условия са свързани с отговорност от наша страна. Закрилата не е изключение. Повечето от нас не харесват това. Звучи ни застрашително и ни изгражда представа за един слаб Бог, когато приемем, че Той няма пълен контрол над всичко.

Повечето хора се обиждат, когато чуят поучение, което загатва, че вината за липсата на закрила, снабдяване, отговор на молитва или нещо друго може да е тяхна. Разбирам по какъв начин това ни застрашава – аз съм застрашен от себе си, но не разбирам защо това ни обижда. Нима някой от нас се смята за свършен? Ние всички се проваляме понякога. Тогава защо се обиждаме, когато едно поучение твърди, че тези недостатъци и неуспехи могат да ни навредят? Защо се обиждаме и се противопоставяме на поучение, което казва, че нашето неверие ни е попречило да получим нещо, щом Библията толкова често казва, че ако вярваме, без да се съмняваме, ще получим? Вижте Матей 17:22, 21:21; Марк 11:22-24; Яков 1:6-7. Защо се обиждаме, когато се твърди, че нашата неспособност да устояваме е довела до липса, щом Библията казва, че „**чрез вяра и устояване наследявах обещания**” (Евреи 6:12)? Защо се чувстваме объркани и ядосани, когато се твърди, че нещо, което не сме направили, е довело до провал, щом Библията казва, че ако „**искаме и се покоряваме**”, ще ядем благото на земята (Исая 1:19)? Осемдесет процента от тези, които се смятат за новородени, не дават десятък, и така отварят на себе си проклетие. И все пак се обиждат, когато някой твърди, че вината за липсата на снабдяване може да е тяхна. Вижте Малахия 3:8-12.

Ние не прощаваме, а имаме наглостта да вярваме, че Бог ще отговаря на молитвите ни (вижте Марк 11:25-26). Често се храним лошо, не спортуваме, увреждаме телата си по различен начин, а после твърдим, че болестите ни са по „Божията воля”. Не възпитаваме добре децата си и все пак се обиждаме от предположението, че непокорството им може да е по наша вина (Второзаконие 6:7, Притчи 22:6).

Не пребъдваме в Христос и в Божието Слово, а после твърдим, че поради „Божията воля”, когато искаме според „собственото си желание”, не се получава (Йоан 15:7). Знаем, че вярата идва от слушане и размишление върху Божието Слово (Римляни 10:17), а повечето от нас го правят много рядко. Но ако някой каже, че не сме получили нещо поради неверие, се нараняваме. Писанието ни учи, че този, „**който обитава в скришното на Всевишния**”, получава обещанията за закрила от следващите стихове на Псалм 91, че има всеоръжие,

което трябва да нося, включително щита на вярата, за да угасям огнените стрели на нечестивия (Ефесяни 6:13-18), че сатана обикаля като рикаещ лъв, търсейки кого да погълне, и аз трябва да му се противя (1 Петрово 5:8, Яков 4:7), и все пак, ако някой ми каже, че е моя вината за това, че не съм защитен от нечестивия, се обиждам. А ти?

Нямам предвид, че Бог никога не допуска да преминем през трудности, че всичките ни проблеми се дължат на непокорство или че всички неотговорени молитви са такива поради неверие. Просто казвам, че много от трудностите и провалите ни се дължат на наша грешка, а не на „Божията воля”. Ние имаме някакъв дял в осигуряването на нашата защита и другите небесни благословения.

Нека се опитаме да оставим нашите страхове, неувереност и склонността да се обиждаме. Нека приемем факта, че Писанията са пълни с принципи, които поставят върху нас отговорността, която трябва да се поеме, за да получим Божиите обещания. Нека да осъзнаем, че това не премахва благодатта и не лансира спасение чрез дела. Благодатта не предполага липса на отговорност от наша страна. Нека осъзнаем, че Божията любов е безусловна, но Неговото благоволение и благословение не са. Нека отхвърлим мързела, самодоволството и апатията. Нека не забравяме, че ще се проваляме понякога и да не се обвиняваме, когато това стане. Нека да направим всичко това!

Изграждане на стени чрез молитва

Ако след всичко до тук все още искате да дочетете тази книга, нека да се върнем към темата за закрилата. Предполагам, вече сте отгатнали, че аз не вярвам, че я получаваме автоматично само, защото сме християни. Трябва да направим някои неща, за да я имаме, едно от които е изграждането на защитни стени (рага) чрез молитва.

Чух един служител във Форт Уорт, Тексас, да разказва история за друг пастор, който преди години получил закрила от Бог в резултат на молитва за изграждане на стени или защитни прегради (рага). Този пастор си изградил навик да започва всеки ден с един час молитва. Един ден той почувствал силно водителство от Святия Дух, да се моли по-дълго, така че продължил още един час. След два часа в молитва той все още чувствал нужда да продължи да се моли, така че останал още един час, като молел Бог за Неговата закрила и благословение върху деня, както и за други неща. След три часа вече не чувствал нужда да се моли повече и спрял. През тази вечер, докато косял ливадата, усетил нещо да го четка по крака. Погледнал надолу и видял свита на кълбо гърмяща змия, която се опитвала да го удари, но не можела. Само се докосвала леко до крака му.

Защо човекът почувствал нужда да се моли по-дълго тази сутрин? Какво е направил? Той е изградил „защитна преграда” чрез молитва – рага. Разбира се, някои биха казали, че Бог не се нуждае от три часа молитва, за да предпази някого от гърмяща змия. Съгласен съм. Той не се „нуждаеше” от седем дни маршируване около Ерихон, за да събори стените, но избра да го направи по този начин. Той не се „нуждаеше” да плюе в очите на някого, за да ги изцели, но веднъж го направи. Ние не винаги знаем, защо Той иска нещата да станат по

определен начин, но знаем, че покорството е ключът. Ако Той казва, че са нужни три часа молитва, значи точно това е необходимо.

Който живее в скришното на Всевишния

Що се отнася до молитвата за закрила, постоянството също е важно. Ние трябва да живеем в скришното на Всевишния и да обитаваме под защитната сянка на Всемогъщия: „**Този, който живее в скришното на Всевишния, ще пребъдва под сянката на Всемогъщия**” (Псалм 91:1). В Матей 6:6 Исус нарече тайно място молитвената стаичка. Думата живеея в Псалм 91:1 е *yashab*, което означава „да остана или пребивавам; да обитавам или живея в”. Тя носи идеята, че това трябва да е начин на живот, а не нещо, което правим от време на време. Трябва да направим тайното място свое обиталище.

Молитвеният живот на много вярващи е твърде нередовен, за да изградят защитни стени.

Думата „обитавам” в същия стих е *luwn*, което освен всичко друго означава „да прекарам нощта”. Нека да прочетем стиха с това значение: „**Този, който живее (пребъдва) в скришното на Всевишния, ще прекара нощта под сянката на Всемогъщия**”. С други думи, молитвата е като Божието Слово – не можем днес да прочетем достатъчно за цяла седмица. Ние се нуждаем от ежедневния хляб или манната. По същия начин трябва всеки ден да прекарваме в тайното място и тогава ще можем да прекараме нощта там. Но на следващия ден трябва отново да отидем. Чух един гост-говорител в Ийтън, Охайо, да споделя следното свидетелство за Божията закрила по време на Втората световна война. Той служел във флота и всеки ден, заедно с няколко други моряци, се молели Бог да закриля тях и кораба им. Какво са правели те? Изграждали са защитни стени. „В една битка – разказва той – вражески самолет пусна бомба на палубата на нашия кораб. Но за учудване на всички, вместо да експлодира, бомбата рикошира от палубата като гумена топка и падна във водата!” Той продължи, като разказа как битка след битка са били чудотворно избавяни.

Навременна молитва

Защитни прегради! Не преминавай! Живот в тайното място! Този аспект на ходатайството не трябва да е само нещо, което правим по принцип за близките си. Има и специфични моменти, когато Святият Дух ще ни подбуди да се молим за конкретни ситуации, в които е нужна закрила. Това са, както Писанието ги нарича, *kairos* моменти. Има две гръцки думи за „време”. Едната е *chronos*, което е време изобщо; общото „време, в което всичко се случва”. Другата дума, *kairos*, е стратегическо, „подходящо време”; моментът на възможността, в който нещо трябва да се направи.

Една открита възможност е *kairos* време. Навременна атака във война е *kairos* време. Когато някой е в опасност или сатана се готви да го атакува, това е *kairos*. Какво тогава е *chronos* време? Библията говори за планирано (*kairos*) изкушение (Лука 4:13, 8:13). Без съмнение има случайни изкушения – да се случи някой да е в неподходящ момент на неподходящо място, но има и добре планирани изкушения. Струва си да сме нащрек за себе си и другите. Святият

Дух ме е подбуждал да се моля за хора, особено млади във вярата, с мисълта, че е „kairos време на изкушение за тях”.

Това се случи в Лука 22:31-32, когато Исус ходатайства за Петър, като се моли вярата му да не отпадне, след като се отрече от Христос. И молитвата Му имаше резултат. Може би някой от отпадналите от вярата нямаше да отпадат, ако някой беше ходатайствал за тях. Писанието също ни говори за стратегически гонения (Деяния 12:1; 19:23). Това обикновено е обезкуражаващо, разсейващо и в крайни случаи разрушително. В това отношение по време на обновяване и напредък в ранната църква, сатана изпращаше планирани атаки на гонение. Те се проваляха. Възможно ли е много от успешните гонения срещу църквата да бъдат спрени или да останат безплодни, ако сме бдителни и ходатайстваме срещу тях? Често забравяме наставлението, да не се облягаме на собствения си разум и не успяваме да признаем Него в ходатайството си (Притчи 3:5-6). Не чакаме и не слушаме гласа на Святия Дух, обикновено за наша собствена вреда. Забравяме, че не воюваме срещу кръв и плът (Ефес. 6:12) и че „оръжията на нашето воюване не са плътски” (II Коринтяни 10:4). Ние толкова се страхуваме, да не започнем да обръщаме твърде много внимание на демоните, че не им обръщаме никакво внимание. Понякога стремежът ни да сме балансирани ни изкарва от равновесие.

Ефесяни 6:18, където се говори за духовното воюване, казва, че трябва „да бъдем бодри... в молитва за всичките светии” и „във всяко време (kairos) да се молим в Духа”. Тук не ни се казва да се молим през цялото време, защото щеше да бъде употребена думата *chronos*, а да се молим във всички решителни моменти (kairos). С други думи ние сме във война и ако сме бдителни, Бог ще ни предупреждава своевременно за атаки на врага, за да издигнем защитни прегради чрез молитва.

Kairos – време за пага

Една сутрин преди няколко години, докато се молах, Господ ми даде да видя една картина. Някои биха го нарекли видение. Както и да го наречете, аз видях нещо. Беше гърмяща змия, свита в краката на баща ми. Това ми се стори kairos време! Прекарах 15 минути в усърдна молитва за неговата закрила, докато почувствах облекчение. На следващия ден той ми се обади. Беше във Флорида, а аз – в Тексас. Той каза: „Няма да отгатнеш какво стана вчера. Джуди (съпругата на баща ми) излезе до бараката. Преди да влезе както обикновено, тя бутнала вратата и погледнала надолу. Там, където щяла да стъпи, имало свита гърмяща змия. Тя се отдръпнала внимателно, дойде да ме повика и аз я убих.” Аз отговорих: „Да, знам.” Учуден той попита: „От къде знаеш?” „Видях го в Духа – отговорих аз – и се молих за твоята закрила. Длъжник си ми.” (Всъщност не му казах, че ми е длъжник. Държах се много смирено и казах нещо от сорта на: „Слава на Бога” или „Слава на Господа”, както обикновено правим.) Какво направих, когато се молих за него? Поставих защитна преграда (пага) около него и Джуди. Как се молих? Аз помолих Отец да ги закриля и вързах всеки опит на дявола да им навреди. Цитирах няколко стиха с обещания за закрила и после се молих в Духа.

Гейл Мумърт, членка на нашата църква в Колорадо Спрингс, сподели забележително свидетелство, как е била опазена в едно kairos време в

Ланчестър, Тексас: „Докато карахме към къщи в ужасното време, съпругът ми Джийн включи радиото за местните новини. Тъмни облаци бяха забелязани наблизко. След като пристигнахме вкъщи, времето изведнъж утихна. Малко след това вятърът започна да духа бясно. Дървета падаха и дори стените на къщата започнаха да се тресат. Прозорците дрънчаха и ледени късчета удряха по гаража на колата. „Влезте в коридора и затворете вратите – извика съпругът ми. – Вземете възглавници, одеала и фенерче.“ „Нана, страх ме е“ – изплака петгодишното ми внуче Уилиям. „Исус ще се погрижи за нас. Не бой се.“ – му казах аз. Изведнъж в малкия ни град засвириха сирени. Стените се движеха като че ли не се държаха на нищо. „Ако все още не сме в торнадо, вече сме близо“ – извика Джийн, докато тичаше към коридора. „Хванете се за ръце и седнете на пода“ – казах аз. „Обичам ви“ – каза Джийн на всички, докато ни обграждаше с одеала и възглавници, след което ни покри с тялото си и ни обгърна с ръце. Мощен вятър духаше навсякъде около нас и ни преви на топка. „Молете се! Продължавайте да се молите“ – каза той. „Всемогъщи Боже, помогни ни!“ – викахме ние. Последва експлозия!

Прозорците се пръснаха и стъкла се разхвърчаха навсякъде. Втора експлозия и стените паднаха. Отломки хвърчаха и се забиваха като стрели. „Исусе, помогни ни! Ти си нашият Спасител! Ти си нашият Цар!“ – виках аз. Погледнах нагоре – покривът падаше върху ни. Една стълба се пречупи в гърба на съпруга ми. „Сега започнете да Го хвалите“ – извика Джийн, борейки се с вятъра. Следващият гръм беше най-ужасен. Не можехме да направим нищо. Само Бог можеше да ни помогне. Всичко беше извън контрол, но ние познавахме Божия суверенитет. Знаехме, че сме на прага на смъртта, но извикахме: „Благодарим Ти, Исусе! Благодарим Ти, Господи!“

Изведнъж се изпълних с мир. Нежен глас проговори в сърцето ми: „Чух вика ви за помощ. Смъмрих небето заради вас. Аз съм тук, за да ви закрилям.“ Сълзи покриха лицето ми и знаех, че Исус ще се погрижи за нас. Ръката Му като че ли ни беше обгърнала. Знаех, че сме в безопасност.

Торнадото свърши. Дъждът ни удряше със сила, каквато не бях усещала никога преди. Но бяхме спасени. „Мамо, виждам небето“ – каза малкият Уилиям. „Уилиям, това е, защото покривът го няма. Сигурно нямаме и стени“ – Джийн му обясни. „Толкова съм щастлива, че всички сме добре, – извика дъщеря ни Уенди. – Исус ни запази, нали?“ Въпреки, че бяхме заровени в тонове отломки и косите ни бяха пълни със стъкла, ние бяхме живи. Само няколко дребни охлузвания.”

Това са защитни стени! Няколко души бяха убити и много бяха ранени в това опустошително торнадо, но вечната ръка на Бог защити семейство Мумърт. Гейл имаше честта да сподели цялата история с Далас Морнинг Нюз. Вестникът дори публикува свидетелството ѝ, как Бог ги е опазил.

Имам приятелка в Далас, която преди няколко години получи интересен отговор на молитва в *каігос* ситуация. Рано една сутрин отишла да види сина си и снаха си. Синът ѝ бил нощна смяна и тя го чакала заедно със снаха си. Времето минавало, но синът не се прибирал и майката започнала да се безпокои. Нещо не било наред. Мислейки, че той все още е на работа, те се обадили там. „Няма го – бил отговорът, – вече си тръгна.“ Още по-обезпокоена майката казала: „Тревожа се. Нека да го посрещнем с колата.“ Тя помислила, че синът ѝ си е тръгнал навреме и трябва вече да се е прибрал, а всъщност той бил

тръгнал минути, преди те да се обадят. Но Господ ги водел дори и в това, защото, въпреки че този млад мъж все още не бил в опасност, Бог знаел, че приближава kairos момент и искал неговата молеща се майка да бъде наблизо, когато дойде моментът. Докато майката и съпругата караха по натоварена улица в Далас, те го видели да идва отсреща на велосипеда си, като се движел с 60-80 километра в час. Докато го следели с поглед, той задрямал и се отклонил от пътя, натиснал спирачка и полетял на 12-15 метра от велосипеда. Той дори не носел каска. Докато синът летял във въздуха, майката се молела: „Исус, предпази сина ми!” Тя продължила да се моли, докато не стигнали при него. Около него вече се била събрала тълпа и двете жени се устремили нататък, чудейки се какво им предстои да видят. Видели чудо! Никакви рани – нищо счупено, охлузено, нито вътрешни наранявания. Просто един млад човек, който се чудел какво е станало.

Станало беше *raga*, *kairos raga*. Имаше защитни стени. Една майка получи предупреждение от Святия Дух и затова беше на подходящото място в подходящото време. Означава ли това, че ако не сме наблизо, молейки се, ако се случи инцидент с някой от близките ни, трябва да се обвиняваме за тяхното раняване или смърт? Разбира се, че не. Ако трябваше да живеем в постоянно напрежение, щяхме да полудеем. Това просто означава, че трябва да сме нащрек и когато дойде предупреждение от Святия Дух, да откликнем, като се молим – изградим защитни стени. Чух един гост-говорител в „Христос за нациите”, Далас, Тексас да разказва една интересна история, в която има не *kairos* момент, а *kairos* период за изграждане на защитни стени (*raga*). Той имал много силен и повтарящ се сън, за който усещал силно, че е предупреждение от Господа, в който сънувал, че омъжената му дъщеря умира. В съня си той не видял как дъщеря му умира, но усещал силно, че сатана има добре подготвен план, да отнеме живота ѝ. За да не я плаши, той казал за това само на зет си и двамата започнали да ходатайстват (*raga*) всеки ден за нейната безопасност. Те изграждали защитни стени около нея. Разказа как по няколко пъти на ден, докато работел, карал колата си или се разхождал, винаги, когато се сещал, той връзвал плана на дявола да отнеме живота на дъщеря му. „Как го е правел?” – може да попита някой. – „Какво е казал?” Той вероятно се е молил по следния начин:

„Отче, аз издигам дъщеря си пред Теб” – това създава среща (*raga*) с Бог. – „Моля Те да я предпазиш от всеки капан, който сатана е заложил за нея. Ти си ни обещал да ни избавяш от всяка примка на ловеца” (Псалм 91:3). Това изгражда защитна стена (*raga*). „Благодаря Ти, че си ми дал този товар за молитва, за да взема и отнеса от нея (*nasa*) тази смъртна опасност!” Това е „носене” (*raga*) на теготите на другия. „Сатана, аз разрушавам твоя план и събарям властта ти над тази ситуация. Твоите оръжия против нея няма да успеят и ти няма да отнемеш живота ѝ.” Това е среща (*raga*) с врага, с цел разделяне. „Аз правя това в името на Исус!”

Основаваме молитвите си върху това, което Исус е направил. Представяме Него... Донасяме това, което Той е постигнал... Привеждаме в изпълнение Неговата победа.

След около месец (не забравяйте, че това беше *kairos* период, през който се е молил всеки ден) дъщеря му получила повишение в работата. С

повишението дошла и полица за застраховка живот, която изисквала преглед. Докато правели изследванията ѝ, след като взели проба от кръвта ѝ, лекарят почти в паника се обърнал към нея с въпроса: „Госпожо, с какво се храните? В кръвта ви няма никакъв калий! Вие би трябвало да сте мъртва. Няма разумно обяснение за това, че сте жива. Когато се появи такава недостатъчност, човек обикновено се чувства добре, но в един миг пада мъртъв. Трябва веднага да постъпите в болница, за да се възстанови калият в кръвта ви.”

Тя, разбира се, оживя. Трябваше да пази строга диета няколко седмици, през които ядеше само един-два вида храни. Въпреки, че нямаше логично обяснение за нейното оцеляване, ние знаем духовното обяснение – защитната стена (рага), изградена в Духа чрез молитва.

Под сянката на Всевишния. Не се приближавай!

Вероятно най-удивителният пример за ходатайство в kairos време в моя живот беше по време на едно от пътуванията ни до Гватемала. Бях с група от 40-45 души и пътувахме към отдалечено място на река Пешън в джунглата Петън. Целта ни беше да построим клиника и евангелизационна станция на реката. Трябваше да издигнем две постройки, както и да проповядваме в близките села.

Беше удивително пътуване. Ядохме месо от маймуна и боа. Убихме огромни черни паяци, двацетсантиметров скорпион и коралова змия в лагера. Бях нападнат от мравки, които незабелязано се бяха настанили в дървените трупи, които пренасяхме и върху които спяхме, докато пътувахме нощем по реката. Летяхме със стари, разнебитени военни самолети и кацнахме на поле, от което първо трябваше да изгонят козите. (Всичко това няма нищо общо с молитвата, но ви показва колко съм смел и колко съм страдал за Евангелието.) Нашият водач Хан Брукс ме караше да водя хваление от носа на дългото ни, издълбано от дърво кану, докато пътувахме нагоре-надолу по реката. Неговата любима песен беше „Чудесно е да живеем с Господа”. Караше ме да изпълнявам и прочутия си тарзански вик, който беше невероятно добър и отекуваше чак от другата страна на реката и в джунглата. Туземците от селата стояха на брега и слушаха. Те не бяха особено впечатлени, тъй като не бяха чували за Тарзан, всъщност изражението им по-скоро казваше: „Какъв е този идиот?”

Нека да се върнем към целта на историята. Преди да тръгнем за джунглата, прекарахме нощта (петък) в Гватемала сити – столицата на Гватемала. Преди месеци бяхме направили уговорка с гватемалските авиолинии да ни откарат в джунглата на следващия ден. Когато в събота следобед пристигнахме на летището, ни казаха, че са променили плана и ще ни откарат едва на следващия ден. Чувствайки, че трябва да тръгнем, както бяхме планирали, заради краткото време, което имахме да осъществим мисията си, нашите водачи в продължение на три часа убеждаваха авиолиниите да спазят първоначалната уговорка. „Не – каза управителят на развален английски, – ще откара утре.”

„Но вие преди месеци се съгласихте да ни откарате днес” – спорехме ние. „Нямаме пилоти” – възразяваха те. „Намерете един” – молехме ние. „Защо бързате толкова? Разгледайте!” – увещаваха ни те. И така, в продължение на три часа от офис в офис се срещахме с различни хора. Най-накрая с раздражение един от тях вдигна ръце и каза: „Добре, ще ви закараме сега!

Качвайте се в самолета! Бързо!” Всички се втурнахме към самолета, като сами натоварихме чантите и инструментите си в багажното отделение. Искрахме да излетим, преди да са размислили. През тази нощ в Гватемала сити имаше земетресение, което уби 30.000 души за 34 секунди, а ние бяхме на 400 километра от там. Ако бяхме останали в града още една нощ, както авиокомпанията искаше, някои от нас сигурно щяха да бъдат убити, а други – ранени. Знаем това със сигурност, защото, когато се върнахме в града, видяхме сградата, в която нощувахме преди земетресението и в която щяхме да останем, ако не бяхме отпътували в събота. Огромни греди бяха паднали върху леглата. Връзката между всичко това и нашата тема е, че една жена ходатай от нашата църква в Охайо усетила силен товар, да се моли за нас през втория ден от нашето пътуване. Три часа тя била в усърдно ходатайство за нас.

Можете ли да отгатнете кои три часа? Да. Тези, през които нашите водачи преговаряха с авиокомпанията. Ние не знаехме, че животът ни е в опасност, ако бяхме останали още една нощ в Гватемала сити, но Бог знаеше. Жената, която беше ходатайствала за нас, също не знаеше. Знаеше само, че поради някаква причина имаше силен товар, да се моли за нас. Тя беше бдителна, както ни казва Ефесяни 6:18 и разпозна *kairos* времето. Без съмнение, тя е спомогнала за нашето оцеляване.

Има живот в тайното място, но той не идва автоматично за вярващите. Въпреки, че ни е обещана закрила от врага, ние определено играем някаква роля в осигуряването ѝ за нас и другите. Ходатаят знае това и не оставя нещата на случайността, а поставя знаци, които всички сили на ада да видят: „Под сянката на Всевишния! Не се приближавай!”

Въпроси за размишление

1. Каква е връзката между рага и закрилата?
2. Християните автоматично ли са защитени? Дали всичко, което ни се случва, е допуснато от Бога или нашите действия и молитви имат значение? Обяснете.
3. Дайте коментар върху постоянството в молитва и връзката му със закрилата.
4. Обяснете разликата между *chronos* и *kairos* и как това е свързано с ходатайството?
5. Поставяли ли сте напоследък знаци „Не нарушавай!”

Глава седма: Пеперуди, мишки, слонове и мишени

Случайност

Съпругата ми Сеси и аз бяхме в последния ден от тридневната си ваканция в това любимо за туристите място. Наблюдавах как лодките издърпват някого от брега, той отскача във въздуха и после над морските вълни. Тези любители на морето се рееха без усилие в продължение на 5-10 минути, като се наслаждаваха на свободата от ограниченията на сушата и след това биваха изхвърляни обратно на брега. За удивление и радост на нас, по-боязливите, те се приземяваха леко и получаваха аплодисменти. Те дори не се намокряха. Два

дни аз наблюдавах това. Винаги съм искал да скоча с парашут – всъщност по-скоро исках да разбера как се чувства човек, когато скача, но бях достатъчно умен, да не го направя, преди да се ожена. След това жена ми ме помоли да не го правя, което ми послужи за извинение. Но докато гледах това, си помислих, че може би това ще задоволи любопитството ми. Накрая реших, че не съм чак толкова любопитен.

Ние, мъжете, постоянно се нуждаем да впечатляваме жените, като показваме безстрашие и способност да се справим с всяко предизвикателство. „Това изглежда страшно” – каза жена ми. „О, сигурно не е толкова трудно – отговорих аз с убедителен глас. – Трябва само да се засилиш и да оставиш лодката да свърши останалото. Бих го направил, но ти сигурно няма да ми позволиш. Освен това не си струва парите.” За мой ужас тя каза развълнувано: „О, нямам нищо против. Всъщност бих искала да видя как го правиш, а и не е толкова скъпо. Опитай!” „Небесни Отче – извиках в себе си, – измъкни ме от това!” „Сам се измъкни – чух в сърцето си. – Сам си го навлече.”

„Не, наистина бих искала да го направиш. Ще стане страхотна снимка, а и какво може да ти се случи? – попита тя. – Хайде, направи го!” „Добре – казах аз глупаво. – Наистина, какво може да ми се случи?” Има моменти в живота ни, когато трябва да се престорим, че сме се контузили, да изфабрикуваме внезапно главоболие или просто да се смирим, да признаем, че сме егоистични лъжци и да се покаем. Аз реших да си **запая** репутацията. Но смятате ли, че Бог със Своята справедливост и чувство за хумор би позволил това? Виж Матей 16:25.

Беше последната сутрин от нашия престой. Трябваше да си тръгнем след около час. Бях облечен като за тръгване. Дори си бях сложил часовника. Та, нали дори не докосваш водата. Трябваше да се досетя, че не винаги всичко върви, както трябва, когато ме накараха да подпиша един формуляр, но... Бях първият този ден. Излизането беше доста рутинно и след секунди бях на 60 метра височина и се наслаждавах на гледката, която се откриваше към плажа. Тъй като бях първият за деня, те ме превеждаха покрай плажа на около 45 метра от брега, за да могат да рекламират бизнеса си за деня. Всъщност, започна да ми харесва. Беше наистина високо. Хората на брега започнаха да ми махат и да ме окуражават. Бях център на внимание. Аз, разбира се, също им махах по не твърде демонстративен начин. Само се правех на готин. Изведнъж придобих странното усещане, че водата се приближава. Секунди по-късно бях сигурен, че е така. Още няколко секунди и със силен шум паднах във водата. „Как падат великите?” „Това е невъзможно – помислих си аз. – Сигурно сънувам. Сънувам кошмар.” Но никога в съня си не бях усещал вкуса на солена вода и скоро осъзнах, че изобщо не е сън и е напълно възможно. Доплувах до лодката, чийто двигател беше отказал и се качих на борда. Вече бях съвсем готин! Успяха да запалят лодката и се върнахме там, от където бяхме тръгнали. Малко наперен, сякаш исках да кажа: „Нищо особено. Всъщност беше забавно.” Слязох на плажа. Мисля, че жена ми и до днес не знае как действително се чувствах. Както повечето жени, тя никога не усеща, когато мъжкото ми его се надига. Дори вчера, когато тя смяташе, че трябва да спрем и да попитаме за посоката... Вече чувам умът ви да прещраква.

Чудите се коя част от историята ще има нещо общо с ходатайството, освен няколкото кратки секунди, когато бях в усърдна молитва. Всъщност използвах

още едно от определенията на рага – „падам върху”. Тя е свързана с приземяване или слизване на определено място и смисълът е, че това става случайно. Следователно можем да използваме фразата „натъквам се” или „сблъсквам се”.

Ще ви дам стих, свързан с тази история и ще ви обясня връзката ѝ с молитвата, но първо нека споделя още няколко въвеждащи мисли.

Нашият помощник

Тази глава е посветена на нашия помощник Святия Дух. Без съмнение най-важният елемент на успешното ходатайство е, да се научим да действаме заедно със Святия Дух, като Му позволим да прави това, за което е бил изпратен. Исус Го нарече наш Помощник в Йоан 14:26 **„Утешителят, Святия Дух, когото Отец ще изпрати...”** Някои преводи използват думата Утешител вместо Помощник, но думата *parakletos* означава „някой, който е призван да бъде с нас и да ни помага и подкрепя”. Това е толкова силна дума, че разширената Библия използва седем думи, за да предаде богатия ѝ смисъл: „Утешителят (съветник, помощник, ходатай, адвокат, укрепител, заместник), Святия Дух...” Аз ще Го разгледам като Помощник и Ходатай. В Римляни 8:26-28 четем, че Той желае да ни помага в нашите молитви: **„Така също и Духът ни помага в нашата немощ, понеже не знаем да се молим, както трябва, но Самият Дух ходатайства в нашите неизговорими стенания, а Тоя, който изпитва сърцата, знае какъв е умът на Духа, защото Той ходатайства за светиите по Божията воля. И знаем, че всичко съдейства за добро на тия, които любят Бога, които са призвани според Неговото намерение”**. Забележете, че стих 28 започва с думата „и”, която е съюз, свързващ стих 28 със стихове 26 и 27, като ги прави зависими от това, което се казва там. С други думи не всичко съдейства за добро в живота на християните, докато не са на лице определени условия. Всичко може да съдейства за наше добро и това е Божията воля, но то не става автоматично. Това зависи отчасти от нас. То става, когато са изпълнени стихове 26 и 27.

Аз не вярвам, че ходатайството на Святия Дух, за което се говори в тези стихове се отнася само до говоренето на езици. Но повечето от нас в харизматичните среди вярват, че то трябва да включва този дар, който според нас позволява на Святия Дух директно да се моли чрез нас.

Целта ми тук не е да доказвам това, нито пък искам да кажа, че тези, които не говорят езици, са по-слаби молители. Ако не се молите на езици, никак не бих желал да ви обидя. Аз имам силна любов и уважение към моите не харизматични братя и сестри в Христос. Но не бих могъл да споделя това, което Господ ми е показал от този пасаж, без да спомена молитвата на езици или, както казва Писанието „молитвата в Духа”. Следователно, ще кажа някои неща за това. Но от тук нататък, за да бъда възможно най-точен, без да нараня някого, ще използвам само израза „молитва в Духа”. За читателите харизматици това ще включва и молитвата на езици. А всички останали могат да я възприемат със значението, което тя има за тях. Този пасаж казва, че Святия Дух иска да ни помага в нашата „немощ”. Думата на гръцки е *astheneia* и буквално означава „без сила или способност”. Смисълът, който се съдържа в тези думи, е „неспособност за постигане на резултати”.

Някога усещали ли сте в молитвите си неспособност да постигнете резултат? Сблъскали ли сте се с планина, която не можете да отместите? На мен ми се случи преди няколко години, даже преди няколко часа. Това е житейски факт. В този стих Господ ни казва, че една от причините за тази неспособност е това, че не винаги „знаем да се молим, както трябва”. Думата „трябва” тук е много важна дума. „Dei” е правен термин и означава „необходимо, правилно, подходящо за случая, което трябва да се направи и което законът изисква”. Например Лука 18:1 ни казва, че човек „трябва винаги да се моли и да не отслабва”. Това не означава, че е хубаво да се молим. Тук се заявява: **„Абсолютно е задължително да се молите!”** Исус използва тази дума, когато каза на жената, прегърбена от дух на немощ: „Не трябва ли тази Авраамова дъщеря, която сатана е държал вързана цели 18 години, да бъде развързана в съботен ден?” (Лука 13:16). Причината, която той изтъкна за нейното освобождаване, беше, че тя е Авраамова дъщеря. С други думи тя имаше заветно право на това. Тъй като Той можеше да ѝ даде това, което ѝ принадлежеше, Той всъщност каза: „Не съм ли длъжен да освободя тази Авраамова дъщеря от немощта ѝ?” Сега, разбирайки силата на тази дума, нека се върнем отново в Римляни 8:26. Господ казва, че не винаги знаем, какво трябва да стане в дадена ситуация. Не винаги знаем какво е необходимо и правилно. Аз понякога се чудя: „Господи, как да се моля за това? Какво трябва да стане?” В други случаи съм се чувствал воден от Духа да се моля за някого, но не съм знаел, защо човекът има нужда от молитва.

Понякога зрелите ходатаи усещат подтик да се молят и не само не знаят за какво се молят, но и не знаят за кого се молят. Те просто чувстват товар за молитва. Говорим за неспособност да постигнем резултат. Говорим за това, че понякога не знаем кое е „необходимо, правилно или подходящо в ситуацията”. Какво да правим в такива случаи?

Точно тогава Светият Дух иска да ни помогне. Той ще ни води в молитвата ни, като вероятно ще ни разкрива неща относно ситуацията или ще ни припомня стихове, върху които да се молим. И Той със сигурност ще ни помогне, като даде сила на молитвите ни. Но друг начин, по който иска да ни помага, е, като се моли чрез нас, докато ние се молим в Духа.

На правилното място в правилното време

Това ни отвежда до рага и определението, споменато по-рано: „натъквам” или „срещам случайно”. Този път думата е използвана в Битие 28:10-17. Пасажът описва как Яков бяга от Исав, след като му отне първородството. След като беше пътувал цял ден, Яков трябваше да пренощува някъде, защото слънцето залязваше. Стих 11 казва, че той „стигна” (попадна случайно) на едно място и там пренощува. Забележете, че Яков не беше планирал да нощува там, той не беше избрал мястото предварително, а това стана случайно, защото слънцето залязваше. Мястото се оказа много специално – Ветил, което означава „Божий дом”. Яков всъщност го нарече „порта към небето”. Въпреки, че повечето преводи казват, че Яков стигна до „едно място”, еврейската дума казва „на мястото”. Това, което за Яков беше просто „едно място”, на което той попадна случайно, за Бог беше „мястото”, суверенно избрано от Него. Точно там Яков преживя силна и животопроменяща среща с Бог. Там той видя ангелите да

слизат и да се качват към небето. Там Бог склучи с Яков завета, който беше направил с Авраам, и му каза, че чрез неговото потомство ще спаси света. Той също му обеща големи благословения – да го закриля и да го върне в обещаната земя. Накратко, това беше мястото, където цялата съдба на Яков беше предсказана и предопределена. Хубава история, но какво общо има с ходатайството и с Римляни 8:26-28? Радвам се, че попитайте!

Както Яков не беше доведен на това място от собствения си ум и разбиране, така и ние не винаги можем да се водим от тях в молитвите си. Затова често се чувстваме слаби в способността си да постигнем резултат. Понякога като че ли стреляме и не улучваме, като че ли трябва да налучкваме как да се справим със ситуацията. В това няма нищо лошо. То е едно от основните значения на рага. Всъщност не е стреляне на посоки, защото това, което за нас е случайност, не е такова за нашия Помощник Святия Дух. Едно от значенията на рага е „мишена“. В Израел тази дума все още се използва в това значение. Затвори очи и стреляй! Като Му позволим да ходатайства чрез нас, както Той суверенно доведе Яков до правилното място в правилното време, ще накара и нашите молитви да се насочат към правилния човек или място, по правилния начин и в правилния момент, като донасят Божията воля в ситуацията. И точно това е необходимо. Ще има Ветил.

Ще има среща с Бога! Небесните порти ще се отворят! Съдби ще бъдат предначертани! Ще се формира историята! „Твърде драматично“ – бихте казали. Но ако смятате така, не познавате Бог достатъчно. Или не вярвате достатъчно силно, че Той може да прави чудеса чрез молитвите ви. Аз признавам, че една от причините да не виждаме чудеса е това, че не ги очакваме. Библията – и преди и след кръста ни показва много такива. Но те идват от Бога и за да виждаме повече чудеса, трябва да позволим на Бог да се намесва в повече ситуации. Молитвата в Духа прави това.

Помазание „пеперуда“

Понякога, когато се моля в Духа, се чувствам като пеперуда. Наблюдавали ли сте някога пеперуда, която лети от едно място на друго? Тя се лута насам-натам, нагоре-надолу. Изглежда като че ли няма никаква представа къде отива. Изглежда почти като пияна. Когато започна да се моля в Духа, без да знам какво казвам, понякога в блуждаенето на ума ми насам-натам, се чувствам, като че ли се опитвам да се движа в помазание „пеперуда“. Накъде отивам? Какво правя? Ще кацна ли на правилното място или при правилния човек? Наистина ли има резултат от това? Но както тази пеперуда знае точно къде отива, така точно Святия Дух насочва молитвите ми. Те ще се приземят, където трябва. Тази истина е илюстрирана в една история, която чух от служител в Кливланд, Тенеси, и тя се е случила по време на едно от неговите събрания. Той служел в малка църква в Канада. Не познавал добре никого в църквата, тъй като бил там за първи път. Около 15 минути след началото на проповедта, чул Святия Дух да му казва: „Спри да проповядваш и започни да се молиш в Духа!“ Вярвам, че можете да си представите колко странно би било това, особено поради факта, че той не познавал тези хора. Но водителството на Святия Дух било толкова силно, че той се покорил. „Ще ме извините, но Господ ми каза да прекъсна проповедта и

да се моля в Духа.” Той започнал да крачи напред-назад по платформата, като гласно се молел в Духа.

Минали пет минути. Нищо не се случило. Минали десет минути. Все още нищо. Минали петнайсет минути. Нищо. Не знам за вас, но аз бих се изнервил за толкова време. Щях да започна да търся онзи бутон, който един-два пъти ми се е искало да натисна и да изчезна от сцената.

Говорим за слабост и неспособност за постигане на резултат (anaidaia). Той нямал и най-малка представа, защо правел това. Говорим за това, да не знаеш как да се молиш – кое е необходимо, правилно или подходящо (dei). Да се нуждаем да улучим случайно – помазание „пеперуда“! Двайсет минути. Хората просто стояли и наблюдавали.

Изведнъж една жена в дъното на залата започнала да вика, скочила от мястото си и изтичала напред. „Какво има?“ – попитал служителят. „Дъщеря ми е мисионерка в Африка – започнала жената – на три седмици път във вътрешността. Пътува се с кола, после с лодка, след това се язди и накрая се ходи пеша – общо 21 дни. Вчера получихме телеграма от хората, с които тя работи, че се е заразила със смъртоносна болест, която убива за три дни. Ако бяха в цивилизовано място, можеше да се лекува, но ще мине много време, докато я докарат до тук. Казаха ни, че сигурно ще умре след три дни и всичко, което могат да направят, е да изпратят тялото ѝ възможно най-скоро. Последният път, когато си беше в къщи – продължи жената – дъщеря ми ме научи на няколко думи от диалекта на хората, с които работи. И вие току що казахте на този диалект: „Радвай се, дъщеря ти е изцелена! Радвай се, дъщеря ти е изцелена!“ И наистина беше така!

Това е рага! Това означава да попаднеш на правилния човек в правилния момент и по правилния начин. Това е помазанието „пеперуда“. Защо бяха необходими 20 минути? Защото разстоянието от Канада до Африка е твърде голямо и на Святия Дух Му трябваше време, да го прелети?! Е, може ми не. Не съм сигурен защо бяха нужни дваайсет минути. Според мен има няколко причини за необходимостта от устояване в молитва, но за това ще говорим в друга глава.

(Проявете търпение и ще стигнете до там.)

Заедно да вземем срещу...

Друг начин, по който Святия Дух ни помага в нашето ходатайство, е скрит в значението на думата „помага“. **„По същия начин Духът ни помага в нашата немощ“** (Римляни 8:16). Гръцката дума е sunantilambanomai. Трябва да можете да говорите на езици, за да изговорите тази дума. Сигурно има някакво откровение в нея. Това е сложна дума, съставена от три думи. Sun означава „заедно със“, anti означава „срещу“ и lambano означава „да взема“ (да хвана, да придобия). Когато ги съберем заедно, буквалното значение на думата би било „заедно да вземем срещу“. Това звучи ли ви като помощ? Когато сме неспособни да постигнем резултат, Святия Дух не само иска точно да насочва молитвите ни, за да попаднат на правилното място, но Той иска заедно с нас да поеме контрол над ситуацията, като допълни нашата сила със Своята. **„Не чрез (ваша) сила, нито чрез (ваша) мощ, но чрез Духа Ми, казва Господ“** (Захария 4:6) **ще се преместват планините.**

Въпреки че II Коринтяни 12:9 говори за молитвата, молитвата в Духа е вероятно най-силният пример за това, как Неговата сила се показва свършена в нашата слабост. Когато осъзнаем слабостта си и неспособността си да постигнем резултат, това ни кара да търсим помощ от Него. Ако Му позволим да се моли чрез нас, заедно с нас, Той ще вземе контрол. Ние просто трябва да вярваме, че когато Светият Дух се намеси, нещо ще се случи. Забележете, че думата „помага“ и буквалното ѝ значение „заедно да вземем власт срещу“ предполагат не Той да го направи вместо нас, а заедно с нас. С други думи това не е нещо, което Светият Дух прави в нас с или без нашето участие, а ние Го правим съучастник, като се молим в Духа, което Му дава възможност да се моли чрез нас.

Преди няколко години съпругата ми Сеси получи обезпокоителна болка в корема. Тя започна като леко неразположение и се усилваше в продължение на една година, когато тя отиде на преглед. Лекарят откри киста на единия яйчник, голяма колкото яйце. Той ни каза, че е необходима операция за отстраняването ѝ, а вероятно и на яйчника. Лекарят беше вярващ и разбираше духовните принципи и аз го помолих да ни даде малко време, да се молим за изцеление. „Докторе – казах аз, – ако ни дадеш малко време, мисля, че ще можем да се справим с това чрез молитва.“ Тъй като беше уверен, че кистата не е злокачествена и опасна за живота ѝ, той отговори: „Ще ви дам два месеца. Ако не успеете по вашия начин, аз ще я махна по моя.“ „Това е справедливо“ – съгласих се аз.

Ние се молихме за Сеси по всички начини, споменати в Библията, които ни бяха известни: полагање на ръце, помазване от презвитерите, молитва на съгласие, изповядване на Писанията, връзване и развързване. Понякога просто трябва да опитате всичко. Следващия път, когато говорите с някой, който твърди, че знае точно какво трябва да стане в молитва или духовно воюване, кажете му, че Дъч Шийтс не му вярва. (Тогава ще попитат кой е Дъч Шийтс, но това да не ви притеснява.)

Нямаше никаква промяна в състоянието ѝ и разбрах, че ще трябва да получим изцелението чрез устояване, като се хванем за него с вяра (I Тимотей 6:12). Между другото **повечето отговори на молитва идват по този начин; не като мигновени чудеса, а чрез воюване в добрата битка на вярата и устояване.** Чувствах, че трябва да прекарвам по един час на ден в молитва за Сеси.

Започвах молитвата с основанията си да дойда при Отец. После се обръщах към Писанията, с които обосновавах молбата си. Цитирах ги, като благодарях на Отец за Неговото Слово и на Исус за това, че ни е дал изцеление. Това обикновено отнемаше пет или шест минути. И през останалото време се молах в Духа. Това продължи един месец. Някои биха счели, че това е прекалено много време да се молят за едно нещо – по един час в продължение на месец. Други биха казали, че Бог не се нуждае от толкова много време, за да изцели някого. Просто ви казвам това, което подейства при мен. Открил съм, че Бог има много начини да направи нещо. Неговата изобретателност никога не свършва. Ключът за нас е винаги покорството. Един следобед, няколко седмици по-късно, докато се молах в Духа, Господ ми даде видение. Видях как държа кистата в ръцете си и изстисквам живота от нея. Тогава все още не знаех, че

буквалното значение на думата „помага“ от Римл. 8 гл. „заедно вземам срещу“, но Святият Дух ми показа една чудесна истина. Аз, разбира се, знаех, че не мога реално да взема кистата в ръце, но Той ми показа, че когато Му позволявах да се моли чрез мен, Той „слизаше“ и „заедно с мен хващаше“ това. Очевидно **решаващото нещо беше Неговата сила.**

Това ми напомня за мишката и слона, които били добри приятели. Те били заедно през цялото време и мишката яздела на гърба на слона. Един ден, докато прекосявали дървен мост, той се огънал, запращал и се разлюлял под тежестта им. След като преминали, мишката, впечатлена от въздействието, което можели да оказат, казала на слона: „Наистина разтърсихме този мост, нали?“

Това ми напомня и за някои от свидетелствата ни. Човек би помислил, че Той е мишката, а ние слонът. (Може би затова не разтърсваме много мостове.)

Исках да се уверя, че не си въобразявам, и още два пъти Святият Дух ми даде същото видение. И всеки път кистата беше по-малка. Последният път, който беше трети, беше около месец след като бях започнал да се моля. Във видението ми кистата беше колкото малка монета и докато се молех, се стопи в ръцете ми. Знаех, че Господ ми казва, че всичко е свършило. Въпреки, че Сеси все още имаше леко неразположение, вече не можех да се моля за това. Знаех, че всичко е свършило.

Вие знаете какво се случи, нали? Рага!

Заедно взехме власт срещу кистата. Имаше Ветил. Случайно попадение. Носене и отнасяне. Среца. Привеждане в действие. Представяне. Имаше ходатайство! И това може да стане чрез вас! Помазание „пеперуда“, съчетано с помазание „носене“ и змията беше поразена отново. Най-важната идея, която искам да предам чрез тази книга, е, че **Бог иска да ви използва.**

Няма нужда да сте пастир или пророк. Няма нужда да сте най-известният в църквата. Няма нужда да знаете гръцки. Просто трябва да вярвате в Исус, да сте един от Неговите избрани представители, призвани и упълномощени да донасят благословенията на Новия Завет, трябва просто да сте християнин! Бог Отец иска да извърши делото на Исус чрез вашите молитви.

Святият Дух иска да ви помогне. Ветил очаква да го откриете. Истории чакат да бъдат написани и съдби предопределени. Не се страхувайте от това, че не знаете „кое е необходимо, правилно и подходящо“. Не позволявайте на слабостта си да ви доведе до бездействие.

Станете! Или по-скоро позволете на Помощника да се надигне във вас! Заедно можете да разтърсите всеки мост! Само никога не забравяйте кой е мишката!

Въпроси за размишление

1. Обяснете връзката между Битие 28:10-17 и Римляни 8:26-27. Включете обяснение на рага, помазанието „пеперуда“ и молитвата в Духа.

2. Какво прави Святият Дух, за да ни „помогне“ в нашата немощ?

3. Помислете за ситуация, за която не знаете да се молите, както трябва. Вземете решение да позволите на Святия Дух да ви помогне. Изберете кога ще Му дадете възможност да го направи.

Глава осма: Свръхестествено раждане

(Предупреждение: Тази глава може драстично да промени числеността на населението в царството на тъмнината и да увеличи нуждата от поучение за новоповярвали.)

Треньорът

Аз инструктирах съпругата си Сеси по време на раждането на двете ни дъщери Сара и Хана. Казвах ѝ през първите десет минути точно какво да прави и кога. След това тя пое ролята на играч, треньор, арбитър, рефер и всички други, които съществуват. И тъй като съм интелигентен мъж и обичам живота, не беше нужно много време, за да разбера, че единственият начин да оцелея, беше отстъплението – бързо и без въпроси. Това беше поучително преживяване. Нямах представа, че тя е такъв способен учител. Всичко беше записано на видеокасата, която може да бъде поръчана чрез Дъч Шийтс Министрийс, п. к. шегувам се! Научих всичко, което трябваше да направя през тези първи десет минути в продължение на няколко седмици уроци за „естественото раждане“. След първите десет минути вече нямах нужда от тези знания. Всичко ставаше доста естествено.

В тази глава става дума за „свръхестественото раждане“. Имах доста слаб успех в молитвата за спасените, както беше и с всички, които познавах. Така че, реших да видя какво Библията казва по въпроса. А та не казва твърде много или поне не директно. Никъде не се казва да се молим Бог да спаси някого. Това ме изненада. Как може толкова малко да се казва за нещо толкова важно! Изглежда общите принципи за молитвата трябваше да се прилагат и при молитвата за изгубените.

Открих стиха, който казва: „**Попускай от Мен и ще ти дам народите за твое наследство.**“ (Псалм 2:8). Но аз знаех, че това е старозаветен пророчески стих, в който Отец говори на сина. Открих, че Христос вече е направил това и Отец вероятно е казал „Да“.

Открих също, че трябва да се молим работници да бъдат изпратени за жетвата (Матей 9:38). Това не е молитва за спасение, а за работници. Открих и някои неща за духовното воюване, които ще разгледаме в следващата глава, и няколко стиха за родилните мъки.

Родилни мъки. Какво е това?

Какво е родилни мъки? За какво служи? Мислех си, че знам какво е, но не беше това, което си мислех. Дали е вид молитва? Наистина ли има молитва, в която нещо се ражда? Да, вече знам, че е така, въпреки че не е лесно да го обясня. И това е спорен въпрос. Как един обикновен човек може да участва в раждането на духовен живот? Какво общо имат страданията, плачът и усилията с това? Част от тялото Христово вероятно вярва, че вече има добро разбиране за това. Друга част смятат, че са чували достатъчно, за да не искат да знаят нищо повече за това. Вероятно има някои, които изобщо не са чували. Обръщам се и към трите групи: „Четете нататък без предразсъдъци!“

Тази глава е доста теологична и изисква по-задълбочено обмисляне от останалите. Но моля ви, разберете, че думата „теология“ противно на

разпространеното мнение, не е мръсна дума и не означава „скучно“. Тя просто означава „наука за Бога“. И мисля, че някъде в Библията пише: „Учи се да се представиш одобрен от Бога.“ Така че, не се колебайте да направите малко изучаване. „Този, който изучава тази глава, ще бъде велик.“ (Допълнение 1:1).

Тази молитва „родилни болки“ винаги ме е учудвала. Израснал съм в това течение на християнството, което вярва в нея, въпреки че не я използва често. Малкото пъти, в които съм виждал това, което наричат родилна молитва, беше при една дребна възрастна дама, която беше един от малкото молитвени воители в църквата. Струва ми се, че на това се гледаше като на нещо тайнствено, което никой не разбира (както от къде идват бебетата), но всички почитат.

Случи се и с мен

Това веднъж се случи с мен, въпреки че не вдигах толкова шум, колкото съм чувал други да вдигат. (Тези, които съм чувал, викаха почти като жена при раждане.) Бях на 9 ил 10 години и това се случи, докато се молах за спасената си леля. Една вечер, докато бях в леглото, почувствах силен подтик да се моля за спасението ѝ. Спомням си, че станах от леглото, паднах на колене и плачех неудържимо, като молах Бог да я спаси. Бях толкова малък и това беше толкова отдавна, че не си спомням колко дълго продължи. Вероятно половин до един час. Накрая се успокоих и заспах.

Леля ми живееше на час и половина път от нас. По „неизвестни“ причини тя ни се обади по-късно през тази седмица и каза, че иска да дойде на църква с нас в неделя сутрин. Тогава не знаехме, че тя идва с намерението да даде живота си на Христос, както и направи. Бях удивен. Аз се бях молил с родилна молитва за нея и през тази седмица тя пропътува това дълго разстояние, за да даде живота си на Господа. Родилната молитва е чудесно нещо, но не я разбирах. И го направих само веднъж. Не можех да не се чудя, защо нещо, което помага хората да се спасят, се случва толкова рядко. Но истината е, че такъв тип интензивна и агонизираща молитва просто не „слизаше“ върху никого твърде често. Тъй като разбирахме родилната молитва по този начин, просто трябваше да чакаме търпеливо, както парализирания край къпалнята Витезда от Йоан 5 глава.

Нещата, които не можехме да обясним, ги смятахме за твърде святи, за да ги поставяме под съмнение. Трябваше да се държим, като че ли всичко ни е ясно, защото да признаем обратното, би било неуважително. Така че, не казахме нито на Бога, нито на някой друг, че нещо не ни е ясно.

Помазание „Тома“

Един ден открих, че учениците задаваха много въпроси на Исус, когато не разбираха нещо. Понякога въпросите им дори звучаха малко неуместно. Питаха Го за притчите и някои от трудните му изявления. О, те обличаха думите си в учтивост, като Го наричаха „Учителю“, но и вие, и аз знаем, че всъщност казваха: „За какво изобщо говориш?“ Веднъж, когато Той им каза да ядат плътта Му и да пият кръвта Му, една част от тях казаха, че това е „тежко слово“. Знаем какво имаха предвид: „Това е лудост.“ И в крайна сметка Го оставиха. В друг случай Христос използва цялото Си красноречие, за да успокои учениците, че има много къщи там, където живее Отец. Той щеше да отиде там и да построи още, а после да се върне да ги вземе. И разбира се, те знаеха пътя до това място... (Йоан

14:1-4). Тогава Тома (слава на Бога за Тома) каза това, което всички си мислеха: „Почакай, Исус! Нямаме никаква представа за какво говориш. Не знаем дори къде отиваш, а още по-малко знаем как да стигнем до там.” Сигурен съм, че отговорът на Исус наистина му е помогнал: „Аз Съм пътят. Минете през Мен.” Знаем, че повечето от нещата, които Исус каза, учениците разбраха много по-късно. И както правеха учениците обикновено, и аз най-често правя най-безопасното, почтително и духовно нещо – правя се, че разбирам дори, когато не е така.

Така си оставам невеж, но изглеждам добре, което всъщност е по-важно. Но от време на време идва помазанието „Тома” и аз просто се осмелявам да кажа на Бог, че не е успял да ми обясни нещо, като например родилната молитва. Докато размишлявах на тази тема, реших да извадя на повърхността някои от въпросите, които бях подтиснал. Ако родилната молитва наистина спомага за спасяването на хора, защо е толкова трудна, защо се случва толкова рядко, защо толкова малко хора я използват, защо е толкова шумна и странна и защо не си написал повече за това, каква е и как се използва! Това е дързък тон, но е чудесен въпрос!

Духовни опитности срещу физически фасади

Тук бих искал да спомена две неща. Първо, вярвам, че родилната молитва е важна и дори основна част от ходатайството за изгубените. Второ, не вярвам, че тя се характеризира със стенание, ридание, плач и мъки. Естественото раждане със сигурност е свързано с това, а духовното раждане би могло да ги включва. Но не вярвам, че те трябва непременно да присъстват и съм убеден, че то не се определя с тях. Всъщност вярвам, че човек може да се моли с родилна молитва, докато мие съдове, коси ливадата и всичко, което човек може да прави, докато се моли.

В църквата сме направили с този въпрос това, което сме направили с много други въпроси. По естеството си ние се нуждаем да видим или почувстваме нещо, за да го повярваме. Така сме склонни да преценяваме това, което се случва в духа по това, което виждаме в естествения свят. Например, ако някой се моли за нечие спасение, ние смятаме, че този, който плаче има по-голяма вероятност да получи отговор на молитвата си от този, който не плаче. Дори казваме неща като: „Святият Дух наистина го докосна.” Това е, защото сме видели реакцията му, но в действителност съм виждал хора, които не плачат и не изразяват никакви чувства, докато се молят, които са били тотално променени. От друга страна съм виждал и други, които хлипат и плачат в явно покаяние, подобно на Юда (Матей 27:3-5), но не са преживели никаква промяна. Искам да кажа, че не можете да прецените какво става в духовния свят по това, което става в естествения.

В харизматичните и петдесетни среди имаме феномен, наречен „падане в Духа”. Въпреки, че това не е библейски термин и с него определено се злоупотребява, вярвам, че хората наистина могат да паднат под силата на Бог. Но ние сме направили същото с това преживяване. В събрания, където това се случва, смятаме, че тези, които падат, получават повече от Господа, отколкото тези, които не падат. Понякога дори преценяваме, дали изобщо нещо е станало, по това, дали хората падат или не. Присъствал съм на събрания, където това се

прави до такава степен, че целта беше по-скоро хората да падат, отколкото да имат вяра, която да позволи на Святия Дух да направи, каквото иска и както го иска. С други думи ние започваме да съдим за това, което става в духовния свят, по това, което виждаме в естествения. Това е опасно. То води до крайности, погрешни очаквания и преследване на физическите проявления. При всяко духовно освобождаване на сила и помазание, винаги съществува възможността за физическо проявление. Това е библейско.

Хората може да плачат. Понякога може да падат под силата на Бог. Може силно да се смеят. Дори може да изглеждат пияни. Понякога, когато Бог се движи, има физически проявления, но често няма такива. Ние никога не бива да съдим за това, какво става в духовния свят по това, което виждаме във физическия.

Родилната молитва – духовно преживяване

Това важи и за родилната молитва. При избора на наименование на тази молитва, Святия Дух е използвал физическия феномен раждане, за да опише едно духовно събитие или духовна истина. Така той поставя ударение не върху физическата област, а върху духовната. И сравнението не е абсолютно точно и буквално. С други думи, когато използва думата раждане, Святия Дух не се опитва да опише какво се случва физически, а по-скоро духовно. Той не говори за физическо раждане, а за духовно. Ударението е върху духовната сила, освободена при духовното раждане, а не върху физическия феномен, който може да го съпътства (стенания, плач, викане и т. н.). Повечето от нас, които имаме нещо общо с родилната молитва, сме направили физическите проявления основен смисъл, и така сме пропуснали духовния смисъл – раждането на нещо в Духа.

Лесно е да се разбере, дали сте допуснали тази грешка. Задайте си въпроса: „Когато чуете думата „раждане“ във връзка с молитвата, дали първото, за което си мислите, е какво става в Духа (раждане) или какво се случва външно (в тялото)?” Отговорете си честно. Повечето от вас сигурно са си отговорили с второто. А за останалите не съм сигурен. Вероятно сте разчитали на теологията на малкото момче от неделното училище, което попитали какво е лъжа. „Това е мерзост пред Бог – отговорило то – и нещо много полезно, когато си в беда.” Повечето от нас са характеризирали делото на Святия Дух с физическите проявления. Може би е по-добре да използваме различна дума като „раждане чрез молитва”, за да успеем да променим това. Тази фраза би била библейски приемлива, защото, както ще видим по-късно, еврейската дума за „родилни болки” означава „раждам”. Преводачите, а не Святия Дух, са решавали кога да използват термина „родилни болки”.

Приемайки родилната молитва чрез външни проявления, не само сме пропуснали истинския смисъл, но и несъзнателно сме приели нещо, което вярвам, е сатанинска лъжа – че тази молитва се използва от много малко хора и то много рядко. Не вярвам, че това е истина. Всъщност вярвам, че всеки може да участва в родилно ходатайство и то редовно. Ключът е в това, да осъзнаем, че ударението е върху раждането на нещо духовно, а не върху това, което става в нас, когато се молим. (Моля ви, не забравяйте, че родилното ходатайство може

да включва силни физически проявления, но това не е задължително и не е определящо за този вид молитва.)

Родилна молитва

За да си променим начина на мислене, от тук нататък за този тип ходатайство ще използвам термина „родилна молитва“ вместо „молитва на родилни болки“.

След всичко, което казах, нека отбележа ясно и категорично, че съществува вид молитва, при който нещо се ражда в Духа. Ние сме тези, които го раждат за Бога. Святият Дух иска да ражда неща чрез нас. Исус каза в Йоан 7:38 „**От утробата ви ще потекат реки от жива вода**“.

Ние сме Божията утроба на земята. Не сме източникът на живота, а сме проводници на този източник. Не създаваме живот, а чрез молитвите си освобождаваме този, който дава този живот.

Дейвид и Поли Симчен, членове на църквата ни в Колорадо Спрингс, неотдавна получиха отговор на молитва за спасението на своя син Джонатан, с която са се молили четири години. През цялото това време Поли и няколко нейни приятелки бяха пример за най-упоритото и усърдно ходатайство, което някога съм виждал, както и пример за родилна молитва. Ще ви предам част от свидетелството на Поли. То е доста дълго, но е пълно с подходящи илюстрации на неща, които възнамерявам да разгледам в следващите глави. Ето го нейният разказ:

„Ние посветихме Джонатан на Бога още преди да се роди и го възпитахме в църквата, но на седемнадесетгодишна възраст, в следствие на няколко добре скроени плана на врага, той започна да се отдалечава от Бог. Скоро започна да живее в пълно непокорство към Бог, като се забърка с наркотици и всичко, което съпътства този начин на живот. Поради това диабетът му започна да създава проблеми и понякога дори стигаше до болница, след което излизаше и започваше отново да взема наркотици. По това време пастор Дъч започна да поучава върху ходатайството.

Първоначално поразени и понякога смразени от страх, започнахме да научаваме все повече и повече. Когато заедно с приятелките ми *ходатайствахме* заедно, Бог ни учеше как да се молим и ни даваше много насърчителни обещания. Ние ходатайствахме за Джонатан и молехме Бог да бъде около леглото му, докато спи, и *да роди живот* в него. Правехме това ежедневно. Много пъти, понякога дори всеки ден ние помазвахме стаята му, вратите и прозорците, леглото, колата и дрехите му и всички, до което се докосваше. Често отивах в стаята му и пеех в духа повече от час. Пеех нещо като: „Джонатан има съдба, която знам, че ще се изпълни.“ С приятелките ми Шърли и Пати понякога се молехме по четири до шест часа късно вечер. Веднъж пастор Дъч говори за молитва върху вещи. Веднага си помислих: „Можем да направим това за Джонатан!“

Пастор Дъч, Дейвид и аз положихме ръце върху един плат и освободихме Божията сила и помазание върху него, като се съгласихме, че помазанието ще разчупи робството на наркотиците, греха, нечестивите приятели, перверзията и всичко останало, което се нуждаеше от разчупване. Нарязахме плата на дванайсет парчета и ги поставихме под чаршафите му, във възглавницата, в

портфейла, в подгъва на панталоните, по дупките в стените и в езика на обувките му. За всяко едно парче заявявахме: „**Помазанието разчупва оковите!**” Понякога изглеждаше, че нещата се влошават, като че ли Джонатан си беше поставил за цел да разбие живота си. Но ние стояхме твърди в любовта си към него и изповядвахме Божия план за неговия живот, като помазвахме стаята и колата му, ходатайствахме ежедневно и изповядвахме Писанията. Изповядвахме и извиквахме в съществуване всяко обещание, което Бог ни беше дал за Джонатан. Колкото повече изповядвахме Писанията, толкова повече растеше вярата ни. Всеки няколко месеца носехме нов плат за молитва при Дъч и повтаряхме процеса. Ние също воювахме в Духа за Джонатан. Проклинахме силата на наркотиците и молехме Бог да премахне всяко нечестиво влияние над живота му, въпреки че се молехме и за спасението на приятелите му, трима от които също дойдоха при Господа.

Бог взе нашите страхове и ги обърна във воюване! През януари 1996 г. получихме Слово от Бога чрез наши приятели, което казваше, че Бог скоро ще „обърне чашата” на нашите молитви. Пастор Дъч ни беше поучавал това и нямахме търпение да го видим. През февруари 1996 г., след повече от четири години, можехме да видим, че Бог работи с Джонатан. Той искаше да промени живота си. Започна да чете Библията и стана загрижен за спасението на приятелката си. Започна да ненавижда зависимостта, която приятелите му имаха от наркотиците. Една вечер, на едно от молитвените ни събрания, той се моли с молитва за посвещение на Христос. Гледахме с удивление как светските неща започнаха да се отдалечават от Джонатан и ценностите на Божието царство ставаха все по-явни. През май 1996 г. приятелката му също предаде живота си на Господа.

Отговаря ли Бог на молитва? Можете да сте сигурни в това!

За четири години на ходатайство Господ ни научи на много неща за молитвата и ни даваше много насърчения като: пастор, който беше загрижен и ни учеше; приятели, които ни подкрепяха в молитва; пророчества за призиването на Джонатан и Божията ръка върху него. Той дори даде на съпруга ми Дейвид да види ангела, който следваше Джонатан навсякъде, дори в двете нощи, които той прекара в затвора. Целият ни страх си тръгна и ние можахме напълно да се доверим на Бога.

Благодарим на пастор Дъч и Сеси за всичко, което направиха. Толкова сме благодарни на Бога за чудото, което направи с нашия скъп син. Никой никога не може да ни убеди, че молитвата не действа! Бог е верен и ние сме Му благодарни завинаги!”

Както вече казах, ще разгледам по-подробно много от начините на молитва, които Поли е използвала, по-нататък в книгата. Но нека сега да разгледаме този удивителен тип молитва – родилната молитва. Нека Светият Дух ни даде уши да чуваме! Ето някои библейски стихове:

III Царе 18:41-45 *Тогавя Илия каза на Ахаав: Качи се, яж и пий, защото се чува глас на изобилен дъжд. И тъй, Ахаав възлезе да яде и да пие, а Илия се възкачи на връх Кармил и като се наведе до земята тури лицето си между коленете си и рече на слугата си: Възлез сега, погледни към морето. И той възлезе та погледна и рече: Няма нищо. А Илия рече: Иди пак, до седем пъти. И седем пъти той рече: Ето, малък облак, колкото*

човешка длан, се издига от морето. Тогава Илия каза: Иди, кажи на Ахаав: Впрегни колесницата си та слез, за да те не спре дъждът. А между това небето се помрачи от облаци и вятър, и заваля силен дъжд. И Ахаав, возейки се, отиде в Езраел. (Позата на Илия тук беше поза на жена от онова време, която ражда. От това се вижда, че Илия беше в родилна молитва. Яков 5:16 нарича това „усърдна“ молитва.)

Псалм 126:5-6 Ония, които сеят със сълзи, с радост ще пожънат. Оня, който излиза с плач, когато носи мярата семе, той непременно срадост ще се върне, носейки снопите си.

Исая 66:7-8 Преди да се замъчи, тя роди; преди да дойдат болките ѝ, освободи се и роди мъжко. Кой е чул такова нещо? Кой е видял такива неща? Може ли земя да се роди в един ден? Може ли народ да се роди изведнъж? Но Сионската дъщеря щом се замъчи, роди чадата си.

Йоан 11:33-35, 38, 41-43 Исус, като я видя, че плаче, и юдеите, които я придружаваха, че плачат, разтъжи се в духа си и се смути... Исус се просълзи... Исус прочее, като тъжеше пак в себе си, дохожда на гроба. Беше пещера и на нея бе привлечен камък... И тъй, отместиха камъка. А Исус повдигна очи нагоре и рече: Отче, благодаря Ти, че ме послуша. Аз знаех, че Ти винаги ме слушаш, но това казах заради народа, който стои наоколо, за да повярват, че Ти си ме пратил. Като каза това, извика със силен глас: Лазаре, излез вън!

Матей 26:36-39 Тогава Исус идва с тях на едно място, наречено Гетсимания и каза на учениците си: Седнете тук, докато отида там да се помоля. И като взе със себе си Петър и двамата Заведееви синове, захвана да скърби и да тъгува. Тогава им каза: Душата ми е пренаскърбена, до смърт. Постойте тук и бъдете заедно с мен. И като пристъпи малко напред, падна на лицето си и се молеше, казвайки: Отче мой, ако е възможно, нека ме отмине тая чаша, не обаче както аз искам, но както Ти искаш.

Римляни 8:26-27 Така също и Духът ни помага в нашата немощ, понеже не знаем да се молим както трябва, но самият Дух ходатайства в нашите неизговорими стенания; а тоя, който изпитва сърцата, знае какъв е умът на Духа, защото Той ходатайства за светиите по Божията воля. (Контекстът на този пасаж говори за родилната молитва – виж Римляни 8:22-25. Господ казва, че цялото творение заедно с нас въздиша и очига (мъчи се в родилни болки), след което говори за това, че Святият Дух го прави в нас.)

Галатяни 4:19 Дечица мои, за които съм пак в родилни болки, докле се изобрази Христос във вас.

Въпреки, че тези пасажии не обясняват напълно какво е това родилна молитва и как се прави, те изясняват някои неща: Святият Дух участва в това; Свързано е с духовното възпроизводство; Подпомага процеса на съзряване в християните; Може да е много интензивно и пламенно, със сълзи и дори стенания; Ако приемем, че Христос е бил в такава молитва при гроба на Лазар, както и Илия на планината, при нея се случват и чудеса във физическия свят, а не само новорождения.

Святият Дух – Божията родилна сила

Ако ви кажа, че не ние раждаме духовните неща, а Святият Дух, това ще ви помогне да не изпаднете в заблуждение и ще премахне част от безпокойствата ви. Той е родилната сила на Триединството (вижте Лука 1:34-35, Йоан 3:3-8). Той е силата, която стои зад сътворението, което, както ще видим, е оприличено на раждане (вижте Битие 1 глава). Той е Този, който осъществява Божията воля. Той вдъхва Божия живот в хората, като им дава физически и духовен живот (Битие 2:7, Езекил 37:9-10, 14; Деяния 2:1-4). Следователно всичко, постигнато с ходатайство, което има за резултат раждане, трябва да е нещо, което кара или освобождава Святия Дух да действа.

Например Илия, като човешко същество не можеш да роди дъжд. Но Яков ни казва, че неговите молитви го направиха. Павел не можеше да роди нито ново творение, нито зрялост в галатяните, но Галатяни 4:19 казва, че неговото ходатайство го е постигнало. Не можем да родим духовни синове и дъщери чрез човешките си способности, но Исая 66:7-8 ни казва, че родилната молитва може. Ако не можем да създадем или родим тези и други неща чрез собствените си способности, изглежда очевидно, че по някакъв начин молитвите ни карат или освобождават Святия Дух да го прави, искам категорично да заявя, че има молитва, която предизвиква раждане. Ако това наистина е така, трябва да има стихове, които използват думите, описващи постигнатото чрез нашите молитви, за да опишат действието на Святия Дух, когато ражда живот. Можем ли да намерим такива? Да! И те ясно казват какво прави Святият Дух, за да освободи животворна сила.

Битие 1:1-2 казва: „**В началото... земята беше пуста и неустроена**”. Думата „неустроена” е еврейската дума *tohuw*, което означава „изоставена, пустееща, негодна за нищо; безпорядък; хаос; безплодна, безформена, безжизнена”. Основното разбиране е безжизненост и безплодност. Където няма ред, няма живот. Стих втори казва: „**и Божият Дух се движеше над водата**”. Какво означава това, че Святият Дух се движеше? В християнските среди използваме този термин, когато казваме, че Святият Дух се движи в службите ни. Казваме неща, като: „Святият Дух наистина се движи мощно днес”. Но какво означават подобни изказвания? Имаме неопределена представа за значението им и смятаме, че Той е направил нещо, действал е. Но какво е направил Той? Дали се е движел от едно място на друго или се е движел в сърцата на хората? Какво означава „движа се” в тези случаи? Тази употреба на думата произлиза от Битие. Еврейската дума за „движа се” *gachaph* означава „мътя”. Емплифайд Байбъл използва думите „се движеше, мътеше, люпеше”. Американ Стандарт версията също използва думата „мътя”. Така че *gachaph* означава „кръжа над, мътя” нещо. Речникът на Уебстър определя мътенето като „създаване на потомство, рожби, нещо родено или създадено”. Рожбите на кокошката например са пиленцата ѝ. Рожби произлиза от думата „раждам”. Като използва този термин, за да опише сътворението, Святият Дух използва аналогията с раждането. Той „раждаше” живот. Един изследовател на еврейския език ми каза, че *gachaph* е термин от възпроизводството. Един речник го определя като „мътене и оплождане”. От Новия Завет знаем, че Исус извикваше живот в смисъла, който е положен в Битие. Казва ни се, че всичко беше създадено чрез Неговото Слово (Йоан 1:1-3, Колосяни 1:16). Но Святият Дух беше Този, който

мътеше и освобождаваше творческа енергия, когато Исус изговаряше Слово, като раждаше това, което Христос изговаряше.

Псалм 90:2 потвърждава това, като нарича делото на Святия Дух при сътворението раждане. Стихът използва две важни еврейски думи: *yalad* и *chuwł*. Той гласи: „**Преди да се родят (yalad) планините и да си дал съществуване (chuwł) на земята и вселената, от века до века Ти си Бог.**” Въпреки, че не са преведени така в тези стихове, това са основните еврейски думи за раждане. Всяка от тях е преведена по различен начин в Стария Завет. (Второзаконие 32:18; Йов 15:7, 39:1). Независимо как са преведени, те означават „да родиш нещо”. Не винаги се отнасят до физическо раждане, а често са използвани във връзка със сътворението. Ние използваме думата по същия начин. казваме, че се е родила идея или нация. Очевидно нямаме предвид физическо раждане, а това, че нещо ново е било създадено. Така и Псалм 90:2 оприличава сътворението на раждане.

Мътене и раждане

Нека да свържем това с молитвата. Тези думи са използвани в Исаия 66:8 „**Но Сионската дъщеря щом се замъчи, роди чадата си**”. Това е изключително важно! *Това, което Святият Дух правеше при сътворението, когато „роди” земята и света, е същото, което иска да прави чрез нашите молитви, като ражда синове и дъщери.* Той иска да кръжи над хора, като освобождава великата Си сила да изобличава, разчупва окови, дава откровения и да ги привлича към Себе Си, за да роди ново създание в тях. **Да, Святият Дух иска да ражда чрез нас.**

Марлена О`Хърн от Мапъл Вали, Вашингтон, разказва как е направила това за брат си. Ще научите повече за това в десета глава, но Марлена се молела за брат си Кевин около 12 години. Като не знаела да се моли библиейски и конкретно, тя често се обезсърчавала и допускала грешката да се опитва да го накара да прави правилните неща, което само влошавало нещата. В началото на 1995 г. тя слушала мое поучение върху ходатайството за изгубените. Заедно със съпруга си Патрик и децата започнали да се молят за Кевин. Едно от нещата, за които се молели, е Святият Дух да кръжи над него. След около две седмици Кевин бил новороден и днес служи на Господа. Вторият пример за това, как Святият Дух кръжи и дава живот на мъртвите неща, се намира във Второзаконие 32:10-18. В този пасаж са използвани четирите еврейски думи, които вече споменахме: *tohuw*, *gachaph*, *yalad* и *chuwł*. Тук Мойсей прави обзор на историята на Израил и говори за техния праотец Авраам. В 10 стих казва, че Бог го е намерил в *tohuw* ситуация, т. е. безжизнен и безплоден. Авраам беше в същото безплодно състояние, в което беше земята преди сътворението. До тогава нито той, нито Сара можеха да създадат живот. Те бяха стерилни и безплодни. В 11 стих се казва, че както орел се вие (*gachaph*) над малките си, така и Господ кръжеше над него. Святият Дух мътеше над Авраам и Сара и освобождаваше живот и сила, като им даваше способност да заченат. В Евреи 11:11 четем, че чрез вяра Сара доби *dunamis* (чудотворната сила на Святия Дух) да зачене. Кръжейки над тях, Бог раждаше в тях нация. Кръжейки над тях, Святият Дух обнови телата им толкова реално, че след това царят пожела Сара за своя жена, защото тя беше много красива. С Авраам също стана трайна промяна и той в

последствие имаше още деца. По-нататък в този пасаж (Второзаконие 32:18) са използвани yalad и chuwl, основните еврейски думи за раждане. „**А ти не помисли за Канарата, която те роди (yalad) и забрави Бога, който те е създал (chuwl)**”. Същите думи, използвани при сътворението и в Исая 66:8, са използвани тук, за да опишат кръженето на Святия Дух над Авраам и Сара, което роди живот. Кръженето, което роди естествения Израил, ще роди и духовния.

Третият пример за това как Святия Дух дава живот, като мъти или кръжи над някого, се намира в Лука 1:35 – зачатие на Исус в Мария. Божият ангел дойде при Мария и ѝ каза, че ще роди син. А тя попита: „**Как е възможно това, тъй като съм девица?**” Отговорът беше: „**Святия Дух ще слети върху теб и силата на Всевишния ще те осени**”. „Осеня” е гръцката дума episkiazo, което означава „хвърлям сянка върху, обвинявам в сияние, обгръщам със свръхестествено влияние”. Това донякъде е съответствие на еврейската дума gachaph. Дейтър казва, че тя е използвана, за да опише как „Святия Дух изпраща творческа енергия към утробата на Мария, за да може тя да забременее”. Тази дума е използвана само три пъти в Новия Завет. При преобразяването на Исус в Матей 17:5, където се казва, че облак от Бога Го „засени”. Използвана е и в Деяния 5:15, където хората се опитваха да се доближат до Петър – до сянката му, за да се изцелят. Чудили ли сте се как може сянката на Петър да изцелява? Тя не е изцелявала. Всъщност Святия Дух се движеше чрез Петър, кръжейки и когато някой стъпеше в облака, се изцеляваше! Вие сигурно сте наблюдавали този феномен. Аз съм го виждал. Бил съм на служби, където Святия Дух се е движел толкова силно, че преди да се молят за хората, те се спасяваха, изцеляваха и освобождаваха. Влизаха под episkiazo или облака на Святия Дух. Може би сте били в събрания, където Святия Дух е кръжал в цялата зала и се е движел по специфичен начин. Понякога Бог е правил това над цели общества.

За много от големите съживления в миналото се разказват истории, как хора, минаващи край църквата, в която Святия Дух се движи мощно, започват да плачат, тръгват към църквата, влизат и казват: „Нещо ме теглеше насам и искам да се спася.” Какво е станало? Движението или кръженето на Святия Дух е ставало толкова силно, че Той мътел над цялата географска област и давал живот. Аз вярвам, че това може да стане дори с цели нации, когато все повече молитви се отправят за спасените в света. Никога в историята не са били отправяни толкова молитви за изгубените, колкото днес. Чрез това ходатайство се освобождава Святия Дух да кръжи не само над градове, но и цели нации. Ще видим драматични съживления, ако това кръжене продължи и се усили чрез молитвите на светиите.

Може ли една земя да се роди в един ден?

Проповядвах в Охайо през 1990, скоро след падането на Берлинската стена, и на режима в някои от комунистическите нации в Европа. Това беше времето, в което правителства падаха като черни очила и за седмици се случваха събития, които иначе биха отнели десетилетия. Беше наистина необикновено време. Докато проповядвах под силно помазание, Святия Дух слезе върху мен и аз започнах да пророкувам. В посланието си казах: „**Както видяхте политически сили да падат за един ден, така ще видите нации**

да падат пред Мен духовно и да се новораждат за един ден.” Още докато го казвах, започнах да се чудя, дали наистина може да се случи. След службата застанах пред Бога в молитва и казах: „Отче, аз не искам да говоря в Твоето име, ако това не е от Теб. Нито искам да подвеждам хората Ти със сензационни изявления. Искам да съм сигурен, че Ти говориш чрез мен.” Отговорът на Бог ме изненада. Той ме заведе в Исая 66:7-8, където ст. 8 казва: „**Но Сионската дъщеря щом се замъчи, роди чадата си**”. Това, което не разбрах, преди да прочета стиха, е, че предходният стих е въпрос: „**Родила ли би се земя в един ден? Или родил ли би се народ отведнъж?**” „**Но Сионската дъщеря щом се замъчи, роди чадата си**” е отговорът!

Бог ми даде потвърждение, че говори чрез мен, че нации ще се родят в един ден. Ще дойде такова движение на Духа, такова кръжение и мътене, такава сила ще се освободи чрез Духа на Бога над области, че цели нации ще идват при Христос за един ден. Не знам, дали „един ден” е буквално или преносно, но аз бих го приел така ли иначе. Пасажът в 8 стих ни казва, че това ще стане чрез родилните мъки на Сионската дъщеря. Ако това включва църквата, което със сигурност е така (Псалм 87, Евреи 12:12, I Петрово 2:4-10), и родените чада на Сион, това е обещание, което се отнася не само за Израил, но и за нас – тялото Христово. Ние трябва да родим синове и дъщери чрез родилни мъки.

Усещане за раждане

Карол Милспау, също член на църквата ни в Колорадо Спрингс, разказва за опитност, която имала в Гватемала преди няколко години. По това време тя се занимавала със съветничество, първо като психотерапевт, а после като християнски съветник. Карол прекарвала време в ходатайство за проблемите на пациентите си и тяхното спасение. Една двойка, която тя съветвала, имала много проблеми; пристрастяване, хранителни разстройства, семейни проблеми и други. Нито един от двамата не бил вярващ, всъщност жената била атеистка. Карол каза, че се чувствала като че била бременна с тях, че ги носела в духа си. Тя се молела за тях всеки ден, често плачейки и стеновейки с часове. Това продължило няколко месеца. Докато ходатайствала, Господ силно се раздвижил над тях, като им дал способност да чуват и разбират Писанията, които Карол споделяла с тях.

При следващата им среща и двамата приели Господа. Карол каза, че имала силно усещане за раждане. След това започнал процес на израстване и съзряване, в който Карол им помагала да намерят здраво библейско поучение и християнско общение.

Въз основа на тези примери от Писанията – сътворението, раждането на Израил и зачатие на Христос, ще съставим следното определение за духовно раждане: „Освобождаване на творческата сила или енергия на Святия Дух в дадена ситуация, за да предизвика, сътвори или роди нещо.”

Използвах думите „предизвиквам” и „създавам”, защото в Писанията „родилни болки” не се отнася само за новородението, а и за раждането на други неща. Например, когато Святия Дух се движеше чрез Петър, донасяше изцеление (Деяния 5:15). При Илия това беше дъжд (III Царе 18:45), а при Павел беше свързано със зрялост (Галатяни 4:19).

Родилните мъки на Христос

Нека да разгледаме два от вече споменатите примери от служението на Христос, в които той участваше в родилна молитва. Първият е възкресението на Лазар от Йоан 11:33-44. Стих 33 казва, че преди да отиде на гроба, Исус **„се разтъжи в духа Си и се смути“**. По-добър превод на този израз е, че Исус **„беше изпълнен с негодувание в Духа Си и силно обезпокоен“**. Думата обезпокоен е tarasso. Означава „да развълнувам, объркам“, както барабан на пералня. Исус раздвижваше помазанието в Себе Си. Стих 38 буквално казва, че той отново се изпълни с негодувание. Според тези стихове, сълзите, които Исус проля, не бяха просто сълзи на съчувствие, но на възмущение и вълнение в духа Му. Знаем също, че те бяха по време на молитва, защото стих 41 казва, че преди да възкреси Лазар, Исус каза на Отец: **„Благодаря Ти, че Ме чуваш“**. После заповяда на Лазар да стане.

Въпреки, че не може да бъде доказано, вярвам, че Христос е бил в родилни мъки, като е освобождавал животворната сила на Святия Дух, преди да заповяда на Лазар да излезе. Както вече казах, не смятам, че са необходими плач и стенания, за да се освободи родилната сила на Святия Дух, но те ще присъстват понякога, когато навлезем в дълбоко ходатайство, както стана тук с Исус.

Това стана, когато ходатайствах за леля си. Участвах във вид родилна молитва. Въпреки, че не стенех, аз силно плачех. Очевидно не чувствата доведоха до нейното спасение, а моят отклик на подбудата на Святия Дух, като Му позволих да работи чрез мен. Това Му даде възможност да кръжи около леля ми, да я обвие със Своята сила и живот, като я изобличи за грях и вероятно събори някои крепости. Това не винаги става бързо. Понякога започваме да ходатайстваме и почти веднага виждаме резултати, както в случая с леля ми. Но както при Поли и сина й, обикновено е необходим период на ходатайство, през който ние редовно даваме възможност на Святия Дух да ходатайства чрез нас. Това Му позволява да работи в живота на някого с животворната Си сила, за да го новороди.

Друг случай, при който Исус се моли с родилна молитва, беше в Гетсиманската градина. Без съмнение изкуплението, което Христос направи за човечеството – делото на ходатайство, започна с родилната молитва в Гетсиманската градина. Исаия пророкува за Него: **„Той ще види плода от труда (на англ. родилните мъки – бел. пр.) на душата си и ще се зарадва“**. В изпълнение на това, в Гетсиманската градина Исус извика: **„Душата ми е прескръбна до смърт“** (Мат. 26:38). В Гетсиманската градина започна изкуплението и беше спечелена победата на цялото изпитание. Ние знаем, че изкупителното дело започна тогава, поради няколко причини. Лука ни казва, че големи капки кръв капеха от челото на Исус. Кръв е капела през порита на кожата Му – състояние, което медицината нарича hematidrosis. Изкуплението започна, когато кръвта на Исус започна да капе, защото чрез проливането на кръвта Му, ние бяхме очистени от греха (Евреи 9:22).

Знаем, че изкуплението започна в Гетсиманската градина, защото, когато Исус каза: **„Душата Ми е пренаскръбена до смърт“**, думата „смърт“ там е thanatos. Тази дума за „смърт“ е използвана често в смисъл на смърт като наказание за грях. Когато Исус използва тази дума, това най-вероятно означаваше, че грехът на света вече беше положен върху Него.

От тези две неща виждаме, че изкуплението, което беше завършено на кръста, най-вероятно е започнало с родилната молитва в Гетсимания. Мисля, че думата „труд“ (родилни мъки) беше използвана не толкова заради голямото усилие, а защото Той раждаше новото творение. Изглежда логично, щом нашето ходатайство освобождава плода от това раждане, и то да се нарича родилно.

Да родиш голготския плод

В обобщение ще кажем, че Святият Дух силно желае да освобождава Своята творческа, родилна сила чрез нас, като ражда плода на Голгота. Той иска да ни използва в tohuw (безжизнени, неплодни, пустинни) ситуации, за да освободи Своя живот в тях: както при сътворението, но чрез нашето ходатайство, Той иска да роди ново творение в Христа; както при Израил, когато се раздвижи в неплодните тела на Авраам и Сара, като роди един народ, Той иска да роди духовен Израил чрез нас; както при Мария, когато зачена Исус в утробата ѝ, Той иска да ражда Христос в сърцата на хората чрез нашето ходатайство; както при възкресението на Лазар, чрез ходатайството ни, Той иска да ражда духовен живот от смъртта; както в Гетсимания, когато плодът на нашето изкупление беше изстискан от лозата Исус Христос, Той иска плодът на това дело да излезе отново чрез нашето ходатайство; както чрез Петър хората се изцеляваха, Той иска да изцелява чрез нашето ходатайство. Исква да освобождава Своя живот. Той не иска да прави това само за спасение и за изцеление, но родилната молитва е и за изграждане и зрялост на вярващите. Павел казва в Галатяни 4:19 **„Дечица мои, за които съм пак в родилни болки, докле се изобрази Христос във вас“**. Той ги нарече свои деца, тъй като веднъж беше в родилни болки за тях, докато се новородят, а тук той казва, че „пак“ е в родилни болки, докато Христос се изобрази в тях. Те вече бяха новородени. Павел очевидно говореше за тяхното съзряване. Това е вид ходатайство, чрез който помагаме за израстването на вярващите в зрялост. В болниците има отделения за интензивна помощ, където болничният персонал следи отблизо състоянието на пациентите, които са имали трансплантация на органи. Дори, когато операцията е била успешна, тези пациенти се определят като „пациенти в критично, но стабилно състояние“ и стоят в интензивното отделение, докато възстановят силите си.

Когато някой стане християнин и получи ново сърце, се осъществява духовна трансплантация. За да израсне силен в Господа, трябва да получи интензивна помощ. Вълнуващо е да сме част от процеса на раждане. Но трябва да ходатайстваме за тези хора по време на тяхното критично, но стабилно състояние. Когато Господ ми показа тази истина, аз съветвах 4 или 5 души, които бяха в много трудна ситуация. Трима от тях бяха на ръба на самоубийството. Всеки ден прекарвах часове с тези хора, като се опитвах да им помогна, да се справят със ситуацията. Трима от тях бяха на ръба на самоубийството. Всеки ден прекарвах часове с тези хора, като се опитвах да им помогна, да се справят със ситуацията. Понякога ми се обаждяха и казваха, че се готвят да се самоубият. Спомням си как един от тях се обади в два часа през нощта и каза: „Насочил съм пистолет към главата си и ще си пръсна мозъка.“ Това беше меко казано усилно време. По това време Господ ми разкри истината за молитвата, която освобождава Святия Дух, да се движи в живота на някого, за да му донесе

живот. Бог ясно ми каза в сърцето: „Ако прекарваш поне част от времето, което отделяш, да говориш с тях, като се молиш и освобождаваш Святия Дух да действа и да им даде живот, ще видиш много по-добри резултати.” Аз разбирам кога нещо си струва. Затова започнах да прекарвам по няколко часа на ден в молитва за тях. Молех се предимно в Духа. Казвах просто: „Отче, аз издигам ..... пред Теб и Те моля да освободиш Духа Си, да работи в него, като изобрази Христос.” После просто се молех в Духа. Веднага имаше резултат. Скоро в тях дойде зрялост. Почти веднага започнаха да падат окови. Имаше победа в живота им. Беше забележително.

Какво всъщност ставаше? Святият Дух беше освободен чрез молитвите ми да *geshaph*, *episkiazo* над тях, като им даваше сила и живот.

Да освободиш дъжда на Духа

Библията говори и за родилна молитва за други неща. В III Царе Илия се моли усърдно за дъжд седем пъти. Там ни се казва, че позата, в която се молеше, беше на жена от онова време, която ражда. Символиката е много ясна. Илия беше в родилна молитва. Той раждаше нещо. Без съмнение позата на Илия беше преобраз за нас. Защо иначе Бог ще ни казва в каква поза се е молил Илия? И, моля ви, не пропускайте смисъла на този пасаж. **Въпреки, че беше Божията воля да има дъжд и Божието време за дъжда, все пак някой на земята трябваше да го роди в молитва.**

В този пример родилната молитва доведе до реален дъжд. Но ако вземем пълната символика на тази история, можем да кажем, че нашата родилна молитва довежда до дъжд в Духа. Сигурен съм, че това е така, понеже физическата суша символизираше духовната сухота на Израил, а дъждът е преобраз на Божията способност да благослови отново след изчистването от идолопоклонството, за което се говори в началото на главата. Нашите молитви могат да накарат Святия Дух да се движи и да освобождава сила и живот. Ние участваме в освобождаването на Святия Дух. Силата, която създаде вселената чрез Своето *geshaph*, е била дадена на църквата, докато милиони очакват раждането на Божието царство. Както Илия, трябва да заемем позицията си с вярата, че молитвите на обикновения човек могат да постигнат много. Трябва да освободим силата на Святия Дух чрез ходатайство, да роди плода на това, което Христос направи. Ние сме неразделна част от процеса на раждане в Божието царство. Както казвах, когато помагах на съпругата си: „Хайде, църкво, напъни!”

Въпроси за размишление

1. Какво е погрешното определение, което сме дали на родилната молитва и как това е повлияло на нашето ходатайство?
2. Обяснете връзката между Битие 1:1-2, Второзаконие 32:10-18, Лука 1:35 и родилната молитва.
3. Какво имаме предвид, когато говорим за „движение” на Святия Дух?
4. Къде и кога можем да се молим с родилна молитва? За какво можем да се молим с родилна молитва? Помислете за ситуация, в която Бог би искал да роди някои неща чрез вашите молитви.
5. Отговаря ли Бог на молитва?

Глава девета: **Професионални воини**

Брат „прекрасен” и неговият преводач

„**Противете се на дявола и той ще бяга от вас!** Колко от вас говорят на царството на тъмнината от време на време?” – попитах аз с най-помазания си проповеднически глас. Помазанието наистина течеше през мен. Тъкмо бях излязъл от Библейското училище и се чувствах като най-новото попълнение в братството на великите „Да променим света” Интернешънъл. Държах изцяло вниманието на хората. Ако мажеше мама да ме види! Тя сигурно щеше да ми намери място отдясно на Бог, до Яков и Йоан. Единственият проблем беше, че бях в Гватемала и проповядвах чрез преводач. „Е, и – може да попита някой, – защо това да е проблем?” Защото преводачката изглежда не беше съгласна с теологията ми и имаше силни убеждения. Тя погледна към мен възмутено и категорично заяви: „Няма да преведа това!” Думите ѝ прекъснаха красноречието ми: „А?” – казах аз. „Това няма да го кажа.” „Какво имаш предвид? Ти би трябвало да превеждаш това, което казвам!” „Все едно, няма да го кажа.” „И защо?” „Защото не вярвам в това.” „Да, но Библията го казва.” „Къде?” „В Яков 4:7.” Не забравяйте, че стояхме в църква пълна с хора, които наблюдаваха този очевидно не приятелски диалог между брат Чудесен и неговата преводачка. В Библейското училище не ме бяха подготвили за това. Докато стоях и се чудех какво да направя, тя започна да търси Яков 4:7.

Трябваше ѝ цяла вечност, да го намери. После, предполагам, го прочете на всички. А може би им е казвала колко съм глупав. Опитахме се да продължим. Тя не ми позволи да цитирам повече стихове. Ако спомена стих, тя се опитваше да го намери и прочете, може би... Скоро разбрах, че не познава добре Библията, и започнах да перифразирам стиховете, така че да не разбере, че са Библейски цитати. И след като тя преведе стиха, поглеждах към нея със самодоволна усмивка и казвах: „Това се намира в .....”. И тогава тя ме пронизваше с много не духовни очи.

Но вече го нямаше първоначалното помазание.

Да вземем победата

Ходатайството според нашето определение съдържа два аспекта. Единият е примиряване, а другият – разделяне. Единият е разкъсване – разединяване, а другият е свързване – обединяване. Това направи Христос в Своето ходатайство и ние го правим като продължение на Неговото дело. В светлината на това е важно да разберем, че по-голямата част от ходатайството ни трябва да е съчетание на двете. Понякога не е достатъчно само да помолим Отец да направи нещо, въпреки че за повечето християни това е всичко, което си представят под молитва. Често е необходимо да съчетаем искането с духовно „воюване”, привеждане в действие на победата на кръста. Както казва Артур Матюс: **„Победата е факт, но трябва човек да я вземе, да се конфронтира с врага и да му се противопостави.”** Джак Хейфорд в книгата си „Молитвата е превземане на невъзможното” казва: **„Да видиш двете страни на молитвата означава да видиш двете страни на Исус; означава да видиш нуждата от състрадание, загриженост, от съчувствие, да плачеш с**

тези, които плачат, да изпитваш силна болка от това, което виждаш да се случва в живота на хората. А също и да знаеш мястото и времето за гняв, когато виждаш лъжите на дявола успешно да разрушават нечий живот; за негодувание, когато неприятелят навлиза в територията, която по право принадлежи на Христос; за атака, когато Святият Дух ни подбужда да завоюваме нови територии.”

Както преводачката ми в Гватемала, много хора не вярват в духовното воюване. Те вярват, че Исус се е погрижил за дявола и ние не трябва да се занимаваме с него. Други смятат, че нашите действия, святият ни живот, покорството и други подобни неща връзват дявола, но ние не трябва директно да се обръщаме към него или към демоните. Има други, които вярват, че можем да се справяме само с тези нечисти духове, които са в хората. Те не вярват, че можем да смърим демон на дадено място или ситуация. Тази книга няма за цел да съблазни тези, които не са съгласни с нас, нито да докаже моята позиция по тази тема. Ще е необходима цяла книга, дори не само една, за да се докаже убедително реалността и да се покаже как се води духовната битка. Има няколко чудесни книги, които подробно разглеждат тази тема. Някои от тях съм изброил в библиографията накрая на книгата. Моята цел тук е да покажа връзката между духовното воюване и ходатайството.

Рага включва духовно воюване

Със сигурност съществуват крайности. *Наскоро чух някой да описва карикатура, в която бил изобразен дяволът, увит с 40 или 50 въжета и няколко души, които обсъждали ситуацията. „Какво да правим сега?” – попитал единият. „Според мен трябва да го вържем още веднъж!” – отговорил друг.* Въпреки, че съществуват крайности, не е възможно да отделим думата ходатайство (рага) от духовното воюване. Самият корен на думата носи смисъл на насилие и война. Преведена е по различен начин (вижте Съдии 8:21, I Царе 22:11-19, II Царе 1:11-16 – всички говорят за някой, който напада друг в битка). Чуйте добре: рага включва духовно воюване!

Джак Хейфорд също казва: **„Има начин да се справиш с невъзможната ситуация. Атакувай я! не със сладки приказки за големи надежди, не с гняв, не с примирение, не със стоическо самообладание, но агресивно. И молитвата е оръжието на тази агресия.”**

Ако се опитаме да отделим духовното воюване от ходатайството, това ще е само в наша вреда. Губим толкова много време и енергия да се занимаваме със симптомите, когато често причината за проблема е духовна или демонична: **„Защото ние не воюваме срещу кръв и плът, а срещу началства, власти, управители на тъмнината в този свят; срещу духовното нечестие в небесни места”** (Ефесяни 6:12). Ние трябва да сме внимателни, да не слагаме ударението върху сатана и демоните, но в Америка грешим по-скоро в другата посока. Повечето хора четат Ефесяни 6:12 само до там, където се казва, че **„ние не воюваме...”**.

Невежеството се плаща скъпо

Нашето невежество относно сатана и неговите тактики и това, как да се справяме с тях, ни струва много; II Коринтяни 2:11 ни казва: **„да не би сатана да**

използва случая против нас, защото ние знаем неговите помисли". Там се говори за простителност, но се разкрива и един общ принцип. Думата „невежи“ е гръцката дума агноео. Тя означава „липса на знание или разбиране за нещо“. От там произлиза думата агностик. Технически агностик не е човек, който не е сигурен дали вярва в Бога. Всъщност агностик е човек, който не знае или не разбира нещо.

В този стих ни се казва да не сме невежи или агностици – без разбиране – по отношение на дявола. „Помисли“ е думата поета. Тя означава буквално „мисъл“. Стихът всъщност казва: **„Не бъдете без разбиране за начина, по който мисли сатана.**“ Ноета е придобила и значение на „планове, кроежи, замисли“, защото тези неща се раждат в мислите. За по-голяма яснота нека да ги включим в стиха: **„Не бъдете без разбиране за начина, по който нашият враг мисли и действа – за неговите планове, кроежи и хитрости.**“ Това не е ли обещание? Ако Бог казва, че не трябва да сме невежи относно хитростите на сатана, Той трябва да е готов, да ни ги разкрива. Какво ще стане, ако не знаем плановете на дявола? Той ще се „възползва“ от нас. Думата *pleonekteo*, която е сложна дума и означава буквално „да взема по-голям дял“ (*pleon* – по-голяма част, *echo* – вземам). Лесно е да се види защо това е думата за „пожелание, ламтеж“. Тя означава още „надхитрям“.

При бокса този, който има по-дълги ръце има предимство и обикновено нанася повече удари. Думата се превежда и като „спечелвам“. Сатана печели много от тези, които не познават неговия подход. Булинджър казва, че тя означава „да направя някого жертва или да ограбя чрез измама“. Нека да свържем всички тези определения: **„Доколкото сме невежи относно начина, по който нашият враг мисли и действа – за неговите планове, замисли, кроежи и хитрости, дотолкова той ще се възползва от нас, ще ни направи свои жертви и с измама ще отнема това, което ни принадлежи или ще вземе по-голям дял**“. По-голям дял от какво? От всичко! Нашите домове, брака ни, семействата, нашите пари, обществото, правителството, народа ни и т. н.

Преди 25 години църквата в Америка нямаше разбиране за това, което сатана планира, и той завидя повечето ни училища. Същото може да се каже и за правителството ни. Някога били ли сте използвани? Давали ли са ви по-малката част? Когато бях в Библейски колеж имахме начин да просветлим „сврях духовните“, които считаха за необходимо да ходатайстват за света, докато благодарят за храната. Те не знаеха нашите намерения, когато ги молехме да благодарят за храната. Докато те обхождаха глобуса, ние се наслаждавахме на по-голямата част от порцията им! Това беше голям тест за тяхната истинска духовност. (Много се срамувам от тази отвратителна практика от миналото ми и вече никога не бих го направил. Но ако смятате, че трябва да ходатайствате по време на молитва за храна, все пак по-добре го запазете за молитвената си стаичка).

В I Солунци 2:18 се възползваха от Павел. Сатана се облагодетелства в продължителната война за разпространението на Евангелието: **„защото искахме да дойдем при вас, поне аз Павел, един-два пъти, но сатана ни попречи**“. Ние знаем, че Павел спечели повече битки, отколкото загуби. Но той беше човек и понякога сатана успяваше да осуети плановете му. Забележете, че

не се казва, Бог да е променил намеренията Си за това, какво да прави Павел. Ясно се казва, че сатана му попречи. Хората, които искат да вярваме, че сатана не може да направи нищо, ако Бог не му позволи и че не трябва да му обръщаме внимание, би трябвало да прочетат тези стихове отново.

Бог не пренебрегва дявола и ние също не трябва да го пренебрегваме. А той със сигурност прави доста неща, които Бог не му „позволява”. Единственият смисъл, който може да се вложи в това, че Бог допуска всичко, което става на земята, е, че Той създаде законите и принципите – сеене и жънене, причина и следствие, и свободната воля на човека – които управляват земята. Но ние използваме тези принципи и до голяма степен определяме какво ще пожънем и преживеем. Сатана също разбира тези закони и ги използва в своя полза, когато това е възможно.

Тайните планове на сатана се осуетяват

Чух служител в Тулса, Оклахома, да разказва за освобождението на човек, за който той се молил дълго. Изглежда този човек никога не успявал да постигне стабилност в живота си в ходенето си с Господа. Намирал си работа и скоро я изгубвал; ходел с Господа известно време и после се отдръпвал. Цикълът се повтарял и никакви молитви не помагали. Един ден, докато служителят се молел за този млад човек, Господ му показал три демона, които следвали човека навсякъде. Те не били в него, но винаги били около него и му влияели. Той видял имената на всеки един от тях, които описвали действието им. Един по един той ги вързал в името на Исус и им заповядал да оставят човека. От тогава нататък всичко се променило. Дошла стабилност. Последвал успех. В крайна сметка младият човек станал богат бизнесмен и служител. И той все още ходи с Бога.

Правилно е да искаме от Бога да укрепи и да донесе зрялост в някого, но този човек се е нуждаел от нещо повече – някой, който да упражни власт и да донесе освобождение. Неговата стабилност беше симптом за демонично влияние, което той сам не е можел да превъзмогне. Сатана имаше предимство и докато плановете му не бяха разкрити, той успяваше. Въпреки, че някои неща относно духовното воюване са спорни, други са неоспорими: **ние сме в много реална война** (II Коринтяни 10:4; I Тимотей 1:18); **ние сме войници в тази война** (Псалм 110:2-3; II Тимотей 2:3-4); **ние трябва да воюваме срещу всички нива в царството на тъмнината** (Ефесяни 6:12); **трябва да се противим на дявола (което в повечето случаи са неговите демони) и той ще бяга от нас** (Яков 4:7, I Петрово 5:9); **трябва да стъпваме (да упражняваме власт) над сатана и неговите демони** (Лука 10:19, Римляни 16:20); **трябва да изгонваме демони** (Марк 16:17); **имаме власт да връзваме (забраняваме) и развързваме (разрешаваме), що се отнася до портите на ада** (Матей 16:19); **имаме мощни оръжия, с които да побеждаваме царството на тъмнината** (II Коринтяни 10:4; Ефесяни 6:10-20).

Това не е изчерпателен списък със стихове за духовното воюване. Със сигурност Бог не ни дава подробни инструкции как да направим всички гореспоменати неща. Той не работи по формули в нито една област на Библейската истина. Той се занимава с взаимоотношения и ни дава принципи, които да прилагаме под водителството на Святия Дух. Например Господ не ни дава формула за хвалението в църквата. Не е важно да се покланяме по един и

същи начин, важното е да се покланяме. Той не дава формули за църковното управление и как да се издигат пастори. Всяко течение в тялото Христово го прави по различен начин. Това, което има значение, е не всички да управляваме по един и същи начин, а да управляваме благочестиво. Това не значи, че в Писанието няма абсолютни истини. Казвам само, че рядко има такива по отношение на методи. Няма нищо свято или несвято в метода. Това, което е важно, е да живеем според откровенията на Писанията и под водителството на Святия Дух. Само Той знае точно какво е необходимо във всяка ситуация.

Професионален воин

Така че, в духовното воюване важното не е колко воюваме, а това, че воюваме. Никое от изказванията, направени в Писанията за духовното воюване не говори за отбрана. Всяко от тях говори за нападение. Трябва да атакуваме силите на тъмнината, когато ни се отдаде възможност. В Ефесяни 6 глава се използва шест пъти думата „срещу“. Гръцката дума е *pros*, което е подсилена форма на *pro*. *Pro* означава „пред“, буквално или преносно (в смисъл на превъзходство). Този смисъл е вложен в думата „професионален“. Един професионален атлет превъзхожда останалите. *Pros* съдържа и значението „стъпвам напред, обръщам се към нещо или някого“. Ефесяни представя воин, който настъпва и се изправя срещу противника си. Бог ни казва: „Пристъпи и се изправи срещу силите на тъмнината. Бъди професионален воин!“ Не бъдете като онзи културист, посетил Африка и бил, който запитан от вождя на едно село, какво прави с всички тези мускули. Сметнал, че една демонстрация ще свърши по-добра работа от обяснение, и започнал да стяга прасци, бедра, бицепси и трицепси, като показвал какво се прави на състезание. След като му се възхищавал няколко минути, вождът попитал: „За какво друго ги използваш?“ „Това е всичко.“ – отговорил мускулестият мъж. „Това е всичко, за което използваш тези огромни мускули?!“ – повторил вождът. „Да.“

„Какво прахосничество – промърморил вождът с възмущение. – Какво прахосничество!“

Колко от нас са като този културист? Ние сме силни в Господа, добре подготвени да се справим с врага, но никога не използваме силата и оръжията си. Излезте на ринга! Когато чакаме Господа, Той ще ни покаже коя стратегия и метод на воюване да използваме. Бог е Бог на взаимоотношение. Той е Баща, който силно обича семейството Си и за Него любовта е по-важна от работата. **Нашето взаимоотношение с Христос ни подготвя за духовното воюване.**

Посвещението към Христос – трамплин за всичко

Интересно е, че духовното воюване често се ражда от поклонение. От чакането ни произлиза воюване. Простотата и чистотата на посвещението ни към Христос трябва да е трамплин за всичко, което правим. **„Но боя се да не би, както змията измами Ева с лукавството си, да се разврати умът ви и отпаднете от простотата и чистотата на посвещението ви към Христа“** (II Коринтяни 11:3). Дълбочината на нашите откровения във всяка друга област на истината не намалява нуждата от просто и чисто посвещение към Христос. Всъщност това прави нуждата по-голяма. Колкото по-голямо е дървото, толкова повече се разпростираме във външните аспекти на царството, толкова

повече трябва да позволим на простотата на взаимоотношението ни с Христос да се задълбочава. Във II Коринтяни 11:3 се говори за заблудата. *Доколкото сатана може да ни отдели от личното ни взаимоотношение с Христос, дотолкова ще ходим в заблуда, независимо колко откровения имаме.*

Искам да спомена три от старозаветните думи за „чакане“ пред Господа, всяка от които има различен нюанс в значението си. Първата е *dumiyaḥ*, което означава „чакам мълчаливо с тихо упование“. Изразява силно, спокойно и тихо упование в Господа. Давид каза в Псалм 62:1-2 **„Душата ми тихо уповава само на Бога, от Когото е избавлението ми. Само Той е канара моя и избавление мое, и прибежище мое, няма много да се поклатя“**. Втората дума, *shaḥaḥ*, означава „прилепвам се до; копнея за“. **„Душата ни чака Господа. Той е помощ наша и щит наш“** (Псалм 33:20). Това чувстваше Давид, когато каза: **„Душата ми жадува за Господа“** (Псалм 44:2, 63:1). Той копнееше (*shaḥaḥ*) за Божието присъствие. Третата дума *qavaḥ* означава „чакам с голямо нетърпение“. Тя означава също „да вържа като оплетка или бродерия“. Основният смисъл е „нетърпеливо очакване и единство, свързване, вплитане“. Следващите стихове са пример за това: **„Чакай Господа. Дерзай и нека се укрепи сърцето ти. Да! Чакай Господа.“** (Псалм 27:14). **„А ония, които чакат Господа, ще подновяват силата си; ще се издигат с крила като орли; ще тичат и няма да се уморят; ще ходят и няма да отслабнат“** (Исая 40:31).

Нека обобщим и свържем трите значения: „Тихо чакане със силно, спокойно упование и копнеж за Неговото присъствие, нетърпеливо очакване, защото знаете, че Той ще дойде – очакване и преживяване на сливането в единство, като резултат на преплитането на сърцата ви.“ Алилуя! Псалм 37:7, 9, 34 показва как чакането пред Господа е свързано с духовното воюване. **„Облегни се на Господа и чакай Него. Не се раздражнявай поради човека, който успява в пътя си, като извършва злоумишления... Защото злотворците ще се изтребят, а ония, които чакат Господа, те ще наследят земята... Чакай Господа и пази Неговия път, и Той ще те издигне, за да наследии земята“**. Чакането пред Господа ни дава способност да вземем наследството си.

„Наследявам“ е думата *yaresh*, преведена като „завладявам“, и означава „законен наследник; военно нападение с цел завладяване“. Тези, които чакат пред господата, наследяват и завладяват – поклонение и воюване! Когато Давид чакаше Господа, копнееше за Него, покланяше Му се, пееше Му нови песни, в следващия миг се изправи, хвана един лъв за гривата и му откъсна главата. Войната и победата се родиха от поклонение и чакане

С добър външен вид и без помазание

Когато Мария седеше при нозете на Исус, а Марта беше заета в кухнята. Лука 10:40 казва, че Марта беше увлечена в приготовленията. Думата „увлечена“ е *perispaō*. Тя означава буквално „влача в кръг“. Думата за „приготовление“ е новозаветната дума за „служение“, която използваме за църковните служители. Дори служението ни за Исус може да се превърне в товар, който влачим. Духовното воюване и молитвата изобщо също могат да станат товар, който теглим и задължение, което понасяме. Ние ставаме толкова заети с работа за

Бога, че не ни остава време да сме с Него. Влachim си служението, като не вървим на никъде и нищо не постигаме за Божието царство.

Преди няколко години преминавах през труден период в живота си. Ал Старап, мой скъп приятел, се обади и ми каза: „Тази сутрин се молих за теб с един приятел и Бог ми даде видение.“ Помислих си: „Благодаря Ти, Исусе! Това трябва да е отговорът.“ Ал продължи: „Имаше един кръг на земята.“ (Бях готов за велико откровение като колело в друго колело или нещо подобно!) „Ти вървиш по този кръг.“ „Да, и?“ – отговорих аз. „Това е. Ти просто ходеше в кръг.“ – каза той. „И това ли е Словото от Господа?“ – попитах аз. Той отговори: „Да, това е. Съжалявам.“ Затворих телефона и казах: „Сигурно е така. Аз наистина ходя в кръг... зает с това, да вървя на никъде.“

Отдръпнах се от дейностите и застанах пред Господа. Спрях да ходя и започнах да чакам.

Исус погледна Марта и каза: „Мария избра добрия дял, който няма да ѝ се отнеме“ (Лука 10:42). „Добрият дял“ е думата *agathos*. Тя може да се съпътства от думата „добро“ на гръцки – *kalos*, което означава, че нещо е „органически добро“ или с други думи – добре изработено. Но *kalos* не предполага непременно практическа полза. То може просто да изглежда добре. Всичко да му е наред, но да няма практическа полза от него. От друга страна *agathos* – думата за „добрия дял“, който Мария избра – означава „добър, полезен“. Често се превежда като „добри дела“.

Господ казва: „Ако отделиш време да чакаш пред Мене, да седнеш в Моите нозе, това ще вложи нещо в теб. Ти не само ще изглеждаш добре, но и ще ставаш за нещо.“ Често изглеждаме добре, но ни липсва помазание. **Трябва да чакаме в Божието присъствие и да позволим всяко служение, включително и духовното воюване, да се роди от това взаимоотношение.**

В Божието време, при Божиите условия, с Божиите методи

Чакането пред Господа ще ни предпази от това, да станем реакционни към дявола. Ние не трябва да откликваме на дявола. Не правим нищо при неговите условия и в неговото време. Бог определя времето и условията на битката. Той каза на Исус Навин при Ерихон (Исус Навин 6 гл.), докато той беше паднал на лице и се покланяше: „Седем дни, Исусе. Нито миг по-рано. Не прави нищо, докато не ти кажа.“ Той каза: „Аз избрах времето за битката.“ Бог определя и условията: „Недейте да вземате пленници. Само Раав оставете. Користите ще бъдат за Мен. Аз определям условията, никой друг – нито вие, нито сатана. Ако правите каквото ви казвам, винаги ще печелите. Направете го, както дяволът иска, и ще се озовете в омагьосан кръг.“ Бог избра времето, условията и метода.

Воюването не е реакция, а отговорно действие. То трябва да произхожда от покорство, а не от необходимост. Ние следваме капитана, а не врага. Господ каза на Давид да влезе в битка, когато вятърът разклати върховете на дърветата и не по-рано (II Царе 5:24). Той каза на Саул да чака седем дни, докато Самуил дойде и принесе жертва (I Царе 13:8-14). Врагът ги беше ограбил и хората ставаха нетърпеливи, така че Саул каза: „Сам ще принеса жертва (по моя начин), защото трябва да започнем битката.“ Самуил дойде веднага след принасянето на жертвата и му каза какво мисли Бог: „Ти се провали, Саул. И царството ще се отнеме от теб и ще се даде на някой, според Моето сърце. Не

ми трябва водач реакционер, който води хората според собствената си мъдрост. Трябва да става така, както аз искам. Ти трябваше да чакаш!” Понякога Бог казваше, че хвалението е ключът, както при Йосафат (II Летописи 20:1-30) и при Павел и Сила в затвора (Деяния 16:16-36).

Когато служехме по улиците на Марди Грас преди няколко години веднъж Господ ни води, да крачим мълчаливо по улицата. Невероятно присъствие и страх от Бога слезе над целия район. Господ установи величественото Си присъствие и накара враговете Си да млъкнат. Реална тишина настана по улиците. В друг случай Бог ни каза да крачим по улица Борбон и да пеем затрогващата песен на поклонение „Емануил” на Боб Мак Гий. Тогава дух на изобличение слезе над улиците, докато пеехме тази силна песен, която говори за истинската съдба на човечеството. Пак настана тишина. Като че ли Господ напълно владееше ситуацията. На една пресечка, която беше затворена за пешеходци, се събрахме в кръг, коленичихме и продължихме да пеем. Когато коленичихме в поклонение, един човек направо влетя в кръга, викайки, че иска да познава Бога.

Това е воюване чрез хваление! То е и ходатайство (para) – атака срещу врага. Когато Христос е издигнат в хваление, сатана е детрониран в небесни места (Псалм 22:3, 149:4-9). Когато издигаме Сина, поваляме змията. Стратегията на Святия Дух в други случаи беше любов – благодат, даване и прошка. Бях част от една церемония за примиряване в парка Конфлуанс в Денвър, Колорадо, на 12 ноември 1992 между местни американци европейски заселници. Аз ръководех събранието, което беше спонсорирано от коалицията „Примирение” – служение, ръководено от Джийн Стивънсън. Стратегията беше доста проста: „Покайте се и помолете за прошка за това, че откраднахте земята им, нарушихте обещанията и убихте предците им.” Когато един от тях от името на своя народ ни даде прошка и ни приветства в земята си, нещо се пречупи в духовния свят. Беше студен, мрачен ден, но в момента, в който той изговори тези думи, слънце се показа през облаците и ни огря. Този ден сложи началото на едно голямо примирение между тези две групи. Защо? Нашият жест на смирение и любов, заедно с техния, беше и акт на духовно воюване, който събори крепости в духовния свят. Воюване чрез смирение. Агресивна любов. Не е ли парадоксално?

В друг случай Святия Дух може да ви води да се съберете с други хора в съгласие, за да пречупите гръбнака на врага. Джон Г. Лейк, мисионер в Южна Африка през първата половина на този век, разказва история за епидемия на малария, която за една нощ поразила част от Южна Африка. Епидемията била толкова голяма, че за един месец $\frac{1}{4}$ от населението на района починало. Няколко достатъчно ковчези и хората били погребвани в одеала, толкова голямо било поражението. Лейк разказва за голям ходатай, който започнал да се моли. С дни – по цял ден и дори през нощта, той стоял под едно дърво и се молил срещу язвата. Няколко пъти Лейк го попитал: „Успяваш ли?” Той отговарял: „Не още.” Но един ден той казал на Лейк: „Мисля, че ако имах малко подкрепа във вяра, духът ми ще пробие.” Лейк коленичил и се присъединил към него в молитва. Нещо удивително станало. Записано е с думите на самия Лейк: „Докато се молехме, Святия Дух изпълни душите ни и аз се озовах не на колене под дървото, а постепенно се отдалечавах от него. Очите ми постепенно се отвориха

и видях нещо, което никога не бях виждал – множество демони като стадо овце! Святият Дух беше слязъл и върху него и той изтича преди мен, като проклинаше армията от демони и те се върнаха обратно в ада или там, откъдето бяха дошли. Скъпи братя и сестри, на следващата сутрин, когато се събудихме, епидемията беше свършила.”

Време да извикаме

Наистина има време за агресивно духовно воюване в ходатайство. Знаем, че много хора избягват подобни крайни действия в молитва – да тичаш и викаш на врага. Но има време за такова интензивно духовно воюване. Не веднъж съм викал на духовни сили или планини по време на ходатайство. Аз не съм достатъчно духовно невеж, за да вярвам, че са необходими определени децибели, за да смъмриш нечиста сила, но Писанията го позволяват и дори твърдят, че понякога това отприщва нещо в духа: Зоровавел извика благодат на планината (Захария 4:7); Израил извика при Ерихон (Исус Навин 6:16); Гедеоновата армия извика преди битката (Съдии 7:20); Исус извика на кръста (Матей 27:50); Израил извика, когато ковчегът на завета ги отвеждаше на ново място: **„Нека се изправи Бог и да се разпръснат враговете Му”** (Числа 10:35, Псалм 68:1). Не се опитвам да основа „Църква на викащите воини”, а се опитвам да покажа, че духовното воюване е правилно дори, когато е интензивно и шумно. Йоас, цар на Израил, беше смъмрен и загуби война, поради липсата на духовен интензитет, когато удряше със стрелите (IV Царе 13:14-19). Друг път стратегията на Господа може да е просто да изповядваме Словото като меч или да правим библейски обосновани изявления за ситуацията. Когато сме водени от Святия Дух, стратегията е унищожителна за врага.

Веднъж се опитах да постигна мир между три страни. Беше се стигнало до горещ момент и представител на една от страните ме увери, че на следващата сутрин ще има физическа разправа. Знаех, че говори сериозно и някои ще пострадат, а други ще влязат в затвора. Стоях буден до късно и се молах Бог да предотврати това, когато около два през нощта Господ ме изненада със следните думи: „Защо молиш Мен да направя това? Ти знаеш волята Ми за тази ситуация. А проблемът е предизвикан от дух на гняв и насилие. Вържи го! Прокламирай Словото и волята Ми за тази ситуация!” Направих го и си легнах. На следващата сутрин, по някаква „необяснима” причина, без всякакво обсъждане отношението на всички се беше променило. Мир и хармония владееха там, където предишната вечер бяха царували гняв и насилие. Какво се беше случило? Рага. Голгота.

Псалм 110:2 се случи: **„Господ ще простре от Сион скиптъра на силата Си; владей сред враговете Си!”**

Да вземеш наследството си

Тук е необходимо едно предупреждение. Когато участваме в духовното воюване, никога не трябва да забравяме, че не се опитваме да победим дявола. Той вече е победен. Не го побеждаваме отново, а представяме победата на кръста. Всичко, което правим в ходатайствените си молитви, трябва да е само продължение на това, което Христос направи чрез Своето дело на ходатайство.

Христос рага дявола. Той го атакува, повали господството му над земята (Битие 3:15). Еврейската дума за „глава” в този стих, *gosh*, всъщност говори за господство и авторитет. Псалм 2:9 говори пророчески за Исус, като казва: **„Ще ги съкрушиш с желязна тояга, ще ги строшиш като грънчарски съд”**. „Смазване” от Битие 3:15 и „съкрушаване” и „строшаване” от Псалм 2:9 имат един и същи смисъл: „да строшиш нещо на парчета и да ги пръснеш”. Христос смаза и пръсна господството на змията като счупено стъкло. Това беше тотално поражение. Но това, което Исус направи, ние трябва да освободим и наложим на практика. Това, което Той ни осигури, трябва да си вземем чрез вяра с духовните оръжия. В I Тимотей 6:12 се казва на Тимотей: **„Подвизавай се в доброто войнстване на вярата. Хвани се за вечния живот, на който си бил призван, като си направил добрата изповед пред мнозина свидетели”**. Тимотей вече имаше вечен живот, но му се казва да „се хване за” него. Това не ви ли заинтригува? Можеш да го имаш и да го нямаш. Можеш да го притежаваш и да го нямаш. Думата тук е *erilambanomai* и означава „да хвана” нещо. Както Израил в Стария Завет получи наследството си от Бога, тяхно притежание. И нашето наследство няма само да падне в ръцете ни точно, както и тяхното. Мофат превежда стиха така: **„Воювай в добрата битка на вярата, осигури си вечния живот, към който беше призван”**.

Преводът на Уест гласи: **„Взemi си вечния живот, в който си призван да участваш”**. Както човек превзема територии във война, така и ние трябва да превземем и да си осигурим наследството си в Христос. От кого трябва да си го вземем? Определено не от Бог!

Трябва да си го вземем от света, плътта и дявола. Джек Хейфорд подсилва значението на Матей 16:18-19 въз основа на буквалния превод от гръцки: **„С каквото и да се сблъскате някога (от намеренията на ада, срещу които църквата ми ще надделее), ще трябва да решите дали да го вържете или не. Резултатът ще зависи от вашата реакция. Ако вие лично съзнателно вържете това на земята, ще откриете в бъдещето, когато го направите, че то вече е било вързано на небето”**. Не е ли удивително! Толкова много зависи от нашето покорство и отговорни действия. Нашето наследство в Христос не идва при нас автоматично.

Тя направи крачка

Сю Доти сподели следното свидетелство за духовното воюване в нейния град. Тя направи крачка: „Усетих, че Бог иска заедно с група ходатаи да отидем на молитвена разходка по определен маршрут, но е необходима някаква подготовка. Първо говорих с моя пастор за това и после тръгнах с колата по маршрута. Когато стигнах до едно кино, където показваха порнография, Светият Дух започна да ми дава специфични инструкции. Той ми каза да изгоня духа на порнография и похот и аз го направих. Каза ми да се моля в духа. След известно време бях освободена от товара за молитва и продължих до края на маршрута, преди да си отида вкъщи.

През този петък Господ ми разкри какво всъщност беше станало. Включих местните новини и чух, че градската управа е наредила киното да се затвори. В деня, след като се бях молила, управата направила неочаквана проверка. Киното било глобено за няколко нарушения и веднага било затворено. Забележително е,

че неотдавна сградата била вече проверявана и издържала проверката. Но без предупреждение и без очевидна причина, тя била проверена отново. Бог наистина се беше задвижил! Нередностите били оправени и киното отново беше отворено за кратко, докато съдът не нареди да се затвори за една година. Сега сградата се продава. Аз бях преминала курса „Ходатайствена молитва – светкавица от Бога” от Дъч Шийтс и знаех, че много заряди бяха поставени в тази стена, но беше kairos време и стената падна от силата на Бога.” (Под „заряди” тя има предвид *dunamis* – динамита на Святия Дух, за който поучавам в споменатия курс.)

Законна отмяна на господство

„Но защо изобщо е необходимо духовно воюване, след като Христос разгроми сатана и неговите демони? – може да попита някой. – Не отне ли Христос силата му, не го ли обезоръжи и не разруши ли делата му? Не ни ли освободи Той от силата на сатана?” Отговорът на тези въпроси е в правилното разбиране на това, което Христос направи, когато разгроми сатана. Унищожението на сатана не беше физическо, а по-скоро законно премахване на неговото господство и авторитет.

Библията никъде не казва, че Бог ни освободи от силата на сатана. Казва се, че ни освободи от неговата *exusia* – власт; или с други думи – от правото му да упражнява власт над нас. Колосяни 1:13 **„Който ни избави от властта (*exusia*) на тъмнината и ни пресели в царството на Своя възлюбен Син”**. Лука 10:19 **„Ето, давам ви власт (*exusia*) да настъпвате на змии и на скорпии и над цялата сила (*dunamis*) на врага, и нищо няма да ви повреди”**. Колосяни 2:15 **„И като ограби началствата и властите, изведе ги на показ явно, възтържествувайки над тях чрез него”**.

Думата „обезоръжи” е гръцката дума *arekduomai* и означава, че Христос се отърси (свали от Себе Си, съблече) началствата и властите. Това е теологичен жаргон за „Той ги победи!” Силата никога не е била и няма да бъде проблем между Бог и сатана. Въпросът беше във властта – властта, която сатана получи чрез Адам. Исус не дойде, за да получи сила, нито да отнеме силата на сатана. Той дойде, да си вземе властта, която Адам загуби, и да премахне господството на змията. Сатана все още има цялата сила и способности, които някога е имал. Той „обикаля като рикаещ лъв” (I Петрово 5:8). И в противоречие с това, което някои поучават, той все още има зъби. Той все още има „огнени стрели” (Ефесяни 6:16). Ако не вярвате в това, опитайте се да излезете без всеоръжието. Това, което той изгуби беше правото (властта) да използва силата си срещу нас, ако не разбираме, че чрез Христос вече имаме власт над него и неговата сила. Въпросът е във властта. **Силата върши работа, но властта контролира силата**. Тази истина е добре показана в битката между Израил и Амалик в Изход 17:8-13. В този известен пасаж Мойсей отиде на върха на планината с Божия жезъл в ръце, докато Исус Навиев водеше битката. Когато Мойсей държеше жезъла високо, Израил надделяваше, а когато го снижаваше Амалик надделяваше. Победата не се определяше от силата на армията на Израил. Ако беше така, те нямаше да се отдръпват, когато жезълът се снижаваше. Проблемът не беше и в куража, защото те не гледаха към Мойсей за кураж, докато водеха ръкопашен бой. Невидимата битка в небесни места определяше

изхода на битката. И когато жезълът, който символизираше властта на Бога, беше издигнат от овластения водач на Израил, Исус Навиев и армията побеждаваха. С други думи решаващият фактор на бойното поле не беше силата, въпреки че тя беше необходима, а властта на планината. Ключът е във властта, не в силата!

Да отидем при Отец

Една последна мисъл, свързана с духовното воюване: Важно е да знаем, че в нашето воюване ние не воюваме срещу Бог. Не знам за вас, но мен самата мисъл за това ме ужасява! Стиховете, най-често използвани в подкрепа на подобно твърдение, са Битие 32:22-32, където Яков се бори цяла нощ с Божия ангел. Често се проповядва динамично послание, като се използват думите на Яков като пример за това, което трябва да правим в молитва: „Няма да Те пусна, докато не ме благословиш” (ст. 26). И аз самият съм го правил. Но Писанието не представя този двубой като пример, как да се молим. Причината той да продължи толкова дълго е 1) че Бог го допусна – ангелът можеше да изпрати Яков в небитието, когато пожелае. Бог веднъж изпрати един ангел, да унищожи цяла армия (II Летописи 32:21); 2) Бог и Яков искаха различни неща. Яков искаше да е защитен от Исав, а Бог искаше естеството на Яков да се промени. Забележете какъв на пръв поглед глупав въпрос зададе ангелът на Яков: „Как се казваш?” Не ви ли се струва странно, че в разгара на борбата те започнаха да си бърбят, за да се опознаят? А всъщност не се случваше точно това. Бог се опитваше да накара Яков да признае каква е природата му, която беше описана в неговото име.

Разширената Библия ясно показва това: „Човекът го попита: Как се казваш? И (в шок от разбирането той прошепна) Яков (измамник, хитрец, интригант)” (Битие 32:27).

Това е всичко, от което се нуждаеше Господ: откровение и изповед. Незабавно се изля благодат и стана промяна на характера на Яков. Името му също се промени на Израил. Изследване на живота на Яков от този момент нататък показва огромната разлика в характера му.

„Но Яков победи в тази битка” – може да кажат някои. Той победи само, като изгуби. Единственият начин да спечелиш в борба с Бог е, като загубиш. Ако спечелиш, си загубил; ако загубиш, си спечелил. Единственият начин да спечелиш живота си, е, като го изгубиш (Матей 16:24-26, Лука 9:23-25). Яков загуби Яков и намери Израил. Какво сладко поражение!

Целта на нашето изследване е, да покаже, че тази история не е пример, как да се молим на нашия Небесен Баща. Ние трябва да отиваме при Него с дръзка увереност (Евреи 4:16), като знаем, че Той е наш Приятел и Баща. Трябва да искаме „според Неговата воля” (I Йоан 5:14), а не да се опитваме да Го изнудим, да ни даде нещо, което Той не желае. Съработници сме с Него (II Коринтяни 6:1), а не срещу Него. И помитаме портите на ада (Исая 28:6, Матей 16:18), а не небесните врати.

Упорството в молитва е необходимо, но не, за да преодолеем съпротивата на Бога. Важно е да помним това. Невъзможно е да искаме с вяра, която е задължителна, ако не вярваме, че това, което искаме, е според Божията воля. Тогава защо е необходима настойчивост? Това е тема на друга глава. Този,

който продължи, ще намери отговора! Целта на тази глава е, да покажем, че понякога в ходатайството ще е необходимо да воюваме. Рага включва това разбиране и Писанието поучава за него. Трябва да воюваме с баланс и разбиране, но трябва да го правим!

Да пренебрегнем сатана, означава да му отстъпим властта си. В следващата глава ще приложим разбирането за духовното воюване към молитвата за изгубените. Ние играем решаваща роля в освобождаването на пленниците. Нека да ограбим царството на тъмнината!

Въпроси за размишление

1. Кои са двете противоположни дейности в ходатайството? Защо и двете са необходими? Подчертава ли се това от значението и употребата на думата рага?

2. Обяснете II Коринтяни 2:11. Как това подчертава факта, че не трябва да пренебрегваме сатана?

3. Можете ли да обясните връзката между поклонение, чакане и воюване? Как Исус Навиев показва това? Какво може да се извлече по този въпрос от историята за Мария и Марта?

4. Защо изобщо е необходимо духовното воюване, щом Христос разгроми и унищожи силите на тъмнината? Обяснете разликата между власт и сила.

5. Трябва ли да се борим с Бога в молитва? Обяснете.

6. Дайте определение за думата професионалист от Ефесяни 6 глава и обяснете връзката ѝ с духовното воюване.

7. Защо е важно внимателно да избираме преводача си? (Подсказка: „*Няма да го кажа*“).

Глава десета: Най-високият човек

Сваляне на завесата

Веднъж гледах по телевизията раждане с цезарово сечение. Беше по един образователен канал, който, ни просвещава за някои неща, които трябва да знаем, за да се справим в живота. Слава на Бога за кабелната телевизия! Гледах и козметична операция по същия канал. Лекарите направо обелиха кожата на лицето! После изсмукаха някакви клетки и мазнина. Струва ми се, че трябваше да изтеглят само мастни клетки, но сигурно са имали причина за това, което правят. Какво ли не правим, за да изглеждаме по-добре. Повярвайте ми, сега вече знам защо се казва, че красотата не отива по-дълбоко от кожата. Бях най-очарован от раждането. Винаги съм смятал, че просто срязват кожата и изваждат бебето. Но, не! Те почти изтърбушиха бедната жена. Изваждаха и показваха неща, които дори не предполагах, че има – яйчници и други подобни. Когато най-накрая стигнаха до бебето, правеха всичко възможно, да го измъкнат. Не знам защо то не искаше да излезе. Сигурно, ако виждаше това, което аз виждах, щеше да иска да излезе от там по-бързо. Все едно, всеки от нас трябва да е запознат с тънкостите на цезаровото сечение и пластичната хирургия.

И ако смятате да четете нечия книга, трябва да сте сигурни, че този човек е осведомен в много области на живота. Нямаме нужда от повече тъпи автори!

Надявам се, вече сте разбрали, че не съм толкова луд, колкото изглеждам и това по някакъв начин е свързано с ходатайството.

Библията казва, че има завеса, която пречи на невярващите да виждат ясно Евангелието: **„Но ако благовестието, което проповядваме, е покрито, то е покрито за тия, които погиват – за тия, невярващите, чийто ум богът на този свят е заслепил, за да не ги озари светлината на славното благовестие на Христа, който е образ на Бога”** (II Коринтяни 4:3-4). Моите речници казват, че думата „завеса” означава „да скрия, покрия, увия”. Гръцката дума е kalupsis. Те казват, че вътрешността на дърветата е увита в кора, а човешкото тяло е покрито с кожа. Веднага разбрах!

Новозаветната дума за откровение е kalupsis с представка аро, тоест ароkalupsis. Аро означава „отстранявам”. Така че, откровението е разкриване, откриване. Докато гледах тази операция, получих откровение за вътрешността на човешкото тяло или поне част от него.

Завесата на невярващите

Тази глава се занимава с молитвата за спасените. Тя е вероятно най-важната в цялата книга. Главната цел на предишната глава е да ни подготви за тази. Ние играем важна роля в отмахването на завесата от ума на невярващите. II Коринтяни 10:4, за който ще говорим по-късно, говори за крепости, които са част от тази завеса. Ние участваме в събарянето на тези крепости.

Крепостите не са демони, те са места, от които демоните владеят. Ще разгледаме подробно няколко думи от тези два пасажа, за да придобием по-дълбоко разбиране за това, което казва. II Коринтяни 4:3-4 ни казва, че има завеса или покривало над умовете на невярващите, която им пречи да виждат светлината на Евангелието. Важно е да знаем, че те не виждат Евангелието, защото не могат. Те не го разбират, защото не могат. Трябва им откровение или откриване. Скоро посетих един брат в Аляска, който ми разказа за свой приятел, на който е свидетелствал. Той каза: *„Това е точно както, когато ти поучавах, Дъч.”* Човекът ми каза: *„Знам, че има нещо в това, което ми казваш, защото е очевидно какво това е направило за теб. Но все още не го разбирам напълно.”*

В миналото винаги ми изглеждаше трудно да разбера, как някои хора могат да чуят мощно Евангелско послание и да го отхвърлят. Сега вече знам. когато го „чуят”, те не чуват това, което аз чувам, не виждат онова, което аз виждам и не разбират това, което аз разбирам. Това, което невярващите чуват е пречупено през система от вярвания – завеса, която ги кара да чуват нещо напълно различно. II Коринтяни 4 казва това: **„за да не ги озари светлината на славното благовестие на Христа, който е образ на Бога”**. Те просто не виждат същата картина на Христос, която ние виждаме. Да Го виждаме ясно, означава да Го обичаме и приемаме. Ще опишем подробно някои от елементите на тези „крепости” по-късно в тази глава. Тук е важно да докажем, че те съществуват.

Изкривени възприятия

Изкривеното възприемане на невярващия се вижда ясно от историята за жена, която си карала към къщи една вечер и забелязала мъж с голям камион,

който я следвал. Все по-уплашена тя увеличила скоростта, за да избяга от преследвача си, но напразно. Тя излязла от магистралата и тръгнала по главна улица, но камионът продължил да я следва дори с цената на това, да пресече на червен светофар. В паника жената отбила на една бензиностанция, изскочила от колата си и изтичала вътре, крещейки. Шофьорът на камиона изтичал до колата ѝ, отворил задната врата и измъкнал от зад седалката ѝ един мъж, който се криел там. Жената не бягала от когото трябва. **Тя бягала от своя спасител!** Шофьорът на камиона, стоящ достатъчно високо, за да види зад седалката ѝ, забелязал вероятен изнасилвач и я следвал, за да я спаси, дори с риск за себе си. Както при тази жена, представата на невярващите е изкривена. **Хората бягат от Бог, който иска да ги спаси.**

Ние, които Го познаваме, знаем, че Го обичаме, защото първо Той възлюби нас. Но, когато грешниците чуят за любящ Бог, който желае само най-доброто за тях и умря, за да го имат, те често виждат само забрани, правила, гаранция за загуби и липса на удовлетворение.

Да пуснем светлината вътре

Думата „светлина“ във II Коринтяни 4:4 е photismos, което означава просветление. Тя е близка до една дума от Ефесяни 1:18 „просвети“, която дума е „photiso“ – „да пуска вътре светлина“. В тези гръцки думи почти се вижда думата фотография и тя наистина произлиза от тях. Какво става, когато се снима? Обективът на фотоапарата се отваря и вътре влиза светлина, която носи образа. Ако обективът не се отвори, няма да стане снимка, независимо колко красив и добре подготвен е пейзажът. Това е вярно и за човешките души. Точно това се казва в тези два стиха от II Коринтяни 4.

Звучи като фотографска терминология. Няма значение колко славен е Исус и колко чудесно е посланието, ако завесата (обектива) не бъде дръпната, няма да има реална представа за Христос!

Понякога ние успяваме да убедим някого да ни следва в молитва за покаяние, без да е получил истинско откровение, но обикновено не настъпва действителна промяна. Затова по-малко от десет процента от хората, които се спасяват в Америка стават истински последователи на Христос. Причината е, че липсва истинско покаяние, което идва само чрез библиейско откровение. Покаяние не означава да се обърнеш и да тръгнеш в друга посока. Това е гръцката дума epustrepho често превеждана като „обърнат“ и това е резултатът от покаянието. Покаяние (metanoia) означава да придобия ново знание или разбиране – промяна в мисленето. В библиейския смисъл покаянието е ново разбиране, което идва от Бог чрез откровение. То е премахване на последствията от падението, дошло чрез Адам. Човечеството избра своята собствена мъдрост, собственото си разбиране за добро и зло, правилно и грешно. Сега човечеството се нуждае от ново знание, което идва от Бога. Павел каза в Деяния 26:18, че е призван „да отвори очите им“ – просветление, разкриване, откровение, покаяние – „за да се обърнат (epustrepho) от тъмнината към светлината“.

Информация срещу откровение

Трябва да разберем разликата между информация и откровение. Информацията е свързана с ума, а библейското откровение включва и въздейства на ума, но произлиза от сърцето. Духовната сила се освобождава само чрез знание, дошло чрез откровение. Писаното Слово (grafe) трябва да стане Живо Слово (logos). Затова и ние вярващите не трябва просто да четем, но да размишляваме върху Словото, като се молим както псалмиста: „**Отвори очите ми, за да видя чудесни неща в Твоя закон**” (Псалм 119:18). Думата „отвори” също означава „открий” или „разкрий” – откровение.

Информация може да дойде веднага, но откровението обикновено е процес. Както показва притчата за сеяча, всяка библейска истина идва под формата на семе. В началото на ходенето ми с Господа бях разочарован, защото чудесните истини, които бях чул от изтъкнати учени не действаха при мен. Когато ги бях чул, те ми се сториха силни. Тръгвах си от поучението с думите: „Никога няма да бъда същия”. Но няколко седмици или месеца по-късно, пак бях същият.

Когато се оплаках на Бога и се усъмних във верността на това, което бях чул, Господ ми каза нещо, което коренно промени живота ми: „*Сине, всяка истина идва при тебе като семе. Тя може вече да е плод в живота на този, който я споделя, но в теб тя е семе. Дали ще даде плод зависи от това, което ще направиш с нея. Семената на духовна информация трябва да прераснат в откровение, което носи плод*”. Само знанието или информацията, които хората възвеличават, от които са започнали търсенето на смисъл от падението насам, не водят до спасение. Те не винаги водят до истинско познаване на Бога. Исус каза на фарисеите: „**Вие изследвате Писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот и те свидетелстват за Мен и пак не идвате при Мен, за да живеете**” (Йоан 5:39-40). Фарисеите познаваха Писанията (grafe) вероятно по-добре от вас, но не познаваха Бога. Много теолози днес познават Писанията добре, но не познават добре Бога. А някои изобщо не Го познават. Те не могат да останат в Неговото присъствие два часа, без ужасно да се отегчат. Те имат много информация, но малко или никакво откровение. Откровението прави Писанията „**дух и живот**” (Йоан 6:36). То ги прави живи. Защо това е толкова важно? Защото ние винаги съкращаваме процеса на Бог и така съкращаваме резултатите. Откровението води до библейска вяра и истинска промяна. Без него просто апелираме към един паднал, егоистичен, хуманистичен ум, който винаги пита: „*Това какво ме ползва?*”

Когато се обръщаме към това мислене само чрез човешка мъдрост и интелект, в най-добрия случай получаваме хуманистични и егоистични „обръщенци”. От друга страна, ако проповядваме чистото Евангелие, включващо покаяние и посвещаване на живота ни (господство на Христос), невярващите със сигурност ще го отхвърлят, освен, ако не получат библейско откровение. Евангелието е абсурдно и глупаво за тях: „**Но естественият човек не приема това, което е от Духа, защото за него е глупост и не го разбира, защото то се изпитва духовно**” (I Коринтяни 2:14). Думата „глупост” е moria, от където произлиза английската дума за слабоумие – moron.

Раждане на истинско покаяние

Какво е разрешението? Трябва да дадем на Святия Дух време, да роди истинско покаяние в тях чрез дадено от Бог откровение. Това създава насочени към Бог, а не егоистични християни. Бог знае, че имаме нужда от такива особено в Америка. Преди две или три години една жена, която ще наречем Сара, ми разказа свидетелство за това, как се молила за сестра си и съпруга ѝ.

Въпреки, че като цяло били приятни хора, *„те бяха силни противници на Христа и бяха най-силните ни гонители, които ни се присмиваха и подиграваха”*. Сара се молила за тях от двадесет години, но те не проявявали никакъв интерес към Евангелието.

„Поради отношението им към Бог и Евангелието – признава Сара – бях станала студена към тях. Имах религиозна гордост спрямо тях и се молех с погрешен мотив”. След като слушала едно от поученията ми върху ходатайството, надеждата на Сара се подновила. Святият Дух ѝ задал въпроса: *„Кога ще направиш това за семейството си?”* Тя се покаяла за отношението си и им простила за тяхното отношение. След това започнала да се моли така, както била чула в поучението.

Нуждата на Сара да се покае лично и да промени своето отношение е много ценен урок за нас. Понякога отношението на нашето сърце пречи на Бог да отговори на молитвите ни. Не е ли иронично и трагично, че собственият ни грях може да попречи на молитвите ни за друг грешник. Исус каза: **„Първо извади гредата от своето око и после ще можеш да видиш ясно, да извадиш съчицата от окото на брат си”** (Матей 7:9). Може би трябва да простиш на своя съпруг, съпруга, дете или близък преди Бог да те използва за неговото освобождение. Сара се молила за няколко неща и не забравила да се моли специално - **завесата да падне от очите им, за да могат да видят и разберат истинността на Евангелието**. Тя също се молила да дойдат заедно до Христа, да не се преследват един друг. Няколко месеца по-късно (не забравяйте, че преди да приложи тези принципи и да оправи собственото си отношение, тя се беше молила двадесет години) Сара се обадила, да говори със сестра си. Тя чула удивителни новини. По-рано през деня съпругът на сестра ѝ се събудил с чувството, че трябва да отидат на църква. (Те никога не били ходили на църква). Открили малка църква и при призива за покаяние и двамата дали живота си на Исус. Тогава те се извинили на Сара за отношението си – тяхното отношение напълно се променило. Те все още ходят с Господ. Около девет месеца по-късно бащата на Сара също дошъл при Бога. Това ще подейства и за вас!

Заслепени от гордост

Как сатана заслепява ума на невярващите? Кое дава място на тази завеса? Мисля, че Господ ми е показал нещо много ценно. Думата „заслепени” във II Коринтяни 4:4 е *tuphloi*, което означава „да затъпя разума, да заслепя”. Коренът на думата съдържа смисъла на задимяване и заслепението в този пасаж е като димна завеса, която замъглява въздуха, така че човек да не може да вижда. Това ми звучи логично, но не обяснява как точно става. Тогава направих изненадващо откритие.

От същия корен произлиза и думата *tupho*, която означава високоумен, горд или надут. Това описва човек, който е надут така, както и димът се издува. Когато

видях връзката между думите заслепение и грях, това ми показва липсващата връзка. Веднага разбрах, че грехът на гордостта, предаден от Луцифер на човечеството в градината, сатана използва, за да заслепява. Осъзнах, че отхвърлянето на Христа под формата на замесването му с повечето фалшиви религии или просто отказът да приемат Неговото господство, се дължи на гордост. Това е най-последният враг на Христос и ще бъде победен накрая, когато всяко коляно ще се преклони и всеки език ще изповяда, че Исус Христос е Господ. Последният удар ще бъде срещу гордостта!

Капитан на кораб в задача на нощта забелязал слаба светлина в далечината. Той казал на свързочника да изпрати съобщение: „Променете курса си десет градуса на юг!” Веднага получил отговор: „Вие си променете курса десет градуса на север”. Гордият капитан се ядосал на предизвикателното отношение и пак изпратил съобщение: „Променете си курса десет градуса на юг. Говори капитанът!” Отговорът гласял: „Променете си курса десет градуса на север. Аз съм Джоунс, матрос трети ранг”. Капитанът решил, че ще изплаши този непокорен моряк и изпратил трето съобщение: „Променете курса си десет градуса на юг. Аз съм боен кораб.” Окончателният отговор бил: „Променете курса си десет градуса на север. Аз съм фар!”

Мъжката гордост

Бог, който е светлината на света, постоянно се опитва да накара падналото човечество да промени посоката. Надменните хора, които са избрали сами да ръководят живота си, обикновено стигат до самоунищожение. Гордостта също е отговорът на въпроса ми, защо където и да отида по света, виждам повече спасени жени, отколкото мъже. Знаех, че не може да е, защото са по-умни! Причината е, че коренът на гордостта е по-силен при мъжете, отколкото при жените – поне за повечето мъже. Някои от нас в свръх смирената категория вече нямаме проблем с това.

Причината гордостта да е по-силна при мъжете, е, че най-силната ни черта преди падението, стана най-големият ни недостатък след това. Мотивацията на мъжа, която намираше най-пълно удовлетворение в това, да закриля и да се грижи, произлизаща от желание да послужи, след падението се насочи навътре. Желанието да води се превърна в желание да господства, даващата природа стана вземаща и увереността на смирението премина в неувереността на гордостта. За да разберем как трябва да водим и закриляме, трябва само да погледнем към Исус, който водеше и ходеше с удивителна власт и сила, но от чисто желание да послужи. Съветниците съветват много повече жени, отколкото мъже, защото е много трудно за един мъж да каже: „Нуждая се от помощ.” Обикновено жените първи казват: „Съжалявам, сбърках!” Мъжете искат да се съревновават. Жените обикновено са по-даващи и не себични. Защо е така? Заради мъжката гордост.

Молитва за спасените

Това разбиране за заслепителното действие на гордостта е много полезно в молитвата за спасените. То е споменато заедно с още няколко важни истини във II Коринтяни 10:3-5 **„Защото ако и да живеем в плът, по плът не воюваме. Защото оръжията, с които воюваме не са плътски, но пред**

Бога са силни за събаряне крепости. Понеже събаряме помисли и всичко, което се издига високо против познанието на Бога, и пленяваме всеки разум да се покорява на Христа”.

Повечето християни приемат тези стихове, особено 5 стих, като нещо, което трябва да правим за себе си. Въпреки че нямам нищо против това, контекстът определено говори за духовно воюване за другите. Ливинг Байбъл много ясно казва това. Докато четете стиха, обърнете внимание на връзката му с корена на гордостта, който видяхме във II Коринтяни 4:4 **„Вярно е, че съм обикновен слаб човек, но не използвам човешки методи, за да печеля битките. Използвам не оръжия, направени от човек, а Божиите мощни оръжия, за да събарям крепостите на дявола. Тези оръжия могат да сразят всеки надменен довод срещу Бог и всяка стена, изградена, за да пречи на хората да Го намерят. С тези оръжия аз мога дахващам бунтовниците и да ги връщам при Бог, да ги превръщам в хора, чието сърдечно желание е да се покоряват на Христос”.**

Разглеждайки по-отблизо тези стихове, ще открием, че Господ ни дава не само разрешението на проблема, но и също определя Божието лекарство за други части от крепостта. Този пасаж запленива и дава откровение. Първо забележете, че Бог ни казва нещо, което би трябвало да е очевидно: Оръжията на нашето воюване не са плътски. Това означава, че те не са човешки. Бог знае, че ние често пренебрегваме очевидното и затова го казва ясно. Никога няма да спечелим някого на базата на разума; нито чрез нови техники и методи. Със сигурност няма да спечелим някого, като му досаждаме, оставяме бележки в сандвича му или като го смърряме с изявления, като например: **„Кога ще си оправяш отношенията с Бога?”** Когато подходим с хората по човешки, особено ако те чувстват, че ги преследваме, само влошаваме нещата. Защото гордостта в тях, която казва: **„Не искам никой да ме контролира или да ми казва какво да правя”,** се надига, за да се защити. Ако атакуваме гордостта им по човешки, тя ще стане още по-силна.

Божии святи детонатори

От друга страна, ние имаме оръжия, които са „божествено силни” да събарят крепости, ако само го осъзнаем. Бог казва: **„Вместо да използвате вашите, аз ще ви дам да използвате Моите. Вашите няма да подействат. А Моите ще подействат.”** Думата „силни” е *dunatos* и е една от новозаветните думи за чудо. Тези оръжия, чиято сила идва от Бога, ще правят чудеса. Думата се превежда и като „възможен”. Това ми харесва. Имате ли някой, който ви се струва невъзможно да се спаси? За който ще е необходимо чудо? С тази сила това става възможно. И разбира се, това е гръцката дума, от която произлиза „динамит”. Това е експлозив! Този динамит е „експлозив за разрушаване на крепости” или както казва един превод **„силен за събаряне на крепости”.**

„Събаряне” е гръцката дума *kathairesis*. Тази важна и силна дума има няколко подходящи значения. Едното е **„да поваля със сила или да съборя нещо”.** С този мощен динамит в оръжията си ние можем да станем разрушители, които със сила събарят крепостите на сатана. Спомням си като дете, как гледах разрушаването на старо тухлено училище. Бях удивен как огромна бетонна стена, закачена на кран се люлееше и удряше сградата, чупейки стени и тавани,

разрушавайки всичко. Предполагам, че това е в известен смисъл практична картина на нашето духовно воюване за това, как систематично с Божествени удари събаряме крепостите на тъмнината. Това наистина става така – систематична, продължителна война, удар след удар срещу крепостите на сатана. Видях и още една огромна сграда в Далас, Тексас да се разрушава преди няколко години. Тази постройка беше много по-голяма от онова старо училище, което бях видял в детството си. Тя беше колкото цял блок или поне на мен ми изглеждаше така. Екипът, който я разрушаваше, не използваше огромна топка и не бяха необходими дни, а секунди. Те използваха динамит, стратегически поставен от специалисти, за да разруши тази огромна конструкция за по-малко от десет секунди.

Обичам да мисля за това като друг преобраз на нашето ходатайство. За разлика от тази физическа сграда, ние обикновено не виждаме резултата след секунди – може стратегически да поставяме динамита на Духа в продължение на дни, седмици или месеци. Но всеки път, когато вземем духовните си оръжия и ги използваме срещу крепостите на врага, ние поставяме експлозив на стратегически места. И рано или късно Святият детонатор от небето ще каже: „Стига!”, ще има мощен взрив в духа, крепост ще се срути и човек ще падне на колене пред Бога.

Ходатайството на Мери

Ева Пофам от Охайо сподели с мен следното свидетелство, как това станало с една жена, на която тя служела: „Когато със Сандра Симс за първи път видяхме Мери в клиниката, тя беше обладана. Всеки път, когато се приближавахме по коридора, тя започваше да се тресе, да крещи агресивно и да казва неща, като: „Знам кои сте. Знам кого представлявате. Не ви искам тук.” Тя използваше много ругатни и мръсни думи. Всички в клиниката се страхуваха от Мери. Никой от персонала не влизаше в стаята ѝ сам и никой не искаше да се грижи за нея, защото беше агресивна. Затова не получаваше много грижи. Когато беше съвсем наложително да се влезе в стаята ѝ, няколко души отиваха заедно. Мери не позволяваше никой да я докосва или да я приближи. Молехме се и постехме за Мери редовно. Минаха няколко месеца преди тя да ни позволи да влезем в стаята ѝ. Молихме се Бог да махне всички рани и болката от сърцето ѝ (logismos), така че демоните да нямат повече за какво да се задържат. Бог ни показа, че Мери е била жестоко малтретирана като дете. Връзвахме сатана, да не може да владее над нея и заявявахме, че той не може да ѝ говори (поета).

Молехме се за защитни стени около нея и Бог да ѝ даде сънища и видения, както и ангелите да ѝ служат. Връзвахме нечистите сили, които бяха в нея, за да не могат да се проявяват. За около осем месеца след като за първи път влязохме в стаята ѝ, постоянно се молихме и постихме за нея, както и ѝ служехме. Тогава дадох свидетелство и пред църквата ни в Синсинати, Охайо, за това, че се молим за Мери. Помолих всички да се молим за нея. На тази служба всички се молихме за нея, а много хора продължиха да се молят и след това. Пастор Майк Мъррей получи нейна снимка, над която да се моли. Ние продължихме да се молим за Божията съвършена воля в живота на Мери.

Връзахме сатана и се молихме всички врати за него в нейния живот да се затворят. Аз и Сандра служихме на Мери за нейните наранявания и накрая тя

остави гнева си чрез акт на вяра (logismos). Тя пожела живота ѝ да се промени. Вече нямаше крепости на врага в живота ѝ.

Две седмици по-късно Мери предаде живота си на Господа! Днес тя е много променена. Позволява на хората да я докосват и да я обичат; езикът ѝ става все по-плах и мил, има дори забележима разлика в снимките ѝ от преди и сега. Като че ли истинската Мери едва сега се появява. Сега Божието присъствие е върху нея. Старшата сестра на клиниката ни повика в кабинета си, за да ни даде подарък с благодарност за това, което сме направили за Мери. Тя каза, че целият персонал пита: „*Какво правеха те с нея? Тя е толкова различна!*” Тъй като вече не е агресивна и персоналът не се страхува от нея, започнаха да се грижат добре за нея.” Алилуя! Това е рага. Това е събаряне!

По-нататък ще обясня значението на думите logismos и поема. Те са съставни части на крепостите. Но първо освен събаряне има още едно интересно значение на думата kathairesis. Тя се използва преносно със значение „отстраняване от длъжност”. Не целим ли точно това? Едно ново господство. Друг управник. Оръжията ни, заредени с властта на Бог могат да разрушат господството на змията. Исус го направи законно, а ние трябва да го направим реалност чрез молитвите си. Алилуя!

Крепостите, затворът на сатана отвътре

Какво всъщност означава думата крепост, която толкова често използваме? Думата е oχυροτα и идва от корена еχο, което означава „държа” или „притежавам”. Тази дума за крепост означава буквално „място, от което можем здраво да държим нещо”. Това също е думата за укрепление, замък или затвор. Виждал съм окопи набързо изкопани по време на война, за да задържат някаква позиция. От друга страна преди няколко години разгледах огромен замък на върха на една планина в Залцбург, Австрия. От тази на вид непревземаема крепост на хълма някой беше властвал над целия район. Това е крепост! По същество сатана има укрепено място в невярващите, от което може здраво да ги държи. Те са пленници, затворници, роби. Христос беше изпратен, за „**да прогласи освобождение на пленниците**” (Лука 4:18). Мога да ви уверя, че днес Той прогласява това чрез устата на Своята църква! Стигаме до II Коринтяни 10:5 – един изключително важен стих. Нека отново да го прочетем: „**Събаряме помисли, крепости и всяко нещо, което се надига високо против познанието на Бога, и пленяваме всяка мисъл да се покорява на Христос**”. Важно е да знаем, че „събаряне” в 4 стих и „събаряме” в този стих са една и съща дума. Необходимо е да знаем, че това е една и съща дума, за да разберем, че това е продължение на същата мисъл.

Стих 4 казва, че оръжията ни, които имат Божествена сила, могат да събарят крепости, а стих 5 обяснява в детайли какво представляват крепостите, които ще събаряме; от какво се състоят крепостите, които ще събаряме. Това е много важна информация, когато воюваме за изгубените. По-конкретно там се споменават три основни елемента на крепостите. Това са нещата, които ще започнем да извикваме и събаряме, когато воюваме за някого с дадените ни от Бог оръжия. Вярвам, че това може да се прави и за групи от хора, но тук като че ли се говори за отделни хора.

Начин на мислене

Първата страна на крепостите са „**помислите**” – logismos. Тази дума говори не за отделните мисли на хората, а за начина на мислене, тяхната мъдрост и логика. От тази гръцка дума произлиза думата логика. Logismos е сборът от всичката събрана мъдрост и информация, научена с времето. То се превръща в убеждения – начин на мислене на човека. Мофат ги нарича теории. Човечеството определи падението получи своята мъдрост и логика или своите убеждения от Бога. Яков 3:15 ни казва, че мъдростта е освен небесна, земна, душевна (интелектуална) и демонична. Logismos включва философии (лични или обществени), религии, хуманизъм, атеизъм, индуизъм, будизъм, ислям, расизъм, интелектуализъм, юдеизъм, корени на отхвърляне, извращения и всичко, което кара човека да мисли по определен начин. Как тези logismos заслепяват хората? Как скриват истината?

Начинът, по който работи човешкият ум, определя това, че когато чуят Евангелието, преди да имат време да помислят, то се пречупва през подсъзнанието, където се съхранява всичката информация, включително и тези logismos. Това означава, че невярващите не чуват това, което казваме, а това, което казваме плюс това, в което вече вярват. Например аз споделих Евангелието с едно момиче, което е било жестоко малтретирано. „Бог е любов – казах аз – Той те обича толкова много, че изпрати Своя Син, да умре за теб.” Тя не чу само това, което й казах, а чу също в ума си (зная това, защото тя ми го каза): „О, ако Той е любов, защо е допуснал всичко това да се случи с мен? Не ми изглежда много любящ Бог!” Това е logismos – убеждение, философия, нейната мъдрост и логика. Някой трябва да ходатайства за нея и да й помогне да ги събори. В друг случай споделях Евангелието с човек, който имаше logismos, който аз наричам „себеправедност”. Той беше твърде мил човек, за да смята, че се нуждае от спасение. „Аз съм много добър човек – каза той – не изневерявам на жена си, не бия децата си, не лъжа, не псувам и не крада. Не мисля, че Бог би ме изпратил в ада.” Как Евангелието побеждава тези аргументи? Със сигурност благовестието на истината има сила да събори някои от тези крепости, когато е помазано от Святия Дух. Но обикновено отнема дълго време, ако успеете да накарате човека да ви слуша. Много по-мъдро е да разорете почвата предварително и да я пригответе, да поеме сета, като съборите тези крепости.

Вероятно знаете какви са тези logismos в човека, за когото вече се молите. Ако не знаете, помолете Святия Дух да ви ги открие. Той ще го направи. И когато това стане, назовете ги, като цитирате II Коринтяни 10:3-5. Правете го всеки ден, докато човекът дойде при Христос.

Цялата гордост, която се надига

Вторият елемент на крепостите, който трябва да събаряме, е „**всяко високомерно нещо, което се издига против познаването на Бога**” (ст. 5). Думата „високомерно” е гръцката дума hupsoma, която произлиза от думата „Всевишен”. Тя означава „всяко издигнато място или нещо”. Това се отнася за същия корен на гордост, който открихме в думата „заслепен” от II Коринтяни 4:3-4. Това е „възвисяването, което дойде в човечеството при падението, когато Адам и Ева приеха лъжата: *Ще станете като Бог*” (Битие 3:5). Човечеството,

както сатана, се опита да се възкачи до равенство с Всевишния. Не станахме като Всевишния, но станахме всевишни за себе си – пълни с гордост.

Един речник определя *hupsoma* като „всяка гордост, която се надига”. Така думата обхваща всеки начин на мислене, който се издига против познаването на Бог. Добрата новина е, че можем да събаряме и тези крепости чрез духовно воюване, така че те да се смирят и да се поклонят пред Христос. Чуйте този стих в превод на Ливинг Байбъл: **„Тези оръжия могат да събарят всеки горд довод против Бог и всяка стена, която пречи на човека да намери Бог. С тези оръжия мога да пленявам бунтовните и да ги върна при Бог и да ги направя хора, чието сърдечно желание е да се покоряват на Христос”**. Харесвам думите „мога” и „всяка” в този стих. Бог не ни пожелава късмет, нито ни казва, че ще спечелваме по някой човек от време на време. Той ни казва, че можем да оборим всеки надменен довод и всяка стена, че можем да пленяваме бунтовните.

И ние наистина можем да го направим!

Мисли и изкушения

Относно третия аспект на крепостите Господ ни казва, че можем да „пленяваме всяка мисъл да се покорява на Христос”. Думата „мисъл” е поета, което означава още „планове, намерения, замисли или хитрости”. Тя се отнася до спонтанните мисли и изкушения, които сатана използва, да атакува невярващите, както и намеренията и плановете, които той използва, за да ги държи в тъмнина. При ходатайството ние трябва да заявим смело, че никое оръжие на сатана няма да успее. Трябва да вържем неговите планове и да застанем против тях в молитва. Можем и трябва да се молим невярващият да е защитен от мислите и изкушенията на сатана.

Марлена О`Хърн от Мапъл Вали, Вашингтон, се молила за спасението на брат си Кевин около 12 години без видим резултат. Тя се молела по следния начин: „Господи, ела в живота му.” Или: „Господи, открий му се!” Както много от нас, тя не знаела, че има много по-специфичен библейски начин да се моли. И както повечето от нас, тя понякога се обезсърчавала и се опитвала да вземе нещата в свои ръце, като казвала: „Ти просто трябва да предадеш живота си на Бог.” Или: „Ти трябва да спреш да правиш тези неща.” Както може да се очаква, резултатът от това бил, че повече гордост и бунт се надигали в Кевин и нещата ставали по-зле. „После се чувствах като че ли бях провалила всичко” – каза тя. „Кевин вървеше по каменист път. Имаше големи проблеми като наркотици, депресия и изблици на гняв” – разказва Марлена.

В началото на 1995 г. тя посещаваше курс, в който поучавах тези принципи за молитва за спасените. Тя ги споделила със съпруга си Патрик и децата. Те започнали да се молят така за Кевин. Молили се за следните неща (всички забележки в скоби са мои): Бог да вдигне завесата от очите му (откровение и просветление); Святият Дух да се движи над него и да го пази; Бог да изпраща благочестиви хора на пътя му всеки ден; да бъде съборено всяко нещо, което се издига високо против познанието на Бог, особено гордост и бунт (това включва *hupsoma* елемента на крепостта); да се съборят всички известни крепости – мисловни модели, мнения за религията, материализъм, страх (елементът *logismos* на крепостите); Божието всеоръжие да бъде върху него.

След две седмици Кевин взел свръхдоза наркотик и в момент на нужда, извикал към Бог. Господ го срещнал по мощен начин. Завесата паднала и той получил откровение за Бог. Сега той имал разбиране за Словото и отклик на Него. Вече нямало объркване! Кевин отдели себе си от света и от предишните си приятели. Сега той търси Бога и християнски взаимоотношения. Стреми се да е угоден на Бог и да Го познава по-добре. Дори мисли да стане мисионер. **„Знаем, че ние сме от Бог и целият свят лежи в лукавия”** (I Йоан 5:19). Дадена ни е власт! Можем да обръщаме невярващите от тъмнината към светлината и от господството на сатана към Бога (Деяния 26:18). Призвани сме да правим реалност свободата, която Христос осигури. Невярващият не може да воюва за себе си; не може да победи крепостите на тъмнината и няма да разбере Евангелието, докато завесата не падне.

Ние трябва да вземем дадените ни от Бог оръжия и да воюваме. Силите на тъмнината ще се противят, но **„не се плашете от тях; помнете Господа, който е велик и страшен и се бийте за братята си, синовете си, дъщерите си, съпрузите си и домовете си”** (Неемия 4:14).

Въпроси за размишление

1. Какво се има предвид под „завеса” във II Коринтяни 4:3? Как това се отнася за спасените? Обяснете как това е свързано с библейското откровение.
2. Какво се има предвид, като се казва, че сатана „заслепява” ума на невярващите? Какво значение има това по отношение на мъжете (за разлика от жените)?
3. Обяснете значението на просветлението. Обяснете аналогията му с фотографията.
4. Какво е значението на истинското покаяние? Как то е свързано с библейското откровение?
5. Дайте определение за крепост. Опишете трите елемента на крепостите при невярващите и как ходатайството може да се приложи за всеки един от тях.
6. За кого ще направите това? Ще подейства ли с тях? Алилуя!

Глава единадесета: **Божията светкавица**

Удари целта

Това е най-страхотното нещо, което съм открил, след бейзбола. Бях в пети клас – в този заядлив, но не подъл етап от живота си, в който мразех да се къпя и не понасях момичетата. Неотдавна бях получил първата си лупа. Не знам как открих, че мога да държа лупата под такъв ъгъл, че да запаля къс хартия. Не правех големи бели, както когато почти запалих кабинета по физика с изложба на вулкани. Така и не разбрах как учителката ми писа 4 само, защото трябваше да изтича до прозореца с горящ вулкан в ръце и да го изхвърли навън. На мен ми изглеждаше доста правдоподобен. Нито пък беше като времето, когато изгорих кухненските шкафове, защото забравих мазнината от пържените картофи. Затова не получих оценка, въпреки че реакцията на майка ми беше много поучителна. Не беше като тези инциденти. Просто изгорих парче хартия на игрището.

После една „блестяща“ идея дойде от падналата ми адамова природа. Повиках приятелите си, като ги уверих, че имам да им покажа нещо страхотно. Гледайки към Дънкън, едно от лошите момчета в класа, му казах с най-добрия си тон, сякаш му казвах: „Ти си щастливец.“: „Дънкън, подай си ръката. Искам да ти покажа нещо.“ Дънкън не си държа ръката така много дълго. Подгони ме из цялото игрище! Някои хора просто не носят на шеги. Това има ли нещо общо с ходатайството?

Да. Едно от значенията на рага е „да улуча целта“. Намира се в Йов 36:32 **„Покрива ръцете Си със светкавицата и заповядва ѝ къде да удари“**. Когато Бог изпраща светкавицата, тя удря определена цел и това е оприличено на ходатайство. Въпреки, че не е използвана думата рага, Авакум 3:4 също говори за светкавица, която излиза от ръката на Господа: **„Сиянието Му бе като светлината. Лъчи излизаха из страната Му и там бе скривалището на силата Му“**. Емпифайд Байбъл е също много описателна: **„И неговото сияние беше като слънцето; лъчи струяха от ръката Му и там (в бляскавото сияние) е скривалището на силата Му“**.

В известен смисъл ние сме като лупа. Ние не увеличаваме Божията сила, а позволяваме на Сина да свети чрез нас, като насочваме Неговата светлина в желаната посока, за да „удари целта“. Виждали ли сте дърво, ударено от светкавица? Ако сте, тогава сте видели преобраз на ходатайството. Често се моля в близката гора. Понякога се натъквам на дърво, ударено от светкавица. Светкавицата е толкова гореща, че променя молекулярната структура на дървото и извива стъблото, докато стане на ленти като захарна пръчица. Температурата на светкавицата достига 30000° С – по-висока, отколкото на повърхността на слънцето. Това е доста горещо! И Бог използва това, за да покаже Своето осъждение! Ако теологията ми е вярна, творецът трябва да е по-велик от творението. Това означава, че силата и енергията в Бога са по-големи от тези на светкавицата. Не е чудно, че Писанието казва: **„Както восък се топи в огъня, така ще погинат нечестивите пред Бога... Планините се топят като восък в присъствието на Господа... Той издига гласа Си и земята се топи“** (Псалм 69:2; 97:5; 46:6). **„Защото нашият Бог е огън пояждащ“** (Евреи 12:29).

За да обясним добре тази глава, трябва да положим добра основа. Затова искам да разгледам няколко стиха, които показват връзката на Бога със светлина или светкавица. Една от причините да споменавам толкова много стихове е, за да покажа, че тази тема присъства почти навсякъде в Писанията. Надявам се, че Библията не ви отегчава. Ако ви отегчава, сигурно ще трябва да пропуснете тази глава. Но по-добре се покайте и продължете да четете!

Бог е светлина

Следващите стихове показват връзката на Бог със светлина или светкавица и има още много подобни стихове, които могат да се споменат. I Йоан 1:5 **„И известието, което чухме от него и възвестяваме на вас, е това, че Бог е светлина и в Него няма никаква тъмнина“**. Евреи 1:3 (Ampl.) **„Той е пълният израз на Божията слава (светлината, излъчването на Бога) и съвършеният отпечатък и самият образ на Божията природа, като държи, поддържа, ръководи и движи вселената чрез мощното Си**

Слово и сила. Когато ни очисти от греховете ни и ни освободи от вината, като предаде Себе си за нас, Той седна отдясно на Божието величие на високо. I Тимотей 6:16 **„Който сам притежава безсмъртие, обитавайки в непристъпна светлина, когото никои човек не е видял, нито може да види; комуто да бъде чест и вечна сила. Амин**”.

(Вижте също Яков 1:17, Изход 19:16, Езекиил 1:14, Откровение 4:5.) Понякога Божията светлина или нейното сияние се свързва с Неговата слава. Следващите стихове са пример за това: Лука 2:9 **„И ангел от Господа застана пред тях, и Господната слава ги осия, и те се уплашиха много**”. Лука 9:29-32 **„И като се молеше, видът на лицето Му се измени и облеклото Му стана бяло и бляскаво... А Петър и ония, които бяха с него, ги беше налегнал сън, но когато се разбудиха, видяха славата Му и двамата мъже, които стояха с Него**”.

(В Американ Стандарт версията четем, че „бляскави” буквално означава „блести като светкавица”. Уест също го превежда по този начин. не е чудно, че Петър искаше да построи скинии там.)

Откровение 21:23 **„И градът нямаше нужда от слънце, нито от луна, да го осветява, защото Божията слава го осветяваше и неговото светило е Агнето**”.

(Вижте също II Коринтяни 3:7).

Понякога тази светлина, светкавица или слава на Бога излиза от устата Му и често се нарича меч. Първите четири стиха определят Божиите думи или уста като Негов меч. Останалите стихове са свързани със светлина или светкавица. Ефесяни 6:17 **„Вземете също за шлем спасението и мечът на Духа, който е Божието Слово**”.

Откровение 2:16 **„Затова покай се и ако не, ще дойда при теб скоро и ще воювам против теб с меча, който излиза от устата Ми**”.

Откровение 19:15 **„Из устата Му излизаше остър меч, за да поразии с него народите и Той ще ги управлява с желязна тояга и ще стъпче лина на лютия гняв на Бога Всемогъщи**”.

(Вижте също Евреи 4:12).

Псалм 29:7 (Ampl.) **„Гласът на Господа разцепва и изпраца раздвоена светкавица**”.

Езекиил 21:9-10, 15, 28 **„Сине човешки, пророкувай, казвайки: Така казва Господ. Речи: Меч, меч се остри, още се излъсква; остри се, за да извърши голямо клане; излъсква се, за да лъщи. Можем ли прочее да се веселим? Това е на сина ми жезълът, който презира всяко дърво... Нанесох ужаса на меча против всичките им порти, за да се стопи всяко сърце и да се спъват по-често. Уви, пригответи се, за да блести; наточи се, за да коли... И ти, сине човешки, пророкувай, като речеш: Така казва Господ Йехова за амонците и за тяхното укоряване. Кажу: Меч, меч е изтеглен, излъскан, за да коли и блестящ, за да изтреби**”.

Второзаконие 32:41 (Ampl.) **„Че ако изостря светкавичния си меч и взема в ръката си съда, ще въздам на враговете си и ще дам отплата на тези, които ме мразят**”.

(Вижте също Псалм 18:13-14, Осия 6:5).

До тук свързахме Бог със светлина и светкавица, която понякога се появява като Негова слава. Понякога излиза от устата Му и е мощно оръжие. Следващите стихове говорят за Божията светлина в контекста на възмездието върху враговете Му. Псалм 97:3-4 **„Огън отива пред него и изгаря противниците му отвред. Светкавиците му осветляват вселената; земята вижда и трепери**”.

Откровение 8:5 **„И ангелът взе кадилницата, напълни я с огън от олтара и хвърли огъня на земята; и настанаха**

гърмове и гласове, светкавици и трус”. Откровение 16:18 **„И произлязоха светкавици и гласове и гърмове, и стана силен трус, небивал откак съществуват човеците на земята, такъв трус, толкова силен”**. (Вижте също Псалм 78:48, Откровение 11:19).

Последните няколко стиха свързват действието на Божията светлина с избавянето на народа Му. Псалм 18:14 **„И прати стрелите си, та ги разпръсна. Да, светкавици в изобилие, та ги смуги”**. Псалм 77:17-18 **„Облаците изляха поройни води, небесата издадоха глас, също и стрелите ти прелетяха. Гласът на гърма ти бе във вихрушката, светкавиците осветиха вселената, земята се потресе и се разклати”**. Псалм 144:6 **„Застрели със светкавица, за да ги разпръснеш. Хвърли стрелите си, за да ги поразииш”**. (Вижте също Псалм 27:1).

Според всички тези и други чудесни стихове, Бог е светлина и понякога тази светлина или слава излиза от Него като светкавица. Много пъти Библията споменава това във връзка с враговете Му – Негови или на Неговия народ. Бог просто изпраща Своята слава или светлина в ситуацията. Тя блясва като светкавица и се случва рага. Божията сила „удря целта”. Това се случи веднъж преди няколко хиляди години, когато в небето имаше бунт. Луцифер, изпълнен с гордост, реши да се издигне над Бога. Лоша идея, сатана! Тази война не продължи дълго – почти толкова, колкото светкавица проблясва в небето. Исус го каза в Лука 10:18-20 (перифразирано от мен): **„Не се радвайте, момчета, само, защото демоните ви се покоряват в Моето име. Това не е голяма работа. Аз видях как сатана беше изгонен от небето. Стана много бързо. Светкавица блесна и него го нямаше. Радвайте се за това, че имате взаимоотношение с Бога!”**

Светлината побеждава тъмнината

Не знаем дали наистина е блеснала светкавица, когато сатана беше изхвърлен от небето, но поради някаква причина Исус използва това сравнение. Той каза, че това стана „като светкавица” (ст. 18). Вярвам, че наистина е имало светкавица, но това няма особено значение, тъй като все пак е направена аналогия с това, че светлината побеждава тъмнината. Всъщност не мисля, че в повечето вече споменати стихове действително е могла да се види светкавица в естествения свят. Понякога наистина има видима светкавица, както при преобразяването на Исус, когато дрехите Му започваха да светят или когато славата Му осветява тронната зала в небето. Въпросът не е в това, какво може да се види с естествените очи, а какво се случва в духовния свят – светлината побеждава тъмнината.

Светлината е повече от символичен преобраз на Божията благодат и чистота, тя представлява Неговата сила и енергия. Независимо дали светлината е реална или символична, резултатът е един и същ – Божията сила надделява над царството на тъмнината. Тази аналогия със светлината и тъмнината е широко разпространена в Писанията. Друг силен пример за това как Божията светлина надделява над тъмнината на сатана е кръстът. Йоан 1:4-5 казва: **„В Него бе животът и животът бе светлина на човеците. И светлината светеше в тъмнината и тъмнината не я разбра”**.

Думата „разбра“ е гръцката дума *katalambano*, което може да означава или „разбирам“ или „хващам, държа“. Много специалисти смятат, че в този пасаж тя би трябвало да се превежда с второто значение, защото силите на тъмнината не се опитваха да разберат Исус. Те се опитваха да Го хванат или задържат, както полицаи арестува престъпник. Според мен това е много по-логично.

Уест превежда 5 стих по следния начин: **„И светлината постоянно сияеше в тъмнината. И тъмнината не можа да я завладее“**. Мофат го казва по следния начин: **„Посред тъмнината засия светлината и тъмнината не можеше да я владее“**. Кръстът беше двубой – светлината победи тъмнината. Бог се изправи и враговете Му се разпръснаха. Боб Уудс в „Сборник проповеди“ разказва история за едно семейство, което завело единайсетгодишния си син и деветгодишната си дъщеря в пещерата Карлсбад. Както винаги, когато стигнали до дъното на пещерата, водачът изгасил светлината, за да покаже колко тъмно и тихо е под повърхността на земята. Малкото момиченце, обгърнато внезапно от пълна тъмнина, се изплашило и започнало да плаче. Веднага се обадило братчето му: „Не плачи. Той знае как да включи светлината.“

Вярвам, че сатана сънува някои кошмари. Един от тях е как светлината или светкавицата блясва в небето и той е изхвърлен. Той сигурно мрази гръмотевичните бури. Те дори звучат като величествения глас на Бога! **„И гръмна Господ от небето, всевишният даде гласа си, град и огнени възлища. И прати стрелите си, та ги разпръсна. Да, светкавици в изобилие, та ги смути“** (Псалм 18:13-14). **„Гласът Господен е над водите. Бог на славата гърми. Господ гърми над големите води“** (Псалм 29:3). Представете си ужаса на сатана, когато Божията светлина блесна от кръста – същата светлина, която го изхвърли от небето. Дори мога да го чуя как вика: „О, не-е-е! Ето я отново! Той не ми даде небето, а сега ще ми вземе и земята.“

Помазание „светкавица“

Да, на кръста фалшивият „ангел на светлината“ се срещна със самата Светлина и от тогава всичко се промени! Великата светлина дори се възпроизведе в множество малки светлини – **„Тъй като някога си бяхте тъмнина, а сега сте светлина в Господа, обхождайте се като от рода на осветлените“** (Ефесяни 5:8) – като ги изпълни със Своята слава! За пръв път сатана разбра Исая 60:1-3 **„Стани, свети, защото светлина дойде за тебе, и славата Господна те осия. Защото ето, тъмнина ще покрие земята и мрак племената, а над теб ще осияе Господ и славата Му ще ти се яви. Народите ще дойдат при светлината ти и царете при бляскавата ти зора“**. „Ужас!“ – сигурно си е помислил той. За пръв път дяволът разбра, че старозаветният храм символизираше нас – тази нова раса от хора, наречени християни („малки христосовци“) – и че Божията слава е във всеки един от нас. **„Голям ужас!“** И с това се връщаме отново към нас.

Моля ви, прочетете внимателно следващите твърдения, като следите връзката. Ако ходатайството е представено от Божията светкавица, която удря целта; и ако Христовото дело на ходатайство, когато Той срещна сатана и отне неговото господство, беше победа на светлината над тъмнината; и ако нашите ходатайствени молитви просто освобождават или представят Христовото ходатайство, смятам, че можем да кажем, че нашето ходатайство освобождава

Божията светкавица да блесне в ситуации, като донесе поражение за силите на тъмнината:

- Кръстът сияе отново;
- Светлината на света блести отново;
- Царското свещенство изявява превъзходствата на Този, който ги е призовал от тъмнината в Своята чудесна светлина (вижте I Петрово 2:9).
- Лазерът на молитвата силно гори;
- Светкавичният меч на Духа свети ярко;
- Исус и Отец са прославени в църквата (вижте Ефесяни 3:21).

Разгледахме помазанието за „носене” и помазанието „пеперуда” и може би това е помазание „светкавица”! В Йоан 1:5, което вече цитирахме, изразът „светлината свети в тъмнината” може по-точно да се преведе като „светлината постоянно свети в тъмнината”, поради силата и наклонението на глагола. Всъщност някои преводи действително го превеждат така. Светлината, която победи тъмнината, все още свети – и победата продължава. Но тя може да бъде освободена от църквата!

В своята първа Ол Стар игра Роджър Клеменс, великият пичър на Бостън Ред Сокс, за пръв път от години играел с бухалката, заради правилата за определяне на хитърите на американската лига. След като видял как светкавично бързата топка на Дуайт Гуудън профучава край него, Клеменс се обърнал и попитал клечъра Гари Картър: „И моите подавания ли са такива?” „О, да!” – отговорил Картър. От тогава Клеменс подавал много по-смело, след като си припомнил колко съкрушителна за хитъра е добрата бърза топка. Ние често забравяме колко силен е Святият Дух в нас и колко разрушителен за силите на тъмнината е Неговият светкавичен меч. Той има свръхестествена сила да побеждава делата на тъмнината, когато ние Го освободим с увереност!

Дъч среща Голиат по улиците на Бурбон

Водех евангелизационна група от 200 студенти от института „Христос за нациите” в Марди Грас през 1979 г. Служението ни беше съсредоточено главно на улица Бурбон, където има най-много места за увеселение. Виждам съм много малко места, където тъмнината владее толкова силно, колкото на този постоянен празник на злото. Прекарахме много часове в молитва и подготовка, преди да излезем да свидетелстваме. Бяхме уверени в сърцата си, че сме постигнали победа в Духа. Светлината вървеше пред нас. Чувствахме, че отиваме само да съберем користите. Видяхме десетки да предават живота си на Христос и преживяхме много драматични моменти, в които светлината триумфираше над тъмнината. Не липсваха и изпитания. Едно от тях, което силно ми въздейства, беше сблъсъкът с обладан от демони мъж, който се опита физически да нарани някой от нас – да ни убие. През повечето време аз обхождах улицата, като се молах за „армията ни”, докато те свидетелстваха и се молеха с хората. Една вечер аз и моят партньор пресякохме улицата, за да говорим с двама от студентите, които носеха плакат „Бог те обича!”. Докато говорехме, един огромен човек, който ще наречем Голиат, дойде незнаяно откъде. Той беше висок около 3 метра (или поне 2), тежеше 200 килограма (или поне 120). Беше облечен отгоре до долу като римски войник, или може би като филистимски воин и носеше дълъг камшик, с който плющеше, докато се приближаваше към нас. Устните му бяха

покрити с кървава пяна и кръв се стичаше от ъгълчетата на устата му. Той се приближи, като размахваше камшика и ръмжеше като бясно куче. Хората се отдръпваха, за да наблюдават, а Голиат започна да вика с дебел, груб глас: „Бог бил любов, а? Сега ще ви убия!”

Като проникателен човек, аз бързо разбрах, че имаме проблем. Искан да кажа някой силен като меч стих, но единственият, който ми дойде наум беше: **„Да живее Христос, а да умра – придобивка!”** Но като че ли това не беше стихът, от който се нуждаех! Докато стоях и се чудех защо останалите трима не предприемат нищо, изведнъж се сетих защо – аз бях лидерът! И като мъдър лидер, аз извиках: „Всеки да се спасява сам!” След това добавих на себе си: „Крака, не ме предавайте!” Чувствах по-силно помазание „пеперуда”, отколкото „светкавица”. Разбира се, че не казах тези неща, но имаше силен страх, който се опита да ме завладее. Какво всъщност направих?

Ходатайствах! И когато погледнах към другите трима, видях, че устните им помръдваха мълчаливо. Те също ходатайстваха! Това беше ходатайство, умножено по четири. (Лупите не ме разочароват вече.) Когато вързахме силите на тъмнината, които владееха този човек, в името на Исус, за секунди той започна да се променя. Изражението на лицето му се промени, гласът и отношението му се промениха. Демоните, които го владееха, бяха победени. Светлината надделя.

Човекът всъщност изглеждаше объркан. Погледна ни със странно изражение, измърмори нещо за това, че можем да продължим, и бавно се отдалечи, докато тълпата наблюдаваше с удивление. Светлината победи тъмнината. Божията сила „улучи целта” (рага), като накара злите духове да млъкнат и ни спести срама и възможно нараняване. По-късно същата вечер, когато всички се събрахме и споделяхме преживяванията си през деня, всички бяха удивени, когато разказвахме колко безстрашни и уверени бяхме, когато се сблъскахме с „Голиат” и как владеехме положението. „Нямахме никакво съмнение” – всички уверихме групата. Нека Бог да ни прости!

Живи храмове, които носят слава

Баща ми Дийн Шийтс, който е пастор в Охайо, видял светлината да побеждава тъмнината по време на едно мисионерско пътуване в Хаити. Той проповядвал Евангелието и се молел за болните според Марк 16:15-18. Както вероятно знаете, официалната религия на Хаити е вуду, следователно демоничната активност е силно разпространена. Силите на тъмнината действат свободно. Баща ми усещал специално водителство от Духа да се моли за слепи хора, така че ги приканил да излязат напред. Двайсет души откликнали. Когато заставал пред тях, очаквайки инструкции от Святия Дух, за 19 от тях той получил едно и също нещо: „Изгони духа, който причинява слепотата.” Всеки път, когато го правел, те се изцелявали мигновено. Рага! Светлината удари целта, премина през заслепени очи и даде зрение. Това, което много вярващи не разбират, е, че ние сме изпълнени със славата и светлината на самия Бог. Когато апостол Павел, вдъхновен от Святия Дух каза: **„Знаете ли, че сте храм на Святия Дух и Божият Дух живее във вас?”** (I Коринтяни 3:16), той употреби гръцката дума за „храм” naos, която винаги се отнася за Светая Светих. Той всъщност казваше: „Знаете ли, че сте Светая Светих?” Думата „обитава” е взета от старозаветната

дума shakan, която означава „обитавам или живея“. Славата shakinah беше славата, обитаваща в Светая Светих. Павел каза, че в Христос Божията слава shakinah сега обитава в нас (вижте I Царе 4:4, II Царе 6:12-19). Ние сме новата Светая Светих, храм от живи камъни, неръкотворен, а направен от самия Бог. II Коринтяни 4:6-7 го казва по следния начин: **„Понеже Бог, който е заповядал на светлината да изгрее в тъмнината, е огрял в сърцата ни, за да се просвети света с познаването на Божията слава в лицето на Исус Христос. А ние имаме това съкровище в пръстни съдове, за да се види, че превъзходната слава е от Бога, а не от нас“**. Израил носеше в битка ковчега на завета, който представляваше Божието присъствие и слава (вижте Исус Навин 6:6).

Псалм 68:1, който се отнася за духовното воюване, е цитат на този стих от Числа. Същото това присъствие и слава сега обитават в нас. Посланието, което трябва да разберем, е, че ключът към победата е, да носим това присъствие на Бог с нас в битката. Той се изправя и разпръсва враговете Си **чрез нас**. Сега ние сме тези, които Го носят!

Освободете светлината

Стани и свети, Църкво, защото светлината ти дойде и славата на Господа е върху теб! Наистина тъмнина покрива земята и мрачна сянка народите, но това е победена тъмнина. Народите търсят светлината и царете сиянието на твоя изгрев (Исаия 60:1-3, перифразирано от Дъч Шийтс). Ние сме воини на светлината. Трябва смело да освобождаваме светлината на Всевишния, като даваме достъп на победата на Христос. Той ни е дал Своята светлина – Словото Си и името Си.

Използвайте ги! Обърнете се към Сина и Му позволете да свети чрез вас и да удари целта! Размахвайте лазерния меч на Духа! Ние често забравяме **колко силен е Святият Дух в нас и колко разрушителен за тъмнината е Неговият светкавичен меч. Той има свръхестествена сила да побеждава делата на тъмнината, когато Го използваме с увереност.**

Застанете духовно пред непокорните си деца и помолете Бог да изпрати кротост в тях. Насочете светлината на свободата към техните пристрастявания, било то наркотици, секс, алкохол или нещо друго. Бъдете агресивни в Духа! Съпрузи, помолете Бог да огрее живота на брачния ви партньор, като пробие тъмнината на измамата и ги освободи. Пастори, извикайте към Святия Дух да блесне и да премахне борбите, разцепленията и самодоволството от вашите църкви. Докато вие чакате Бог да направи нещо, Той може би чака вас. Пуснете светлината! Извикайте я в името на Исус.

Както израилтяните носеха присъствието и славата на Бога в битката, така трябва да правим и ние. **Всичко, което беше в ковчега на завета е в нас – хлябът на живота, жезълът на свещеническата власт и Божият закон.** И славата, която беше върху него, сега свети чрез нас. Покажете го с поведението си! Използвайте меча – говорете Словото! **„Нека Бог се изправи“** чрез вашето ходатайство и **„да се разпръснат враговете Му“**!

Въпроси за размишление

1. Какво е общото между рага и светкавица?

2. Обяснете връзката между Божията светлина (светкавица) и Божия съд. Можете ли да обясните как това стана на кръста?
3. Каква е връзката между Бог, светлината, Неговия меч и нашето ходатайство?
4. Какво е Светая Светих? Как това е свързано с ходатайството?
5. Помислете за ситуация, в която светлината е победила тъмнината. Как го направи Бог? Помислете за настоящата ситуация, в която можете да използвате ходатайство, за да постигнете същите резултати.
6. Обичате ли да представяте Исус?

Глава дванадесета: Същност на молитвата

„Две жаби паднали в купа със сметана или поне така било казано. Стените на купата били гладки и стръмни, а сметаната била дълбока и студена. „О, безсмислено е – казала едната – ясно е, че няма кой да ни помогне. Сбогом, приятелю! Сбогом, тъжен свят!” – и плачейки, потънала. Но втората, с по-твърд характер, замахала с крака, облизала сметаната от устните си и премигнала със сметанени очи. „Ще поплувам поне малко – помислила си тя или поне така било казано. – Какво би спечелил светът, ако още една жаба умре.” Повече от час тя плувала и ритала с крака и не спряла да си мърмори. После отскочила от островчето прясно масло, което била направила.”

Уроци от трима мъже и жаба

За пръв път чух тази мъдра поема преди 20 години в послание на Джон Гарлок – един от моите професори в „Христос за нациите” – по темата за упоритостта. Човек не си спомня много неща от преди 20 години, но Джон Гарлок имаше похват и помазание за проповядване на „незабравими” проповеди. Други, разбира се, имат подобен дар за проповядване на лесно забравящи се проповеди. Чувал съм много такива и сам съм ги проповядвал. Брат Гарлок спомена историята от II Царе 28:8-12 за трима от силните мъже на Давид: Шама, Адино и Елиазар. Шама беше упорит в изпълнението на скромната задача да отбранява малък парцел с леща от филистимците. Адино олицетворяваше упоритостта, когато уби само с една ръка 800 филистимци. Елиазар символизираше упоритост при силно изтощение, когато, след като се беше бил няколко часа, ръката му едва се отлепи от меча. Благодаря ви, проф. Гарлок, че чрез трима мъже и жаба ми показахте важността на упоритостта и устояването. Това е едно от най-важните за мен духовни качества. И колкото по-дълго живея, толкова по-важно става за мен. „Стой там!” не е влязло в десетте заповеди, но е част от плода на Духа.

Гръцката дума, преведена „дълготърпение” в Галатяни 5:22, се определя от Конкорданса на Стронг като „сила на характера и твърдост”. Точно това казах и аз – „Стой там!”

В това време на бързите неща – от полуготовата храна до начините за бързо забогатяване и конференции на тема „Как за един ден църквата ни да стане най-голямата в града” – ние бързо губим упоритостта като черта на

характера. Готвим по-бързо, пътуваме по-бързо, произвеждаме по-бързо и харчим по-бързо... и очакваме Бог да отговаря на молитвите ни със същото темпо.

Дик Ийстман в книгата си „Няма лесни пътища“ казва: „Голяма част от хората в нашето общество са забравили за твърдостта. Много малко хора имат борчески дух като художника Рафаел. Веднъж той бил запитан: „Коя е най-добрата ти картина?“ Той се усмихнал и казал: „Следващата.“ Рафаел винаги се стремил към по-доброто. Точно от това се нуждаем в молитвите си – отношение на постоянство.” Ние сме като африканския леопард, който трябва да изтощи жертвата си, за да я изяде. Той умее това добре, тъй като може да тича със скорост 110 километра в час. Единственият проблем на леопарда е, че има несъразмерно голямо сърце, поради което се уморява бързо. Ако не хване жертвата си бързо, трябва да прекрати преследването.

Колко често в молитвите си ние имаме подхода на леопарда? Ускоряваме с голяма енергия, бързаме към амвона в църквата или тичаме при някой друг за молитва. Но без решение за упорито усилие често се спъваме, преди да постигнем това, което искаме. При следващия молитвен поход решаваме да се молим по-усърдно и по-бързо, когато всъщност не ни трябва повече експлозивна сила, а по-трайна сила – издръжливост, която идва само от по-голямо желание за молитва.

Джордж Мюлер беше упорит човек. Един пример за неговото постоянство виждаме във вече споменатата книга на Дик Ийстман: „Важно е да не се отказвате, преди да получите отговора. Аз се моля за спасението на един човек от 63 години и 8 месеца. Той все още не е спасен, но ще бъде. Не може да бъде иначе, защото аз се моля.” Доjde денят, в който приятелят на Мюлер прие Христос. Това стана след смъртта на Мюлер. Там до един отворен гроб неговият приятел предаде сърцето си на Бог. Упоритата молитва спечели още една битка. Успехът на Мюлер може да се обобщи в четири силни думи: **Той не се отказа!**”

„Не се напрягай” не важи за молитвата

Самият Божи Син често прекарваше цели нощи в молитва, за да може да изпълни служението Си. Трябваша Му три тежки часа в молитва в Гетсиманската градина, за да събере сили да посрещне кръста. „**Тоя Христос в дните на пленния Си живот, като принесе със силно викане и със сълзи молитви и молби на Този, който можеше да го избави от смърт...**” (Евреи 5:7). Ние от друга страна сме открили изкуството на еднопосочната линия в молитва и си мислим, че ако даваме на Бог по два часа църковна служба в седмицата, ние сме доста духовни. „Не се напрягай!” може да е добър съвет в някои ситуации, но в повечето случаи, включително и при молитвата, той не върви.

Веднъж един пилот малко след излитане отишъл до задната част на самолета, за да провери защо свети една от сигналните лампи. Проблемът бил откритата врата, която се отворила, докато той се приближавал и той бил всмукан от въздушната струя. Другият пилот, виждайки на таблото, че има отворена врата, тръгнал обратно към летището и помолил хеликоптер да претърси района. „Мисля, че пилот е бил отнесен от въздушната струя извън самолета” – казал той. След като приземили самолета, всички с изненада

установили, че пилотът се държи за една стълба, която по чудо успял да хване. Той се държал за нея 15 минути, а най-невероятното било, че успял да опази главата си, да не се удари в пистата, въпреки че бил само на два сантиметра разстояние! След като го открили, трябвало да отлепят пръстите му от стълбата! Каква упоритост!

Всеки, който е свързан отдавна със съвременната църква, особено в Америка, знае, че проблемите ни не произлизат от липса на информация или материална сила. Ако не успеем да осъществим това, което Бог иска от нас, то ще е поради липсата на характер и твърдост.

Също като жабата от нашата поема, аз съм си пробивал път до повече победи, отколкото съм постигал такива лесно и бързо. Воювал съм, докато ръката ми залепне за меча. Открил съм, че упоритото отстояване е решаващо за победата в молитва. Но защо? Защо се изисква постоянство в молитва? Питал съм се с години. Изисква ли Бог определено количество молитва за всяка ситуация? Можем ли да Го убедим с думи? Дали Бог „най-накрая“ решава да направи нещо? Дали си изработваме отговора чрез устояване и големи усилия? Отговорът на тези въпроси е „Не“. Някой може да попита: „А настойчивата молитва от Лука 11:5-13? Тя не ни учи, че трябва да настояваме или упорстваме пред Бога, докато Той реши да ни даде онова, от което се нуждаем?“ Отговорът е твърдо „Не“!

Ние сме настойчиви към Бог. Думата „настойчивост“ в Лука 11:8 и неподходящ превод на думата *anaideia*, която всъщност означава „смело и без срам“. *Aidos*, коренът на думата, означава „скромност или срам“ и е преведена така в I Тимотей 2:9. В Лука 11 тя е в отрицателната си форма със значение „без скромност или срам“. Смисълът на историята е като този на Евреи 4:16, който казва да идваме пред престола на Бог смело, без чувство на недостойнство и срам. Както молителя в историята, трябва да отидем при нашия приятел Бог по всяко време, знаейки, че Той ще ни приеме.

Дали Бог използва периода на чакане да ни учи? Мисля, че понякога действително е така, и все пак, ако това е причината за забавянето на отговора, не би трябвало да се молим за нещо много пъти. Би трябвало да се молим веднъж и след това да чакаме във вяра. В други ситуации забавянето се дължи на това, че Бог има определено време за отговора. **„Да не ни дотяга да вършим добро, защото ако се не уморяваме, своевременно ще пожънем“** (Галатяни 6:9). Но отново, ако това е причината, да се молим веднъж и да чакаме във вяра, ще е достатъчно. Тогава защо е необходимо устояване в молитва? Защо бяха нужни 30 часа в молитва, за да изчезне кистата на съпругата ми? Защо беше необходима цяла година, за да стане чудо с момичето в кома? Защо понякога са нужни няколко години ходатайство, за да видим някого спасен? Защо Илия трябваше да се моли седем пъти, преди да завали? Защо Даниил трябваше да се моли 21 дни, преди ангелът да дойде с отговора?

Неговият трон в нашите сърца

Вероятно има причини за тази нужда от постоянство, които аз не знам. Нямам отговор на всичките си молитви, но бих искал да ви дам едно обяснение, върху което да помислите. Вярвам, че молитвите ни правят повече от това, просто да мотивират Бог. Убедил съм се в нещо, което Гордън Линдзи, велик

мъж на молитва и основател на „Христос за нациите”, нарича „същността на молитвата”. Откровено казано не вярвам, че това може да се докаже логически, но има много доказателства, които го предполагат и аз съм го приел за истина. **Идеята е, че нашите молитви правят повече от това, да мотивират Отец да действа. Те освобождават силата на Святия Дух да действа чрез нас.** Разбира се, някои видове молитва постигат това по-добре от други.

Например в нашата глава за родилната молитва говорихме как това става, когато се молим в Духа. Друг силен начин за постигане на това е, като използваме Божието Слово в ситуацията като меч (вижте Ефесяни 6:17). Прокламиране и заповядване са други неща, които освобождават силата на Святия Дух (вижте Матей 17:20, Марк 11:23). Полагането на ръце е друг библейски метод за предаване на сила (вижте Марк 16:18, Евреи 6:2). Че има реална сила от Святия Дух, която може да се освободи от нас, е несъмнено. Силата на Бог, която носи живот, изцеление и възстановяване на земята, излиза от нас – църквата. Моля ви, не си представяйте някакъв трон в небето, като си мислите, че всичко е там. **Той направи трон в сърцата ни и ние сме храм на Святия Дух!** Ние сме паос на Бог. В I Коринтяни 3:16 и 6:19 тази дума означава „Светая Светих”. Сега ние сме „Светая Светих”, обиталището на Бога на земята. Когато Той се задвижва със сила на земята, тази сила не идва някъде от небето, а от Неговите хора, в които Святият Дух обитава.

Църквата – Божията утроба на земята

Било чрез говорене, докосване, полагане на ръце върху болни, прокламиране или поклонение, когато Божията сила започне да се излива на земята, тя тече чрез човешки съдове. Ние, тялото на Христос, сме Божията утроба, от която се ражда Неговият живот и идва на земята. Животът, който Христос създаде, тече от утробата на църквата. В Йоан 7:38 Исус каза: **„Този, който вярва в Мене, както казва Писанието, от утробата му ще текат реки от жива вода”**. Утроба е думата koilia. Утробата говори за възпроизводство, раждане и нов живот. Подобен израз се намира в Откровение 22:1-2 **„След това ангелът ми показа река с вода на живот, бистра като кристал, която извираше от престола на Бога и на Агнето и течеше сред улицата му. И от двете страни на реката имаше дърво на живот, което раждаше плод дванадесет пъти, като даваше плод всеки месец и листата на дървото бяха за изцеление на народите”**. Тук се говори за Исус като източник на живота. От него извира река, от двете страни на която растат дървета. Те имат зелени листа, защото се хранят от реката, а тя – от Исус. Народите се хранят с листата и се изцеляват.

Това, което искам да подчертая, е, че изразът „река с вода на живот” на гръцки е същият като „реки от жива вода” в Йоан 7 глава. Няма разлика между реката на живота, която изтича от Агнето и носи изцеление на земята, и реките от жива вода, които трябва да изтичат от утробата на църквата. Ние сме Неговите родилни съдове, Негови инкубатори. Защо това трябва да ни учудва? Не трябва ли да даваме на земята Самия живот на Исус, който е в нас? Йоан 7:39 казва: **„А това каза за Духа”**. Това е Божият Дух, който тече през нас. Той не полага ръце на болните, ние го правим. Той не ръкополага никого в служение, а ни казва ние да го правим.

В нас Той освобождава река, която да потече към човека и той вече е помазан и докоснат от Бог. Когато иска да изпрати Евангелието, което е Божия сила за спасение и живот, Той не се провиква от небето, а го изпраща чрез нас. Божият живот, реалната Божия сила излиза от устата ни, прониква в сърцата на невярващите и те се новораждат. Ние сме тези, които размахват меча на Духа – изговореното Божие Слово. Когато Божият Дух иска да разреже и изпрати осъждение, Той не изпраща Слово от облаците. Той говори чрез Своите хора – от нашия дух. Когато говоря Неговото Слово под ръководството на Святия Дух, това е все едно Божият Агнец да е изговорил Словото. То освобождава Божия живот! Ние сме утробата на Бога, от която реката трябва да тече.

Измерима сила

Важно е да разберем, че тази сила е измерима. Тя може да нараства в количество. Лесно е да се докаже, че почти всяка духовна субстанция може да се измери количествено. Има нива на вяра. Римляни 12:3 казва: **„както Бог е дал на всеки мярка вяра“**. Думата „мярка“ е metron и от нея произлиза думата „метър“. С други думи Бог е отмерил на всеки парче вяра; от там тя трябва да расте. Има нива във вярата. Има и мярка на праведност. Дори има и мярка или степен на греха.

В Битие 15:16 Бог каза на Авраам, че ще даде земята на потомците му след четири поколения. Причината да не му я даде веднага беше, че „нечестията на аморейците не е достигнало пълната си мярка“. Има мярка на благодат. II Кор. 9:8 казва: **„А Бог е силен да преумножи на вас всякакво благо, така щото като имате всякога и във всичко това, което е достатъчно във всяко отношение, да изобилствате във всяко добро дело“**. Всъщност в Деяния 4:33 се казва, че **„и апостолите с голяма сила свидетелстваха за възкресението на Господ Исус и голяма благодат почиваше над всички тях“**. Гръцката дума за „голяма“ е megas и от нея произлиза думата „мега“. Има благодат, мега-благодат и цялата благодат! Има мярка на любов. Йоан 15:13 говори за голяма любов. Матей 24:12 говори за изстинала любов. Филипяни 1:9 говори за преизобилна любов. Има мярка и в Божията сила. В Марк 6:5 се говори за липсваща мярка от Божията сила. Стихът казва, че поради неверието на хората в Назарет Исус „не можа да извърши много чудеса“. Но в гръцкия не се казва, че Той не искаше или че не го направи. Казва се буквално, че „Той не можеше“, защото тяхното ниво на вяра или неверие спираше потока на Божията сила. Въпреки, че успя да изцели няколко болни, Той не можа да направи чудо. Същият стих, който говори за голяма благодат, говори и за голяма сила (Деяния 4:33). Имаха голяма сила, защото имаха голяма благодат! Искам да кажа, че аспектите на духовния свят са много осезаеми и реални. Помазанието е реално. Ние не го виждаме, но го има. В областта на духа има измерими субстанции. За да се постигнат определени неща, трябва да се освободи определено количество сила и живот в областта на духа. Различни количества са необходими за различни неща. Както и в реалния свят се нуждаем от различно количество сила или нещо друго, така е и в духовния свят. Това е както разликата в необходимата енергия за светенето на едно фенерче в сравнение с енергията, необходима, за да осветиш цяла сграда или необходимата за една сграда енергия в сравнение с тази за цял град. Същото е валидно и в духа.

Различни количества от Божията сила са необходими за постигането на различни неща.

Различни количества сила

Нека отново да видим Марко 6 глава, където Исус не можеше да освободи достатъчно сила в Назарет, за да направи чудо. Протичаше достатъчно сила за няколко изцеления и се предполага, че са били малки, защото се разграничават от чудесата. Имаше достатъчно сила за едното, но не и за другото. Това предполага, че различни количества са нужни за различни неща. Исус можеше да освободи достатъчно за няколко изцеления, но не можа да получи достатъчен поток за чудо, поради тяхното неверие. Учениците в Матей 17:14-21 изгонваха демони и изцеляваха болните, защото Исус им даде власт и сила да го направят. Един епилептик беше доведен при тях, но те не можаха да го освободят. Исус дойде и за Него не беше проблем да изгони демона, който причиняваше епилепсията. В служението на учениците течеше достатъчно сила, за да се справят с повечето демони и болести, но се сблъскаха с един, който изискваше повече вяра и сила, а те нямаха достатъчно, за да го победят. Отново очевидният смисъл е, че различни количества са необходими за постигането на различни неща. дълбоко съм убеден, че този принцип е причината да е необходимо време за получаването на отговор на повечето молитви. Получаването на мигновено чудо е по-скоро изключение.

Обикновено въпросът не е в това, да поискаш нещо от Отец, а в това, да освободиш достатъчно сила в духа, за да го получиш. Повечето християни не осъзнават това. След като се молим, сме склонни да седнем и да чакаме Бог да направи нещо, докато често Бог чака нас. Не сме успели да разберем, че има молитви, които извършват повече от това, просто да поискат от Бог. Понякога, когато изглежда, че Бог най-накрая е започнал да прави нещо или мислим, че нещо внезапно се е случило, истината е, че е била освободена достатъчно сила чрез молитва, за да го постигне.

Пророци, които устояваха за сила

Когато пророк Илия отиде при сина на вдовицата, който беше умрял, той легна върху трупа и три пъти се моли (III Царе 17:21). Защо беше нужно да се моли три пъти? Защото духовното състояние на Божия човек не беше достатъчно добро ли? Защото нямаше достатъчно вяра ли? Или, защото не го направи добре първите два пъти? Не ни се казва причината, нито се загатва някое от тези неща да е истина. Вярвам, че всеки път той освобождаваше още малко живот от духовната си утроба или дух. Доста живот е необходим, за да се възкреси мъртъв! В предишни глави разгледахме II Царе 18 глава, където Илия се моли за дъжд и говорихме за важността на решението на Бог да работи чрез хора и хората да раждат Божията воля. Нека отново да разгледаме този пасаж!

В III Царе 18:1 Господ каза на Илия: **„Иди при Ахав и аз ще изпратя дъжда на земята”**. Бог не каза: „може да изпратя”. Той не каза „ако се молиш достатъчно усърдно, ще изпратя”. Не каза и „ще си помисля”. Той просто каза: „Ще го направя”. Това беше Божието време, Божията идея и Божията воля. Но на края на главата ни се казва, че Илия беше в родилни болки, като усърдно се молеше седем пъти в позата на жена, която ражда, преди да се появи облак и да

завали. Той не се разхождаше спокойно по билото на планината, казвайки: „Господи, изпрати дъжд!” и веднага дъждът да завали. Това не е усърдната молитва, с която Яков 5:16-18 ни казва, че Илия първо спря дъжда и после го върна. Въпросът, който трябва да си зададем, е: **„Ако беше Божията воля, време и идея, защо Илия трябваше да се моли седем пъти, докато дойде дъждът?”** Най-разумното обяснение за мен е, че трябваше да постои, докато се събере достатъчно молитва; докато достатъчно сила се освободи чрез ходатайство, за да възлезе в небето и да постигне целта.

Защо бяха необходими 21 дни на Даниил, за да получи отговора, след като Бог изпрати ангел до него още през първия ден, когато той започна да се моли? Аз бих помислил, че ако Бог иска да изпрати ангел, Той може да го направи веднага, ако иска. Той е достатъчно силен, нали? Тогава защо този ангел беше задържан 21 дни? Вярвам, че всекидневното постоянство на Даниил в молитва освобождаваше сила в духовния свят. Чак, когато беше освободена достатъчно сила, за да сломи демоничната опозиция, Бог можа да изпрати ангела с отговор! Моля ви, разберете, че аз не ограничавам Божиата сила. Напълно осъзнавам, че една дума от Бог може да прати всички демони в ада. Това, което трябва да отчетем е **Божие решение да работи на земята чрез хора!**

Изглежда ми логично, че ако нечи молитви предизвикват изпращането на ангел, те също би трябвало да са ключът за достигането на посланието. Както казва Билхаймер: *„Въпреки, че отговорът на молитвата беше даден и вече беше на път, ако Даниил беше спрял да се моли, той вероятно никога нямаше да пристигне.”*

Освобождаване на река от сила

Защо бяха необходими на Исус три часа в Гетсиманската градина, за да получи пробив? Защо ангелите не дойдоха веднага да Го утешат? Несъмнено Бог не задържаше нищо от този праведен и безгрешен човек! Сила се освобождаваше в духа, за да направи пробив. Не ви говоря за празно повторение. Не ви казвам да искате от Бога отново и отново. Говоря за това, да разбираме начините и принципите на Бог достатъчно добре, за да знаем как да пуснем реката и да родим неща от духовната си утроба. Когато ходатайстваме, съдействайки на Святия Дух, ние Го освобождаваме да излезе от нас и да се движи в ситуации, като освобождава жертвоготовна енергия, докато това, за което се молим, се случува. Защо беше необходим цял месец, за да изчезне кистата от яйчника на съпругата ми? Какво правех, като се молах за нея по един час всеки ден? Освобождавах река от утробата си! Някой би казал, че Бог най-после го направи, след като бях постоянен достатъчно. Не. През целия месец болката й намаляваше, което според лекаря трябваше да означава, че кистата се смалява. Това не се случи изведнъж. Силата, освобождавана в духа, правеше нещо физически вътре в нея. Всеки ден, когато тази сила се освобождаваше, тя унищожаваше кистата малко по малко.

Защо трябваше да се моля повече от година за момичето в кома, за което ви разказах в началото на книгата? Аз я посещавах поне веднъж в седмицата в продължение на една година, като й говорех Божието Слово, плачех, извиквах нов мозък и воювах в доброто войнстване на вратата. Защо беше необходима година? Защото е нужна много сила за създаването на нов мозък. Защо Бог не го

направи веднага? Не зная. Аз опитах всичко, което знаех, за да Го накарам да го направи. Казах: „Дамсел, заповядвам ти, стани!“ Но тя не помръдна! Направих всичко, което бях чел да правят героите на вярата. Дори с вяра я сложих да седне в леглото и ѝ заповядах да се събуди, но тя се строполи назад върху възглавницата си като парцалена кукла. Не знам защо Бог избра да не го направи чрез мигновено чудо, но поради това съм уверен в следното: Определено количество от реката трябва да потече, докато се събере достатъчно за чудото. Ефесяни 3:20-21 казва: **„А на Този, който според действащата в нас сила може да направи несравнимо повече, отколкото искаме или мислим, на Него да бъде слава в църквата и в Христа Исуса до всичките поколения от века и до века. Амин.“** Думите „несравнимо повече“ са думите за „изобилна благодат“ от Бога в Римляни 5:20. Думата е *hyperperissos*. *Perissos* означава „преизобилен“, *hyper* означава „отвъд“ или „повече от“. Заедно те биха означавали „повече от преизобилно“. Това е като „повече от повече от нещо“. Ефесяни 3:20 казва, че Той има достатъчно сила да направи повече, отколкото можем да поискаме или да помислим и дори повече от това. Тогава защо често сме в недостиг?

Действаща сила

Проблемът не е в източника на силата. Останалата част на Ефесяни 3:20 ни казва, че Той ще направи това повече от достатъчно „според мярката на силата, която действа в нас“. Думата мярка е *kata* и не означава само нещо измерено в нас, но понякога се използва в смисъл на „раздаване“. Бог ще направи свръх изобилно повече, отколкото искаме или **мислим в мярката на силата, която излиза от нас**. Вие раздавате ли сила? Оставете ли реката да тече? Не си мислете, че освобождавате достатъчно сила, като се молите *от време на време*. Не можете да го постигнете така!

Трябва постоянно да освобождавате Божията сила във вас. Яков 5:16 казва: **„Голяма сила има усърдната молитва на праведния“**. Уест го превежда по следния начин: **„Молитвата на праведния може да постигне много, когато действа“**. Забележете, че стихът не ни казва: „Молитвата на праведния може да постигне много, защото кара Бог да действа“. Това със сигурност е така, но не това е смисълът на стиха. Той казва: **„Молитвата на праведния може да постигне много, когато тя (молитвата) действа“**. Емпифайд Байбъл казва: **„Настойчивата (сърдечна, непрестанна) молитва на праведния освобождава (кара да работи) огромна сила“**. Молитвите ни вършат работа. Забележете думата „непрестанна“! В нас е силата, която създаде света. Същата сила, която слезе в дълбочините на земята и взе ключовете на царството на тъмнината, е в нас. Ние трябва да я освободим. Оставете реката да тече! Правете ѝ все по-широк път! Отново и отново!

Изливане на молитвените чаши в небето

Когато правим това, Писанията ни казват, че молитвите ни се събират. Има чаши в небето, в които се съхраняват нашите молитви. Не само една чаша за всички молитви, а „чаши“. Не знам колко, но вероятно всеки си има собствена чаша в небето. Не знам дали са реални или е само символ, но това няма значение. Принципът е един и същ. Бог има неща, в които събира молитвите ни и

ги използва определено време. Откровение 5:8 казва: „**И когато взе книгата, четирите живи същества и двадесет и четирите старци паднаха пред Агнето, като всеки държеше арфа и златни чаши, пълни с тамян, които са молитвите на светиите**”. Откровение 8:3-5 „**И друг ангел дойде, та застана при олтара, държейки златна кадилница и нему се даде много тамян, за да го прибави при молитвите на всичките светии над златния олтар, който бе пред престола. И кадилният дим се издигна пред Бога от ръката на ангела заедно с молитвите на светиите. И ангелът взе кадилницата, напълни я с огън от олтара, хвърли огъня на земята и настанаха гърмове и гласове, светкавици и трус**”. Според тези стихове Бог освобождава сила или когато знае, че е дошло време за нещо, или когато достатъчно сила се е натрупала за постигането му. Той взема чашата и я смесва с огън от олтара. Искам да си представите това. Бог взема същия огън, който падна на Синай; същия огън, който изгори жертвите заедно с камъните и водата, когато Илия беше на планината; същия огън, който слезе на Петдесятница; огънят, който унищожи враговете Му; огънят на Всемогъщия Бог и смесва вашата чаша с молитви със Своя огън! После го излива на земята... Започват да проблясват светкавици, гръмотевици и земята е разтърсена. Нещо велико се случва в духа, което в последствие въздейства върху естествения свят. Това трябва да се е случило, когато Павел и Сила бяха в затвора и започнаха да пеят хваление късно през нощта.

Поклонение започна да се издига, Бог го помазваше, чашите се напълниха и Бог ги изля. Земята се разтресе и вратите на затвора се отвориха и веригите им паднаха. В резултат на това във Филипи беше новороден първият повярвал в Азия. Евангелието проникна в нов континент.

Неотдавна Господ ми показа какво се случва, когато отидем при Него с молба да изпълни това, което е обещал в Словото Си. В отговор на нашата молба, Той изпраща ангелите да вземат чашата ни с молитви, за да ги смеси с огъня от олтара. Но в чашата ни няма достатъчно, за да посрещне нуждата. Може да обвиняваме Бог или да си мислим, че не е Неговата воля, или че Словото Му няма предвид това, което сме разбрали. Всъщност понякога Той не може да направи това, което искаме, защото не сме Му дали достатъчно сила за това във времето си за молитва. Той е излял всичко, което сме имали, но то не е било достатъчно! Това не е само въпрос на вяра, но и въпрос на сила. Надявам се това да не ви обезпокои. Аз се вълнувам, когато мисля за това.

Тогава не го знаех, но всеки път, когато съм стоял до момичето в кома; всеки път, когато изповядвах името, което е над всяко друго име; всеки път, когато се молих в духа; всеки път, когато се хващах за Неговите обещания; всяка сълза, която пролях, се събира в бутилка (Псалм 56:8) или чаша и Бог само гледаше кога ще се напълни.

Станете радикални – излейте силата

Една събота сутрин през 1986 г. Всемогъщият погледнал към един от ангелите Си и казал: „**Виж там долу момичето, чийто мозък не функционира, което се храни през стомаха, диша през дупка в гърлото, лежи там като труп и лекарите казват, че няма надежда и тя ще умре. Виждаш ли я? Вземи**

тази пълна чаша, смеси я с Моя огън и я излеи на главата ѝ.” Останалото е история.

Ако детето ви не е спасено, отидете в стаята му, когато то не е там, и поставете молитвена сила във всичко, до което се докосва. Тя може да е в дреха или носна кърпа и да служи на хората. Достатъчно помазание и сила от реката течеше от вътрешността на Павел и отиде в неговата носна кърпа, така че забележителни чудеса се случваха, когато някой се докоснеше до нея.

Имаше достатъчно и в дрехата на Исус и когато някой се протегна и хвана самия край на дрехата Му, нещо излезе от Него. Спомнете си свидетелството на Поли Симчен, която дойде при мен с носна кърпа и каза: *„Ще се молите ли над това? Ще го нарежем и ще сложим парченца навсякъде, където синът ни ходи. Ще ги скрием навсякъде, където можем”*. Както сподели, тя идваше при мен от време на време и казваше: *„Свършиха се. Трябват ми още”*. И ние се молихме, и потапахме друга кърпа в помазанието на Бог. Тя скри едно парче в подметката на обувката на Джонатан и той зае обувките си на свой приятел. Това беше най-големият пияница и съсипан наркоман, който някога бях виждал. Той направи грешка – обу чужди обувки. Не, всъщност бил спасен, коренно променен, изпълнен със Святия Дух и се обърна към Исус. Джонатан загуби един приятел хулиган, защото той беше толкова пълен с присъствието на Бога, че Джонатан не можеше да го понася повече. Както вече споменахме, Джонатан сега живее за Господа.

Напойте всичко, което детето има, с помазание! Старозаветната дума „помазвам” означава „да поля или намажа с масло”. Няма нищо лошо в това, да станем малко радикални. **Исус харесваше, когато хората събаряха покриви, пълзяха, за да минат през тълпата, катереха се по дървета, викаха силно за милост, обливаха краката Му със сълзи и ги изтриваха с косата си. Той просто обича чистосърдечието.** Джон Килингър разказва интересен метод, използван в миналото за обуздаване на див кон. Връзвали силния кон заедно с едно магаре и той тичал из пасището, като се мятал, скачал и яростно подхвърлял магарето. Каква гледка! Конят побягвал, като дърпал след себе си магарето и ги нямало понякога с дни. После се връщали начело с гордото, дребно магаре. Конят бил изтощен да се бори с присъствието на магарето. Когато вече нямал сили да се бори, магарето го повеждало. Много пъти така е и с молитвата. **Печели този, който е настойчив, а не гневен; посветен, а не емоционален и енергичен.** Ние се нуждаем от посветени, решителни и упорити молители, а не от спорадични фойерверки.

Прости ни, Отче

Отче, защо най-малко правим това, от което най-много се нуждаем? Защо сме толкова заети, че не ни остава време? Ти сигурно имаш много неприятни дни, докато очите Ти обхождат земята в търсене на някой, чието сърце е изцяло Твое. Сигурно често плачеш, когато търсиш човек, който да застане в пролома, да запълни празнината и не намираш такъв. Сигурно понякога сърцето Те боли за нас – Твоя народ, от желанието да станем това, което си ни призовал да бъдем. Ние се смиряваме пред Твоя трон и Те молим да ни простиш, че не се молим достатъчно. И прости на нас като църква, че позволихме злото да владее в земята ни, когато Ти имаш повече от повече от достатъчно сила в утробата Си,

за да го променим. Прости ни, защото не е Твоя вината, че имаме едно загубено поколение. Не е Твоята воля да убиваме следващото поколение, преди да е поело първия си дъх. Не е в Твоя план, че все още не сме победили духа на омраза, който разделя земята ни. Прости ни, Господи. Очисти ни и разчупи проклятията, които сме позволили да ни владеят. Прости ни и ни очисти от греха на безразличието, самодоволството, невежеството и неверието. Измий ни с водата на Словото Си. Премахни от нас летаргията, която оправдаваме по най-различен начин. Тя всъщност се корени в непокорството, неверието и греха. Отче, прости ни и ни освободи.

Нека да не бъдем само слушатели на Словото, а изпълнители. Дай ни домове и църкви, основани на покорство към Словото Ти. Надигни се в Своите хора с настойчивата упоритост, която имаше Исус и в която ходеше ранната църква. Направи ни да отхвърлим всичко, което е противно на Твоя Дух, и ни заведи в област, където да платим цената и да вземем Божието царство. Изпълни ни с Духа Си. Кръсти ни в огън. Нека да получим духа на благодат и на моление. Нека от трона Ти се излее помазание за тези, които са гладни, на които им е омръзнало състоянието на нещата, посредствеността, смъртта и разрушението. Омръзна ни, Боже. Уморихме се да ни побеждава един победен враг. Уморихме се да не сме в съдбата си като народ. Уморихме се от болести и липса. Уморихме се от греха. Гладни сме за Бога и за Библията.

Въпроси за размишление

1. Обяснете какво ни учи историята от Лука 11:5-13. Дали изразът „настойчива молитва” е подходящо обобщение на пасажа?

2. Какво се има предвид под „същност” на молитвата? Как това е свързано с устояването?

3. Дайте стихове, които доказват, че духовните неща са измерими. Приложете тази истина към молитвата, като използвате Ефесяни 3:20-21 и Яков 5:16.

4. Можете ли да се сетите за ситуация, в която може би сте спрели да се молите, преди „чашата” да се напълни? Има ли ситуации в живота ви, за които е нужно да се освободи повече сила, за да дойде отговорът?

5. Обичате ли Исус?

Глава тринадесета: Действия, които говорят и думи, които действат

Най-удивителното молитвено събрание

През 1988 г. бях поканен в Англия с моя близък приятел Майкъл Маса да поучаваме за една седмица. Двама приятели ходатаи от Англия – Дерек Брант и Лий Съндерланд – ни поканиха да служим на една група от около 40 представители на 4-те британски острова (Англия, Шотландия, Уелс и Ирландия). Тръгвайки натам, аз не осъзнавах няколко неща. Първо, не отчетох влиянието, оказано от годините ходатайство, представени в тази група хора – само Лий беше ходатайствал за Англия почти 30 години. Този „незначителен” детайл означаваше, че всичко можеше да се случи.

Второ, не знаех, че Святият Дух ще дойде с такава сила, че през последната вечер няма да мога да си завърша посланието. Когато спях и казах: „Присъствието на Бога е толкова силно, че не мога да продължа“, дух на покаяние и ходатайство за Англия слезе върху всички и остана до края на вечерта. Без съмнение това стана едно от най-удивителните молитвени преживявания в живота ми. Пророческите действия и изявления (термини, които ще обясня накратко), които дойдоха, бяха невероятни. Ние изповядвахме Езекил 37:1-10 върху земята така, както самият Езекил пророкува върху сухите кости на Израил и Божия Дъх. Стояхме мълчаливо около час, без да помръднем или да произнесем дума, в дълбоко покаяние и страх от Господа. Мъжете сред нас цяла нощ обхождаха земята в покаяние и пророческо ходатайство, като стояхме в пролома за мъжете в страната. Беше удивителна вечер. Трето, все още не знаех, че Бог ми дава духовна власт над народа на Англия. Бях получил пророчества и писания от различни хора, които ми говореха за призив за нациите. И аз определено чувствах, че това е така, но не осъзнавах конкретния призив за Англия, нито властта, която го съпътстваше. Даде ми се Еремия 1:10 не веднъж: **„Виж, днес те поставих над народите и над царствата, за да изкореняваш и да съсипваш, да градиш и да садиш“**. Но аз не бях сигурен, че искам този призив, и трябва да призная, че не го приемах изцяло.

Призивът на неохотния пророк

През май 1994 г. същата тази група ни покани отново в Англия, заедно с хвалебна група от Съединените щати, водена от Дейвид Морис, мой близък приятел. „Ще завършим последното си събрание, като съчетаем Духа със Словото чрез помазано пророческо хваление, след което ти, Дъч, ще споделиш пророческо Слово за нацията – ми казаха те. – Ще наемем някоя от старите катедрали в Англия и ще проведем службата там. Чувстваме, че това ще освободи нещо в духа и ще проправи път Бог да се движи.“ „Аз нямам пророческо Слово за Англия и освен това съм твърде зает“ – беше моят отговор. И останах на това мнение до няколко седмици преди времето за събранието.

По това време трима различни ходатаи ми казаха в течение на една седмица, че съм пропуснал Божието водителство и че трябва да отида в Англия. Те бяха много мили и учтиви, но Святият Дух беше малко по-прямо в тълкуванието им: **„Събуди се, Шийтс!“** И поради духовната ми пронизателност, три независими изобличения ми бяха достатъчни. След последното веднага вдигнах телефона и казах на секретарката си да се обади в Англия и да им каже, че съм пропуснал водителството на Бог и ако нямат никой друг, ще дойда. „Не, нямаме никой друг – й казаха те. – Ние знаехме, че той трябва да дойде. Просто чакахме и той да го чуе.“ Когато всички, освен вас знаят Божията воля за живота ви, това ви кара да се чувствате ужасно недуховен!

За да не сметнете, че тази книга е автобиография, ще мина към същността. На последното ни събрание в Англия, всяко от които беше много силно, служехме в Уестминстър Чапъл. Докато се подготвях да проповядвам в тази добре известна църква с богато наследство, която се намира съвсем близо до Бъкингамския дворец, чух дълбоко в духа си следните думи (надявам се, че сте готови за това; предполагам вече знаете, че съм малко радикален): **„Тази вечер няма да проповядваш на присъстващите. Ще проповядваш на нацията.“**

Трябва да прокламираш Словото Ми за нея, да я призовеш към праведност, святост, покаяние – да се върне при Мен. Извикай помазанието Ми, Моя огън и Моето присъствие отново в страната! Тъй като не исках домакините ми да ме сметнат за твърде странен, им съобщих какво възнамерявам да направя. А после го направих!

Проповядвах на ефира. Проповядвах на правителството. Проповядвах на грешните в Англия. Проповядвах на цялото тяло Христово в Англия. Никога не съм се трудил по-усърдно. Чувствах се като че ли воювам и се опитвам да пробия през орди от демони. В края на посланието си седнах зад платформата напълно изтощен, плувнал в пот и почти замаян. Нямах усещане нито за победа, нито за поражение, единственото, което чувствах, беше изтощение от битката. Лий Съдерланд, голям ходатай, отговорна за моята покана, истинска майка във вярата, дойде при мен с мила и разбираща усмивка. Като хвана лицето ми с длани, тя ме увери: „*Всичко е наред, миличък, ти успя. Постигна това, което беше необходимо*”. По-късно тя ми каза: „*Миличък (Лий нарича всеки „миличък”), нали вече прие, че Бог те е призвал за тази нация и ти е дал власт?*” „Да, госпожо” – казах кротко и покорно като малко дете на майка си, след като току що е получило ценен урок.

„*Повече няма да се съмняваш, нали?*” „Не, госпожо.” „*Добре, тогава ще те поканя пак, когато Господ каже, че е време. Съгласен ли си?*” „Да, госпожо.” Върнах се месец по-късно!

Една седмица след служението ни в Англия ни се обадиха отново. Новината беше: „Започнало е съживление в Лондон.” Наистина беше започнало обновление в нацията и много хора идваха при Христос, а хиляди бяха обновени и докоснати от Святия Дух.

Помазание „бумеранг” – действие и слово

Никога не бих предположил, че съживлението идва единствено заради нашето служение. Годините на ходатайство от мнозина и безбройните часове самопожертвователен труд на стотици благочестиви мъже и жени имат много по-голям принос а това от всичко, което нашата група изобщо можеше да направи. Каква роля играехме ние? Пророческо поклонение – прокламиране чрез песни и процесии на блясъка, величието, господството и властта на Бога и пророческа прокламация на Божието Слово и воля в духовния свят.

Има един интересен аспект на ходатайството, който малко хора разбират, а още по-малко използват. Това е пророческото действие и слово. Какво имам предвид? Когато кажем, че нещо е пророческо, това означава, че или говори за бъдещи неща, или прокламира чрез действия и думи нещо от Бог. Във втория случай може изобщо да не се отнася за бъдещето. Нещо, което е пророческо по природа, може да е или предсказателно или декларативно, или и двете. Всяко от тях може да има предсказваща или подготвяща цел. Пророческите думи и действия проправят път в същия смисъл, в който Йоан Кръстител със своите думи и действия подготви пътя за идването на Месията и за разкриването на Божията слава (виж Исая 40:1-5). Пророческото служение проправя път за Божията слава и служението на Исус. Пророческите действия и думи подготвят пътя, за да може Бог да работи на земята. В известен смисъл те дават възможност на Бог да направи нещо, тъй като стават средство или метод, чрез

който Той е избрал да работи. Те не освобождават Бог в смисъл, че Той е вързан – Бог очевидно не е вързан. Но те Го освобождават в смисъл, че:

1. Покорството към Бог поражда отклик от страна на Бог, както ще видим по-нататък в тази глава, пророческите действия и думи не означават нищо, ако не са водени от Бога. В същия смисъл, когато Бог дава инструкции, те трябва да се изпълняват. Той избира да прави нещата по определен начин. Тъй като е Бог, Той има това право. Но когато избраният от Него начин се реализира, Той извършва това, което е необходимо.

2. Вярата освобождава Бога. Когато Той казва: „Направи това!“, вярата и покорството го освобождават.

3. Те Го освобождават в смисъл, че Неговата творческо и активно Слово се освобождава на земята. Божията творческа сила, енергия и способност, която идва чрез Неговото Слово, чрез пророческо Слово.

Ако не сте отворени за откровение, никога няма да можете да приемете това. Отворете сърцата си за светлината! По-пълно определение би било: **„Пророческото действие или слово е нещо, извършено или казано в естествения свят под водителството на Бога, което подготвя пътя, за да може Той да се движи в духовния свят, което в крайна сметка води до промяна в естествения свят”**. Какво партньорство между Бог и човек! Бог ни казва да направим или кажем нещо. Ние се подчиняваме. Нашите думи или действия повлияват на небесния свят, който пък въздейства върху естествения. Това може би е помазание „бумеранг”!

Сигурен съм, че вече можете да дадете Библейски примери за това, но нека ви дам няколко. Първо искам да ви дам пример за пророческо действие, което предхожда и/или освобождава действие на земята. След това ще разгледаме пророческото слово.

Пророческо действие

Мойсей простря жезъла си над Червено море и това беше пророческо действие (виж Изход 14:21). Защо беше необходимо Мойсей да простира жезъла си? Защото Бог му каза. Той искаше жезълът, който е символ на властта, да бъде прострян над Червеното море. Ако жезълът не беше прострян, Червеното море нямаше да се раздели. Бог всъщност каза: **„Аз искам пророческо действие да Ми даде възможност да направя това”**. Друг пример за пророческо действие беше Мойсей, който издигна жезъла на властта при Рафидим, където Израил се биеше с Амалик (Изход 17:9-13). Разказах тази история в 9 глава, за да покажа разликата между власт и сила, но тя е и ясна демонстрация на пророческо действие. Мойсей беше на планината с издигнат жезъл. Когато го държеше високо, Израил побеждаваше. Когато ръцете му отслабваха и той го сваляше, Амалик побеждаваше. Проблемът не беше в куража на армията. Мислите ли, че тези войници на бойното поле са гледали Мойсей, вместо да воюват? Нямаше нищо общо с куража им, те вероятно дори не са забелязвали кога жезълът е бил вдигнат или свален. Това беше свързано с нещо, което ставаше в духовния свят. Пророческо действие предизвикваше нещо в небесата. Така властта на Бога се връщаше обратно на земята и носеше победа на Израил. Не бих могъл да го обясня по-добре.

Някои неща по отношение на Бога просто не могат да се обяснят.

По Божия начин – дори, когато е нелогичен

Друг пример за пророческо действие е, когато Мойсей удари скалата в Изход 17:6. Той взе жезъла на властта, удари скалата и потече вода. Защо? Защо Бог искаше да стане по този начин? Можем да говорим много за символиката на това действие и вероятно да разберем защо го направи, но основното е, че **когато Бог иска да направи нещо по определен начин, някой на земята трябва да извърши действие, което често е нелогично, но освобождава нещо в духа, което пък дава резултат на земята.** Обикновено не потича вода, когато ударите скала освен, ако Бог не ви е казал да го направите. Когато Той ни каже да направим нещо, това въздейства в духа, повлиява на земята и дава резултат – като вода от скала. Това е пророческо действие!

Много от тези примери се появяват в Писанията. В IV Царе 13:14-19 Елисей беше на смъртно легло и цар Йоас дойде при него за съвет. Асирийците бяха обградили Израил и той потърси наставление от пророка. Елисей каза: **„Това е стрелата на Господното избавление, царю. Сега вземи тези стрели и удряй земята.”** Това беше изпитание за царя. Неговите действия щяха да бъдат пророчески. Без да знае какво пророкът очаква от него, той взе стрелите и удари три пъти земята. Пророкът беше наскърбен и ядосан. **„Три пъти ще надделееш над враговете си и после те ще те победят – каза той. – Трябваше да удариш поне пет или шест пъти и тогава щеше да ги победиш”.** Това не ми звучи справедливо. От къде трябваше да знае царят, че трябва да продължи да удря? Мисля, че смисълът е в това, че **ако Бог ти каже да удариш три пъти, удари три пъти. Но, ако просто ти каже да удряш, удряй, докато ти каже да спреш!** Бог търсеше пророческо действие, но не получи това, което искаше. А също и царят! В Писанията хората биваха изцелявани чрез пророчески действия. Исус плю на земята и направи кал, намаза с нея очите на един слепец и му каза да се измие в къпалнята Силоам (Йоан 9:6-7). Прокаженият Нееман трябваше да се потопи седем пъти в река Йордан (IV Царе 5:10-14). „Не искам!” – каза той. „Тогавя няма да оздравееш” – отговори слугата му. Защо? Защото Бог избра да работи по този начин. И **когато Бог реши да направи нещо по определен начин, нищо друго няма да помогне!**

Синди Якобс в книгата си „Божият глас” описва пророческото действие така: „Понякога Бог иска от хората Си като цяло да направят нещо, което е не само пророческо, но има и голяма сила като форма на ходатайство, което да доведе до дълбока промяна. През 1990 г. заедно с група от „Огнени жени” отидохме в Русия, за да ходатайстваме за нацията. Бяхме водени да направим няколко пророчески действия. Пътуването ни беше малко преди падането на съветския комунизъм и се случиха няколко неща, които ни наведоха на мисълта, че сме следени. Преди да тръгнем, приятелката ми Бет Алвс сънува, че сме заровили Божието Слово в земята. Това доведе до важно пророческо действие по време на пътуването ни. Една стратегия за ходатайство, която използвахме, е, да направим обиколка на града с автобус. Това е нещо чудесно, тъй като водят туристите на всички исторически места. Едно от местата, които посетихме, беше Московският държавен университет – бастион на комунистическото учение.

Докато седяхме на една стена близо до университета, аз си спомних съня на Бет и се сетих за брошурата „Четири духовни принципа“, която беше в чантата ми.

Веднага разбрах, че тук трябва да направим това, което Бет беше сънувала. Бързо скочих (имахме само няколко минути, преди да тръгне автобуса), и казах: „Хайде, нека да посеем Словото в земята!“ Няколко жени тръгнаха след мен. Запъхтяна, аз им напомних, докато тичахме, за съня на Бет и им казах за брошурата. Огледах се наоколо, за да намеря прикритие зад някое дърво, където да извършим пророческото действие. (Бяхме се натъкнали на един човек на Червения площад, за който бяхме почти сигурни, че е агент на КГБ и тъй като не искахме преждевременно да започнем служение в затвора, трябваше да внимаваме!) Когато намерихме прикрито място, аз коленичих и започнах да ровя. Това беше неуспешен опит, тъй като успях само да си счупя маникюрите. Накрая намерих пръчка и изкопах дупка. Пуснах брошурата в дупката и бързо я зарових, докато другите се молеха. Като протегнах ръка към университета, започнах да пророкувам: **„От семето на тази брошура ще произрастат евангелски училища и тук ще се преподава теология.“**

По-късно, след падането на комунизма в Русия, Били Греъм създаде там евангелски училища. Сестра Вайлет Китли, моя приятелка, каза, че е била основана църква в Московския държавен университет от Християнския център Сило (голяма църква в Окланд, Калифорния).

Какво стана чрез това пророческо действие? То е ходатайствено по природа. Всъщност може да се нарече и ходатайствено действие. Може това, което се случува, да ви се струва необичайно. Ние не можем да докажем връзката между покорството на пророческото действие и създаването на евангелско училище. Но на много места в Писанията виждаме как Бог говори на Своите деца да извършат ходатайствено пророческо действие и в резултат на това Той се движеше мощно.”

Пророческо слово

Да разгледаме няколко библейски примера за пророческо слово, предшестващо действието на Бог. В Еремия 6:18-19 Еремия пророкува като каза: „Земя, земя, земя, чуй Словото на Господа.“ Мнозина биха ме сметнали за пълен глупак, ако изляза от къщи и кажа: „Чуй ме сега, цяла земя! Ще говоря на всички народи.“ Но точно това направи Еремия. Това беше пророческо слово, което звучеше нелогично. Въпросът не е в това, което думите ни обикновено предизвикват. Това са думи, изказани от името на Бог, които освобождават Неговата сила да извърши нещо. Не се ли случва точно това, когато проповядваме и прогласяваме Евангелието, което е Божия сила за спасение (Римляни 1:16)?

Когато устата ни говори Божието Слово, се освобождава силата на тези думи. Не се ли случва точно това, когато използваме Словото Му като меч при духовното воюване? Той изпълва думите ни с Божествената сила. Тогава защо да не ни позволява да бъдем Неговия глас и в други ситуации? Когато Еремия каза: „О, земя! Земя! Земя! Чуй Словото на Господа!“ беше като че ли Бог казва: „О, земя! Земя! Земя! Чуй думите Ми!“ Преди това Бог каза на Еремия, че ще го използва да изкоренява и да съсипва, да гради и да седи (Еремия 1:10). Забележете, че в Еремия 31:28 Бог казва, че е направил точно това: **„И както**

бдях над тях, за да изкоренявам, да събарям, да съсипвам, да погубвам, да наскърбявам, така ще бдя над тях, за да градя и да насаждам, казва Господ". Необходимо е да видим, че Бог направи тези неща чрез думите на Своя пророк.

В Михей 1:2 пророкът казва: **„Слушайте, всички племена, и ти, земя, и всичко, що има в теб, и нека бъде Господ Йехова свидетел против вас, Господ из святия Си храм**".

Не бихте ли се чувствали глупаво, ако кажете: „О, земя и всичко, що е в нея, Бог иска да ви говоря. Слушате ли ме?" Но Михей направи точно това. Очевидно не го чу цялата земя... така, както и бурята не чу, когато Исус ѝ каза да утихне, нито смокинята, когато Той ѝ заповяда да умре. Но няма значение дали някой ни чува. Това, което трябва да разберем, е **силата във вдъхновените от Святия Дух думи, които освобождават Божията сила.**

Да станем Негов глас

„Но това бяха Исус и пророците" – може да каже някой. Да, но след като смърти бурята, Исус смърти и учениците Си за техния страх и неверие, като имаше предвид, че те трябваше да я смърят. Също така след като прокле смокинята, Той ни обеща, че можем да говорим на планината и да я хвърлим в морето. Той описваше силата на вдъхновеното от Святия Дух Слово. Ние сме Божият глас на земята. В книгата си „Молеща се църква" Сю Къран цитира С. Д. Гордън: „Молитвата определено действа на Бог. Тя не може да повлияе на Неговите цели. Но тя влияе на Неговите действия. Всичко, за което някой някога се е молил, разбира се имам предвид всички правилни неща, Бог вече е възнамерявал да извърши. Но Той не прави нищо без нашето съгласие. Неговите намерения са били осуетявани от липсата на желание от наша страна. **Когато открием Неговите намерения и ги направим свои молитви, ние Му даваме възможност да действа.**"

Осия 6:5 е силен стих за Божия съд: **„Затова ги изсякох чрез пророците, убих ги с думите на устата Си и съдбите Ми се явяват като светлината**". Как Бог направи това? Чрез Словото, изговорено от пророците – Божието Слово, излязло чрез човеци. Искам ясно да заявя, че за да бъде ефективно словото, то трябва да идва от Бога. **„Така ще бъде Словото Ми, което излиза от устата Ми; не ще се върне при Мене празно, но ще извърши волята Ми и ще благоуспее в онова, за което го изпращам**" (Исаия 55:11). Моля ви, разберете, че когато Бог каза това, Той нямаше намерение да говори от облаците. Той говореше за това, което им беше казал и продължаваше да им казва чрез пророк Исаия. Всъщност Той заяви: **„Думите на този човек са Мои думи. Той е Моят глас. Думите няма да се върнат празни, но ще направят точно това, за което Съм ги изпратил чрез този човек**". Това е величествено! Разбира се, има някои, които смятат, че днес Бог не ни говори директно, че Той използва само Библията, което означава, че единственото, което можем да говорим от Негово име, е Писанието. Аз дълбоко уважавам моите братя и сестри, които вярват в това, и бих ги насърчил да изповядват Писанията. За тези, които вярват, че Святия Дух може да говори в нашия дух, бих казал: „Слушайте Неговите наставления, когато се молите, и щом получите водителство, смело кажете или направете това, което Бог ви е казал." Разбира

се всичко, което правим трябва да бъде преценявано според Писанията и да не е в противоречие с тях!

Бет Алвс в забележителното си молитвено ръководство „Мощният воин“ дава отлично подробно наставление, как да чуваме Божия глас. Би било добре да изследвате тази и други подобни книги, за да сте сигурни, че знаете как да разпознавате Божия глас. Съветвайте се с благочестиви и зрели водачи, преди да направите нещо публично или нещо, което изглежда много странно. Не следвайте примера на пророк Исаия, който тичаше из града гол (вероятно е носел препаска около бедрата си). Бъдете мъдри и когато се съмнявате, не правете нищо. Никога не правете нещо, което противоречи на Писанията или може да донесе укор на името на Господа.

Да кажем това, което Бог е казал

Думата „изповед“ в Новия Завет е *homologia*, което означава „да кажа същото нещо“. Библейската изповед е, да кажем това, което Бог казва – нито повече, нито по-малко. Ако не кажем това, което Бог казва за ситуацията, няма да има никакъв резултат. Но ако кажем това, което Бог казва, ще постигнем много. В Писанията Божието Слово е наречено семе. Коренът на думата на гръцки е *speiro*. *Spora* и *sperma* са варианти на тази дума и в Новия Завет и двете са преведени като „семе“. Лесно е да видим в тях думите „спора“ и „сперма“. Божият начин за възпроизвеждането или раждането на живот е Неговото Слово, чрез което се новородихме (I Петрово 1:23), изчистихме (Йоан 15:3), съзряхме (Матей 13:23), бяхме изцелени (Псалм 107:20), освободени (Йоан 8:31-32) и т. н. Когато Бог изговори Слово, Той пръска семена, които ще покълнат. Божието Слово никога не е безплодно. То винаги има резултат. Когато говорим Божието Слово под водителството на Святия Дух, ние пръскаме Божието семе, което дава възможност на Бога да произведе живот!

Йов 22:28 казва: **„Вие също ще заповядате нещо и то ще ви бъде утвърдено“**. Думата „заповядате“ означава „решавам и заповядвам“ – решавам нещо и заповядвам то да стане. Смисълът на думата *oteg*, която е преведена „нещо“, е „дума, заповед, обещание“. По-точен израз на този стих би бил: „Ще заповядате или ще направите изявление“. После се казва, че то ще се утвърди. „Утвърди“ е гръцката дума *qim*, което означава не само „утвърждавам“, а и „издигам се, изправям се“. Мисля, че Бог ни казва следното: „Вие ще изречете слово и то ще се надигне. Ще пръснете Моето семе. То ще се надигне (израсте) и ще установи нещо на земята.“ **Защо не установим спасение на земята, като пръснем семена на спасение? Да установим свобода за някого, като хвърлим семена на свобода. да установим единство в църквата и град, като заповядаме семена на единство. Да установим Божията съдба за децата си, като поседем семена на съдба. Да заседем собствената си градина. Да я поддържаме добре и да видим, дали Божието Слово няма да даде плод. Да представим победата на кръста чрез устата си! Йов 6:25 гласи: „Колко са силни правдивите думи!“** „Силни“ е думата *marats*, което означава още „да окажа натиск“, както пръстенът на царя притиска документа със своя печат, така и нашите думи запечатват неща. Еклисиаст 12:11 казва: **„Думите на мъдрите са като остени и като заковани гвоздеи от изкуските“**. Нашите думи са като

пирони, които строят нещо в духа. Така, както пиронът държи дъската на мястото ѝ, думите държат Божиите обещания на мястото им, като изграждат нещо в духа.

Пророкуване на кости и дъх

Езекил и долината на сухите кости е друг пример за пророческо изказване. **„Говори на тия кости!”** – каза Бог на пророка. Можете ли да си представите какво си е помислил Езекил? „Да им говоря? Господи, ако искаш да кажеш нещо на тези скелети, защо не го направиш сам?” Но Езекил се покори и каза: **„О, сухи кости, слушайте Словото на Господа”**. И те послушаха! Кост се свърза с кост и плът ги обви. Но в тях все още нямаше живот. Следващата задача на Езекил ме удивлява дори повече от пророкуването върху кости. Господ каза: **„Пророкувай на дъха”**.

По-нататък в тази глава ни се казва, че дъхът, на който той пророкува, беше Святия Дух. Бог не каза: „Пророкувай чрез Святия Дух.” Той каза: „Искам да пророкуваш на Святия Дух.” Езекил го направи и Божият Дух направи това, което един човек Му каза. Невероятно!

Дали пророкът заповядваше на Святия Дух? Всъщност не. Той не заповядваше на Бог, той заповядваше от името на Бог, което беше Божието намерение от сътворението – Той работеше заедно с човека. „Баща и синове” ООД управляваше планетата! Бог работеше чрез пророческо слово, излязло от устата на човешко същество. Кой може напълно да разбере това?

Да говориш на стената

Преди няколко години Господ изпрати в Берлин Дик Ийстман, президент на „Всеки дом за Христос”. Бихте ли искали да получите такава задача от Бог? Берлинската стена все още не беше паднала и Дик чувствал Святия Дух да казва: **„Искам да се качиш на самолета за Германия, да отидеш до Берлинската стена, да положиш ръце на нея и да кажеш: В името на Исус, падни!”** Това било всичко. Пет думи и можел да се върне вкъщи. Представете си как бихте отишли при съпругата си, да ѝ кажете: „Скъпа, Господ ми каза да направя нещо.” „Да, и какво е то” „Ами, трябва да отида в Германия.” „И какво ще правиш там?” „Ще отида до берлинската стена.” „О! И какво ще правиш при берлинската стена?” „Ще положа ръце на нея и ще кажа: В името на Исус, падни! И след това се връщам вкъщи.” Това няма ли да предизвика интересна дискусия?

Точно това направил Дик, защото разбирал силата на пророческото действие и Слово. Дик не би претендирал, да е единственият човек, използван от Бога за падането на берлинската стена. Но малко след това стената беше съборена.

Видение за младежите

Преди няколко години бях във Вашингтон Д. С. на Националния ден за молитва заедно с група младежи от „Калвари къмишан” от Спокейн, Вашингтон. Съпругата ми и аз ги придружавахме, защото няколко месеца преди това, докато им служех, получих невероятна картина – мисля, че беше видение. Картината представляваше стадион, пълен с млади хора, изцяло посветени на Бог.

Докато гледах, това множество от младежи започна да излиза от стадиона и заля нацията, като носеше съживление. Споделих видението с тези млади хора и дух на ходатайство слезе върху нас за около 30 минути. Беше велико време на молитва за младежите на Америка. Когато спряхме да се молим, усетих, че трябва да се присъединя към тези младежи на предстоящото им пътуване до Вашингтон Д. С. Скоро след като пристигнахме, усетих Бог да ми говори: **„По време на това пътуване ще ти дам потвърждение, че ще изпратя съживление в тази нация. Ще ти покажа, че и младежите ще играят важна роля в това.“**

Потвърждение на видението

Първото потвърждение дойде на Националния ден за молитва. На основното молитвено събрание тази сутрин бяха събрани около 400-500 души – сенатори, конгресмени, държавни служители и духовни водачи на нацията. Аз не бях включен в програмата, но бях там, за да се съглася в молитва, както повечето участници. Младежите от „Калвари къмишан“ някак си бяха получили разрешение да участват в програмата, което само по себе си беше чудо. Когато бяха поканени за техните 15 минути, те излязоха по пътеката, пеейки „Изцели земята ни“. Докато пееха, Духът на Бога слезе в залата като одеало. Вероятно би било по-точно да се каже, че кръжеше. В никой друг момент Божието присъствие не се чувстваше толкова силно. Не видях никой, който да не плаче. Д-р Джеймс Добсън, който говори след тях, каза през сълзи, че рядко ставаме свидетели на формирането на историята. Сигурен съм, че всички присъстващи вярваха, че този ден оказва влияние върху историята на нашата нация. После тези млади хора се срещнаха с Норм Стоун, човек от тяхната църква, Харвест Крисчън Фелошип. Няколко години по-рано Бог призова Норм да преброди Америка седем пъти като пророчески акт на покаяние и ходатайство, заради бебетата, убити чрез аборти. Сега той прави своята пета обиколка, като ходи и ходатайства за неродените. Това е пророческо действие! Младежите от „Калвари къмишан“, повечето от които са от същата църква, ходеха след него по 20 мили на ден в продължение на две седмици и се молеха.

Нощта преди тези младежи да се присъединят към Норм, аз чух следните думи от Господа: „Това е пророческо изявление, че поколението, което сатана се опитва да убие чрез аборти, следващото поколение воители на земята, няма да бъде унищожено. Аз изпращам тези млади хора, да крачат след Норм, като пророческо послание, което казва: Не! Това е Моето поколение, сатана, и ти няма да го вземеш!“ По-късно същата вечер чух думите: „Аз отново ще потвърдя, че изпращам съживление в тази нация, в което младежите ще играят основна роля. Ще го направя чрез четенето на Библията тази вечер.“ Бях записан за участие в тридневното четене на Библията пред сградата на Конгреса. Всеки участник можеше да чете 15 минути и трябваше да чете от там, до където е стигнал предходният. Аз не избирах кога да чета, някой ме беше записал предишния ден и ми каза, че трябва да съм там в полунощ на следващата вечер. Поради това, което Господ ми говореше по онова време, аз Му казах: „Господи, има само един начин да разбера, че Ти потвърждаваш тези неща чрез четенето на Библията. Когато отида, искам да ми кажат, че мога да чета от Авакум или от Агей.“ Това не беше руно, нито аз изпитвах Господа. Направих това заради

нещата, които Той вече ми беше казал чрез тези две книги. Знаете ли колко са големи тези книги? В моята Библия те са само осем страници. Каква е вероятността, без да съм избрал кога и какво да чета, когато дойде редът ми, да ми кажат: „Ето, прочетете тези осем страници”? Приблжих се до жената, която отговаряше за четенето. „Вие ли сте Дъч Шийтс?” „Да, аз съм.” „Вашият ред е след 15 минути – след този човек. Имате избор. Можете да четете или от Агей, или от Авакум.” Почти припаднах!

Можете да си представите с каква власт прочетох Словото, като правех пророчески изявления за правителството с пълна вяра, че идва съживление!

Каквото ви каже, направете го!

Бог призовава църквата Си към ново разбиране за пророческото Слово и действия и ролята ни като Негов глас и тяло на земята. **Когато Той ни говори за Своите планове, колкото и глупаво да ни се струва** да вдигнем жезъл, да говорим на мъртвите духом, да обикаляме квартала, да маршируваме по улиците, да удряме скала, да заповядваме на земята, да полагаме ръце и да говорим на стени, да обикаляме Америка, да четем Библията пред Конгреса, да говорим на нация, която не слуша, **ние трябва да го направим!** Господ може да ви води да отидете в стаята на непокорното си дете, да помазвате с масло и да се молите над дрехите му, да говорите над леглото му или друго символично действие. Други ще трябва да пророкуват над града си и правителството. Някои ще трябва да маршируват около територия, като я обявяват за Божие притежание. Каквото и да ви каже Бог, направете го. Бъдете смели да изявите Божието Слово за някоя ситуация!

Пръскайте семето на Словото Му на земята и очаквайте жетва. Тя ще бъде утвърдена. Ще се надигне! Ще дойде живот! **„Вие вече знаете, че сте призвани да го направите, нали?”**

Въпроси за размишление

1. Дайте определение за пророческо слово и действие. Обяснете как те „освобождават” Бога. Дайте библейски примери.
2. Обяснете връзката между Божието Слово, семе и думите, вдъхновени от Святия Дух.
3. Намерете библейски стихове, които да заповядат за нечие спасение, изцеление и т. н. Намерете стихове, които да заповядат за вашия град.
4. Не е ли Бог добър?

Глава четиринадесета: Помазанието „страж”

Наследствена болест

Единственото нещо, което е по-лошо от пазаруването, е, да гледаш как някой друг пазарува. Освен, ако това не е жена ми, разбира се. Нямам нищо против да я следвам из търговския център по два или три часа. От време на време показвам интерес с леки възклицания като: „О-о-о!”, „Ъхъ”. А понякога ставам многословен и казвам: „Да”, „Не” или „Разбира се” и „Колко струва?”. Последното обикновено бързо поправам с колебливата реплика: „Колко изгодно!”

Най-близкото, с което мога да сравня гледката как някой пазарува е гледането на състезание по шиене. Затова, докато жена ми и малката ми дъщеря Хана пазаруват, аз стоя край топлите закуски и пиша. Това беше един от тези търговски центрове, където ви продават дефектни стоки на по-ниска цена. Голямата ми дъщеря Сара, която е на 10 години, е с мен и чете. Тя също не обича пазаруването – все още. По пътя към нашето убежище при закуските ѝ казах за гена, който носи, който Бог е дал на всички жени, който просто още не се е проявил. Казах ѝ да не се тревожи, защото и това ще стане. При изучаването на тази генетична зараза, направено предимно в разговори с други мъже при закуските, съм открил, че никой не знае кога генът ще се прояви и какво го задейства. Може да стане по всяко време между 6 и 13 годишна възраст. Понякога става по среднощ. Просто се събуждат, треперейки като в треска.

Когато това се случи с Хана, бях готов да я помажа с масло, докато Сеси не ми каза, че това няма да помогне. „Какво имаш предвид с “това няма да помогне”?” – попитах аз изненадан. – Разбира се, че ще помогне.” „Не – каза тя. – Това е нейният ген за пазаруване. Трябва бързо да я заведем в търговския център.” Разбира се, мама беше права, както обикновено. Хана се прибра вкъщи, държейки гордо чантата с покупките, и изглеждаше като че ли току що е хванала първата си риба.

Жени! Кой може да ги разбере? За да подкрепя твърдението си, току що преброих мъжете и жените на топлите закуски и в съседните магазини – 26 жени и 9 мъже. Половината от мъжки пол бяха деца, довлечени тук против волята им. Един пишеше „искрено ваш”, а останалите мрънкаха „Ъхъ”. Наистина ми стана жал за един мъж, който изглеждаше като зомби. Мисля, че не беше издържал на стреса. Сеси и Хана вече се върнаха и си вземат нещо за пиене, докато ни показват покупките си. Аз кимам утвърдително. Сеси почти изпуска Хана, която се връща за още нещо. Седемгодишните начинаещи купувачи не винаги се справят с темпото. Не са взели достатъчно часове по аеробика, за които истинската причина е – да са подготвени за пазаруване.

Какво гледате

Защо Бог не е направил жените да харесват нормални неща, като това да прекарват дни в гората при минусови температури, чакайки да мине сърна или лос? Това е моята представа за вълнуваща гледка! Или гледането на футболен мач! Аз не гледам много телевизия освен, когато има добро спортно събитие. Сеси не винаги ме разбира в тази област, но ме приема. „За кой отбор си?” – понякога ме пита тя. „Не ме интересува кой ще победи” – често отговарям аз. „Това някой от любимите ти отбори ли е?” „Не.” „Може би някой любим състезател?” „Не, почти не познавам играчите.” „Тогава защо гледаш мача?” – пита тя с учудено изражение. „Защото е футбол” – отговарям аз възможно най-търпеливо. Понякога хората не виждат очевидното. Ще ви кажа какво ме озадачава. Не разбирам защо жена ми и дъщерите ми обичат да гледат неща, които ги разплакват. Иди ги разбери! Хората гледат много неща – телевизия, паради, часовника, фондовия пазар, птици (за мен това се нарежда след гледането на състезание по шиене) и хиляди други неща. аз обичам да гледам деца, които се смеят. Мразя да гледам някой, който плаче. Виждал съм как някой се ражда и други как умират. Веднъж видях една жена в Сан Педро, Гватемала,

да търси часовник. Беше часовникът на съпруга ѝ, който починал при земетресението през 1976 г., заедно с три от децата ѝ. Всичко, което тя и оцелялото ѝ бебе имаха, бяха дрехите на гърба им. Малката им кирпичена къща се беше превърнала в купчина пръст. Когато преводачът ни я попита какво търси, тя отговори: „Торба с боб, която имахме, и часовникът на съпруга ми. Той спеше някъде тук, когато беше убит – каза тя, като показва област от около 3 кв. метра. – За мен е много важно да намеря този часовник.”

Ние започнахме да копаем. Въпреки, че беше като търсене на игла в купа сено, помолихме Бог да ни помогне и нагазихме в дълбоката един метър пръст. Тогава бях готов да се изправя срещу ада за този часовник. Открихме го след един час. „Muchas gracias” – повтаряше тя през сълзи и притискаше часовника до гърдите си. „Богатството е толкова относително понятие – си мислех аз, докато избърсвах сълзите си. – Иска ми се светът да можеше да види това. Може би някои приоритети щяха да се променят.” Видях и друга жена, която държеше тригодишната си дъщеря, да си тръгва от опашката за храна, на която аз сервирах. Тя беше последната на опашката за супа.

Когато подаде буркана, който беше намерила, ние я погледнахме и казахме: „No mas” (което означава „Няма повече”). После я видях да си отива, държейки в ръце гладното си дете. От този момент всичко в живота ми се обърка. Изчезнаха подредените списъци с нужди. Някои важни цели станаха необичайно неадекватни. Неща, които преди означаваха много, вече нямаха същото значение. Гледах по различен начин на банковите сметки и успехът придоби нов смисъл.

Странно е как един поглед в два чифта очи може да доведе до такъв хаос. До голяма степен нещата никога не се върнаха в предишното състояние. Внимавайте какво гледате!

Бдете

Библията ни казва да бдим по различни начини, от които не най-маловажен е бдението в молитва. Тази глава е посветена на помазанието „страж” – нашето призвание като ходатаи да бъдем осведомени и да се молим срещу плановете и хитростите на сатана. Това е много важна част от ходатайството. Ефесяни 6:18 ни казва: **„Молещи се в Духа на всяко време с всякаква молитва и молба, бидейки бодри в това с неуморно постоянство и моление за всичките светии”**. I Петрово 5:8, като ни предупреждава за врага, казва: **„Бъдете трезвени и будни. Противникът ви дяволът като рикаещ лъв обикаля, търсейки кого да погълне”**. И двата стиха говорят за духовното воюване. Всеки споменава нашия враг и ни призовава към бдителност за себе си и за нашите братя и сестри в Христос. Друг такъв стих, който подробно разгледахме в 9 глава, е II Коринтяни 2:11 **„да не би сатана да използва случая против вас, защото ние знаем неговите замисли”**. За да не се повтарям, просто ще обобща смисъла, който извлякохме от тези стихове въз основа на използваните гръцки думи: „Нашият враг ще се възползва от нас, ще ни ограбва и ще взема по-голям дял дотолкова, доколкото сме в неведение за неговия начин на мислене и действие – неговите плановете, замисли, кроежи и хитрости.” Ще споделя четири заключения от тези три стиха – Ефесяни 6:18, I Петрово 5:8 и II Коринтяни 2:11.

1. Закрилата от атаките на врага не идва автоматично дори за вярващите. Ние играем роля в това. Въпреки, че Бог е суверенен, това не означава, че Той контролира всичко, което се случва. Той е оставил много неща да зависят от решенията и действията на хората. Ако Бог ще ни пази от атаките на сатана, независимо от това, което правим, тези стихове биха били напълно безсмислени. Някъде в теологията си трябва да намерим място за *човешката отговорност*. Все някога **трябва да повярваме, че нещо зависи от нас, че сме от значение за себе си и за другите.**

2. Бог желае да ни предупреждава за тактиките на сатана. Това се вижда от факта, че щом Той ни казва да не сме невежи за тактиките на сатана, значи е готов да ни ги открива. Щом ни казва да сме бдителни, това със сигурност трябва да означава, че ако ние сме такива, Бог ще ни предупреждава. А Той не би искал от нас нещо, което не можем да направим.

3. Ние трябва да сме бдителни – да останем будни, иначе няма да усетим предупреждението на Бог за атаките и плановете на сатана. Ако тези атаки винаги са очевидни, няма да е необходима бдителност. Исая 56:10 говори за слепи стражи. Ние често сме като учениците – имаме очи, но не виждаме (Марко 8:18). Време е да спрем само да се взираме, а трябва **бдително да наблюдаваме!**

4. Ако не сме бдителни, ако не знаем за плановете на сатана, той ще вземе по-голям дял. Ще се възползва от нас и от нашето невежество. В противоречие с разпространеното вярване, наистина можем да погинем от невежество (виж Осия 4:6). Може да не искаме да го признаем, но сатана наистина е завоювал големи територии в Америка. Не бъдете като пустинния номад, който се събудил гладен посред нощ и решил да хапне нещо. Като запалил свещ, той взел една фурма и отхапал. Като държал фурмата близо до свещта, забелязал, че в нея има червей, след което я изхвърлил от палатката. Като отхапал втората, видял, че и в нея има червей и също я изхвърлил. Като решил, че няма да му остане нищо за ядене, ако продължава така, той загасил свещта и изял фурмите. Понякога и ние предпочитаме тъмнината на отричането пред светлината на истината. Въпреки, че истината понякога боли, тя все пак е истина. Отричането не я променя. **Ако сатана се е възползвал от нас, нека го признаем и да решим да си върнем обратно загубеното!**

Две новозаветни думи са свързани със старозаветната дума „страж“: *gregoreuo* и *argurneo*. И двете означават „да стоя буден“ в смисъла, в който часовоят не бива да заспива. Тези думи са използвани в следните стихове: **„Постоянствайте в молитва и бъдете в нея с благодарение“** (Кол. 4:2). **„И казва им: Душата Ми е пренаскърбена до смърт, постойте тук и бъдете... Бъдете и молете се, за да не паднете в изкушение; духът е бодър, а тялото немощно“** (Марк 14:34, 38).

„Бъдете трезвени и будни. Противникът ви дяволът, като рикаещ лъв обикаля, търсейки кого да погълне“ (I Петрово 5:8). **„Бъдете и стойте твърдо във врата, бъдете мъжествени, укрепете се“** (I Коринтяни 16:13). **„Молещи се в Духа на всяко време с всякаква молитва и молба, бидейки бодри в това с неуморно постоянство и моление за всичките светии“** (Ефесейци 6:18). **„Но бъдете всякога и молете се, за да сполучите да**

избягнете всичко, що предстои да стане, и да стоите пред Човешкия син” (Лука 21:36).

Последните два стиха съчетават *argrupo* с *kairos*, стратегическото време (за което говорихме в 6 глава), като ни призовават да внимаваме за *kairos* моменти и да се молим. Отново, за да не се повтарям, няма да говоря повече за това. Но ако погледнете пълното определение на *para* и *kairos* в 6 глава, ще направите ясно връзката между стражът и издигането на защитни стени.

Трофеите на ходатайството

За пример ще ви разкажа една история. В книгата си „Да завладеем портите на врага” Синди Якобс разказва за помазанието „страж” в *kairos* време. На едно молитвено събрание през 1990 г., една нощ тя се събудила в 2 часа през нощта с тревожно усещане. Докато чакала пред Господа, Той ѝ показал едно семейство с три деца, за които тя знаела, че пътуват с микробуса си за същото молитвено събиране. Във видението си тя видяла как една от гумите на микробуса им се откача, като предизвиква ужасна катастрофа. Синди започнала усърдно да се моли за тяхната безопасност и продължила цялата нощ. Когато пристигнали на следващия ден, тя ги попитала дали са имали проблеми с дясната гума. Въпреки, че те нямали, Синди настояла да отидат в сервиз и да проверят микробуса. Механикът, който го прегледал, бил удивен. Казал, че не е възможно да са карали този микробус, без дясната гума да изхвърчи. След като се върнали от сервиза, съпругът на Синди, който ги бил придружил, вдигнал една торбичка и казал: „Трофеите на ходатайството”. В нея били старите лагери на предната дясна гума. Това е помазанието „страж” в действие, което усеща опасността в *kairos* време и издига защитни стени (*para*) чрез ходатайство.

Стражът в Библията

Нека разширим представата си за библейския смисъл на думата „страж”. Каква беше задачата на стража? Думата „страж” идва от Стария Завет и там е използвана за описание на това, което днес бихме нарекли пазач, часови или караул. Стражите са пазели основно две неща: лозя или ниви от крадци и животни и градове – от вражески армии. Тези, които са пазели реколтата, са стояли на скала или кула, което им е помагало да виждат по-далеч. Наблюдателните кули в полето обикновено са имали и място за спане, защото по време на жътва е трябвало да се пази ден и нощ.

Пазачите са се сменявали – един е стоял през деня, а друг през нощта, и така са бдели по 24 часа в денонощието. Това е силен преобраз за нас. Във време на жътва има силна нужда от пазачи, защото крадецът ще направи всичко възможно, да открадне реколтата и да вземе по-голям дял. Не е чудно, защо най-голямата жътва на души, която светът е виждал и която се случва сега, е предшествана от най-силното пробуждане за молитва в историята. Господарят на жетвата е мъдър. Мога да ви уверя, че Той се е погрижил стражите да бдят по 24 часа в денонощието. Можем да кажем като Господа: „**От тези, които ми даде, нито един не погина**” (виж Йоан 17:12).

Стражите стояха и на градските стени. Ето няколко места в Стария Завет, където се говори за това: „**Защото Господ ми рече така: Иди, постави страж, та нека възвестява, каквото види. И видя полк конници по двама,**

полк осли и полк камили. Тогава вникна добре с голямо внимание. После извика като лъв: Господи, аз стоя непрекъснато в стражницата през деня и оставам в стражницата си през цялата нощ” (Исаия 21:6-8).

„Издигнете знаме против вавилонските стени, усилете стражата, поставете стражари, пригответе засада, защото Господ намисли и ще извърши онова, което изрече против вавилонските жители” (Еремия 51:12). „На стените ти, Ерусалиме, поставих стражи, които никога няма да мълчат, ни денем, ни нощем. Вие, които припомняте на Господа, не замълчавайте” (Исаия 62:6). От градските стени те следели за две неща: вестоносци и врагове!

Бдение за вестоносци

Те гледали за вестоносци, за да кажат на вратарите кога да отворят и кога не. По онова време за вестоносци са били използвани бързоходци и когато видят да се приближава приятелски вестоносец, стражите викали. Добрите стражи можели да познаят вестоносеца по походката, дори преди да видят лицето му. Във II Царе 18:27 стражът казал: **„Тичането му... е като тичането на Ахимааз”**. Виждате ли в това някаква символика? Добрите стражи често са предупреждавани от Святия Дух, преди да имат конкретни доказателства, че на даден „вестоносец” не трябва да се вярва. Те разпознават „вълците”, изпратени да погълнат стадото или „наемници” с неправилни мотиви. Те предупреждават водачите. Познават ги „по походката”, когато нещо просто не изглежда съвсем наред. Те усещат и разпознават. Със сигурност трябва да се пазим от човешки подозрения и съдене по плът. Но аз съм се научил да слушам доверените си стражи (един от които е съпругата ми), когато ми кажат, че нещо в някого ги безпокои. Те обикновено са прави. Понякога не могат да дадат конкретни причини, което е проблем за моя аналитичен ум, но аз съм се научил да им се доверявам. **Повечето лъжеучения, разцепления и други поражения в тялото Христово, са можели да бъдат предотвратени, ако стражите са бдели и лидерите са ги слушали!**

Петър говори за нуждата от това във II Петрово 2:1-2 **„Но имало е лъжливи пророци между хората, както и между вас ще има лъжливи учители, които ще въведат тайно гибелни ереси, като даже се отричат от Господаря, който ги е купил, та ще навлекат на себе си бърза погубел. И мнозина ще последват техните похотливи дела, поради които човеци пътят на истината ще се похули”**. Павел предупреди ефесяните за това в Деяния 20:28-31 **„Внимавайте на себе си и на цялото стадо, в което Святият Дух ви е поставил епископи, да пасете църквата на Бога, която Той придоби със Собствената Си кръв. Аз зная, че подир моето заминаване ще навлязат между вас свирепи вълци, които няма да жалят стадото; и от самите вас ще се издигнат човеци, които ще говорят извратно, та ще отвличат учениците след себе си. Затова бъдете и помнете, че за три години ден и нощ не престанах да поучавам със сълзи всеки един от вас”**. Очевидно те послушаха съвета на Павел, защото Господ ги похвали в Откровение 2:2 **„Зная твоите дела и трудът, и издържането ти и че не можеш да търпиш злите човеци, и си**

изпитал ония, които наричат себе си апостоли, а не са, и си ги намерил лъжливи”.

Бдение за врагове

Стражите на стената следяха и за врагове. Когато видеха да се приближава потенциална опасност, те вдигаха тревога, като надуваха тропети или викаха. Тогава войниците можеха да се подготвят за битка и да защитят града. Стражите днес правят същото нещо в духовен смисъл. Те предупреждават тялото Христово за атаки на врага, като вдигат тревога. Когато стражите си вършат работата, сатана и неговата армия няма да ни хващат неподготвени. Като стражи ние не живеем в страх от врага, нито сме в неведение за него. В противоречие с това, което някои поучават, бдителността не означава да мислим само за врага. Трябва да ви предупредя, че е разпространена тактика на врага да пречи на християните да са нащрек за него, като ги обвинява в погрешен акцент.

За съжаление тази идея често е прокарвана от добронамерени християни. Те учат другите, че трябва да пренебрегваме сатана и да не му обръщаме внимание. Библията не подкрепя подобно твърдение. Със сигурност не бива да сме обзети от мисълта за сатана, но един добър войник трябва да е **добре информиран** за своя враг. **Бъдете завладени от преклонение пред Исус, но бъдете нащрек за врага. Обичайте поклонението, а не войната, но когато е необходимо, воювайте!**

Рутани Гарлок и Куин Ширър разказват в книгата си „Как да се молим за семейството и приятелите си” за един пастор, който имал следното отношение: „Не мисля, че трябва да поучаваш върху духовното воюване. – казал той един ден на Хилда. – Съсредоточи се върху Исус, а не върху дявола.” Нейният отговор показва мъдростта и опита ѝ: **„Пасторе, аз съм съсредоточена върху Исус и Неговата победа – отговорила тя почтително. – Исус поучаваше, че имаме власт над нечестивия. Преди да започна да използвам властта на Исус в духовно воюване, имах четири деца, които отиваха към ада. Научих се да връзвам действието на врага в живота на семейството си. Днес всичките ми деца и внуци служат на Бог. Видяла съм резултата от духовното воюване и искам да помогна на другите.”**

Стражите виждат предварително

В Писанията стражите не пазят само градове и ниви. Еврейските думи, преведени като „страж” са natsar shamar и tsaphah. Те означават „да пазя или защитавам, като наблюдавам, но и като издигам ограда, като от тръни”. Те дори загатват скриване на нещо. Стражът чрез ходатайство създава тайно място на закрила (Псалм 91). Друго интересно значение на tsaphah е „да се наклоня напред и да се взра в далечината”. Връзката му с молитвата трябва да е очевидна. Стражите виждат напред, „взирайки се в далечината” и могат да предвидят атаките на врага. Това е пророческо ходатайство! Нека да разгледаме няколко стиха, в които тези думи са използвани, като във всеки от тях се говори за пазене на различно нещо. Първият е Битие 2:15, където за пръв път се споменава една от тези думи. **„Господ Бог взе човека и го сложи в Едемската градина, да се грижи за нея и да я пазу”**. Теолозите имат т. нар.

закон на „първото споменаване“. Той се отнася за общото правило, че при първото споменаване на нещо в Библията, се дават значими факти, които остават постоянни в цялото Писание. Например първото споменаване на змията – сатана – е в Битие 3:1 **„А змията беше най-хитра от всички полски зверове, които Господ Бог беше направил. И тя рече на жената: Истина ли каза Бог да не ядете от кое да е дърво в градината?“**

Лесно е да видим приложението на този закон тук, където стихът говори за лукавството и хитростта на сатана. Бог ни информира за едно от най-важните неща, които трябва да знаем за сатана: той е много по-опасен като хитрата змия, отколкото като рикаещ лъв.

Пазете се – дръжте змията навън!

В Битие 2:15 Бог каза на Адам да „пази“ градината. От какво? Трябва да е било от змията! Вярвам, че е така, първо, защото е в Божията природа да го предупреди. Да не го направи би било в противоречие с характера на Бог. Второ, нито Адам, нито Ева се изненадаха от това, че змията им проговори. Това очевидно не беше ново за тях. Трето, от какво друго можеха да пазят градината (преди падението)? Само от змията. Пазете това, което Бог ви е поверил от лукавото посегателство на змията. **Дръжте я далеч от градината си – семейството си, църквата, града и народа си! Дръжте я далеч!** Думата е използвана отново в Битие 3:24, когато Бог постави херувими на входа на градината, за да държат човека далеч от дървото на живота. Адам не опази градината от змията и затова ангел беше поставен да държи Адам далеч. В Битие 30:31 идеята за стража е използвана за пазене на стадо. Няма нужда от голямо прозрение, за да видим връзката. Ние можем да пазим Божието стадо чрез ходатайство. Еклисиаст 12:3 говори за пазене на дом; Псалм 127:1 - за пазене на град; 1 Царе 26:15 и 28:2 говорят за пазене на хора, а Притчи 4:23 ни казва да пазим сърцето си.

Тези три еврейски думи се превеждат и по още няколко начина. Ще изброя някои от тях, като ги обясня накратко. Както ще видите, могат да се напишат страници за символиката и връзката им с молитвата. Аз не съм го направил, но ви насърчавам да размишлявате върху всяко едно от тях, като оставите Святия Дух да ви дава лични прозрения.

1. **Пазя или пазач:** това е най-честата употреба на тези думи – поне 250 пъти. Стражите пазят вещи, места и хора. Пазят от загуби, кражби и повреди. Те пазят собствеността непокътната.

2. **Защитавам или защитник:** Стражите защитават. Стражите защитават хора от опасности и повреди. Те са като щит – тайните агенти на царството, които пазят и защитават другите.

Стражите представят Исус, като се грижат за другите. Често ходатаите от моята църква ми казват за часове, които са прекарвали в молитва за моята безопасност. Много пъти са ми казвали: „Пасторе, почти цяла нощ се молих за теб.“ Понякога те питат: „Имаше ли нещо нередно?“ „Не.“ – обикновено отговарям аз, – вероятно точно заради това.“ Често проблемите ми са „положени“ върху някой друг, който ги „отнася от мен“. Аз съм благодарен и достатъчно мъдър, за да знам, че до голяма степен успехът ми се дължи на

тяхната вярност. Каква утеха е да зная, че имам защитници в духа! **Щеше да има по-малко жертви в редиците ни, ако имахме повече верни стражи!**

Питър Вагнер в книгата си „Молитвен щит” дава пет причини, защо пасторите и други духовни водачи имат толкова силна нужда стражи да ходатайстват за тях:

- пасторите носят по-голяма отговорност. Яков 3:1 **„Братя мои, не ставайте мнозина учители, като знаете, че ще приемем по-тежко осъждане”**.

- изложени са на по-силни изкушения. Не се лъжете, колкото по-високо стоите в йерархията на християнското водачество, толкова по-високо сте в списъка с цели на сатана.

- изложени са на повече духовни атаки. Стана известно, че през последните няколко години сатанисти, магьосници, окултисти, шамани, спиритисти, Ню Ейдж последователи и други служители на тъмнината са влезли в съюз да се молят на сатана за разрушаването на бракове на пастори и други духовни водачи. Духовната война е интензивна.

- пасторите имат по-силно влияние над другите. Самата природа на служението на пасторите е да имат по-силно влияние над другите.

- пасторите са по-силно изявени. Тъй като вървят напред, те постоянно са обект на клюки и критики.

В своята книга Вагнер разглежда по-подробно всички тези причини. На друго място той казва: *„Доколкото се молят ходатаите, лидерите са защитени от огнените стрели на нечестивия чрез всеоръжието, което всеки би трябвало да използва”*. Тази превъзходна книга е забележително ръководство за ходатайство за християнски водачи. В отличния материал за обучение *„Мощен воин – ръководство за ефективна молитва”* Бет Алвс предлага всекидневно ръководство за молитва за духовни водачи, което Вагнер обобщава по следния начин: *„Неделя: благоволение пред Бога (духовно откровение, помазание, святост); понеделник: благоволение пред другите (църковни членове, служители, спасени); вторник: разширяване на видението (мъдрост и откровение, мотивация и водителство); сряда: дух, душа и тяло (здраве, външен вид, отношения, духовна и физическа зрялост); четвъртък: защита (от изкушения, измама, врагове); петък: финанси (приоритети, благословение); събота: семейство (като цяло, съпруга, деца)”*.

3. Вратар: Стражът има способността духовно (в молитвената стаичка) да определи какво влиза и какво излиза от техния дом, семейство, църква, град и т. н. Чрез Святия Дух те разпознават кое да пуснат и чрез молитва отварят или затварят вратата. Те канят Святия Дух и отхвърлят делата на тъмнината. Поставят ограничения, като държат врага навън. Понякога, когато някой ходатай ми каже, че нещо нередно се е вмъкнало в събранието, аз им отговарям: „Какво е станало? Не си ли бил на пост?” Просто казвам на тялото Христово: „Не обвинявайте за всичко пасторите. И вие имате отговорност да пазите вратите.”

4. Предпазвам: Стражите предпазват от разрушение. Те предпазват нечий живот, помазание, действието на Бог и много други неща, като ги покриват с молитва. Ширър и Гарлок разказват за четири жени, които пазели фермите си. Тези жени обхождали границите на нивите си, докато съпрузите им работели и обработвали понякога по 6 мили на ден. Те се молели за защита от насекоми,

болести по растенията, градушка и суша. Молели Бог да даде мъдрост на съпрузите им в отглеждането на реколтата и продажбата ѝ и се молели ангелите да им помагат. Резултатите били удивителни. Оказала се една от най-добрите им години. Без бури, насекоми-вредители, неразумни решения и с добра печалба, докато хората около тях имали трудна година с малка печалба. Понякога ние не сме достатъчно практични в нашето ходатайство. Тези жени бдели в молитва, проправяли път за Божиите благословения върху усилията на семейството си да получат добри доходи.

5. **Внимавам:** Стражите трябва да бъдат нащрек. Трябва да внимават. Въпреки, че е очевидно, важно е да го подчертаем. Като войници Бог ни призовава да сме внимателни. Нечий живот е заложен. Жетвата трябва да се опази. Бъдете внимателни, стражи!

6. **Наблюдавам:** Това въплъщава същата идея, като да обръщаме внимание, но добавя акцент върху съзерцанието и изостреното зрение. Недейте просто да гледате – виждайте. Бъдете наблюдателни. Стражите трябва да наблюдават. Те виждат това, което другите не успяват да видят. Ние можем да видим много неща в молитва, дори преди те да се случат.

7. **Виждам:** Това е близко до наблюдавам, но го споменавам, за да подчертая нуждата да виждаме ясно.

8. **Бъдете предпазливи:** Стражите трябва да са будни, бдителни, нащрек. Отново в I Петр. 5:8 Бог ни предупреждава да сме трезвени по дух. Винаги бъдете предпазливи ходатаи! Бъдете нащрек за лъва и когато го видите да действа, „посрещнете” го, като наложите победата на кръста чрез помазанието за „носене”.

9. **Защитавам:** Стражите защитават така, както и пазят. Те издигат защитни стени срещу атаките на врага. Те донасят Божиите благословения.

10. **Поддържам:** Стражите поддържат неща за Господа. Те са по поддръжката. Може да не определят видението, да градят или саят, както правят други, но те поддържат. Грижат се всичко да върви добре. Поддържат помазанието, целостта, здравето и много други необходими благословения на царството.

Накратко, Бог издига пророчески ходатаи – стражи, които да държат змията вън! Мъже и жени, които се „накланят напред и се взират в далечината”, като следят за атаки на врага. Часови, стражи, вратари и защитници на Неговото царство. Това наистина е високо призвание!

Атакувайте – поставете обсада!

Има и друга страна на този тип молитва, която искам да разгледаме. Едно от най-интересните и удивителни неща, които открих, докато изучавах тези думи, е, че те въплъщават не само защитни или отбранителни средства, но също и нападателни. Думите означават „да обсадя град”, което означава да се попречи на провизии и хора да влизат и излизат. Друго определение е „да шпионирам” или „да заложа капан”. Всъщност те са преведени точно така във II Царе 11:16, Исаия 1:8, Еремия 4:16-17 и Съдии 1:24. През 1989 г., когато Господ ми даде това поучение, Той ясно ми говори, че освобождава помазанието „страж”, което ще направи хората способни да обсаждат градове и народи в молитва. Там, където сатана се е възползвал и е взел по-голям дял, **Божии хора ще получат**

наставление, как да обсадят тези ситуации, като спрат снабдяването и премахнат това, което е дало място на дявола, и ще вземат обратно хора, градове и нации.

Това стана, преди да се заговори толкова нашироко за церемонии на примиряване, покаяние от името на някой друг, духовна топография, молитвени разходки, процесии и пътувания – термини, свързани със систематичното отнемане от сатана на неговата власт над места и хора, и пленяването им за Христос. Тези и други стратегии са част от помазанието „страж“, което Бог е излял върху църквата. Тялото Христово се учи систематично да събаря крепостите на тъмнината. Бог ни дава способност чрез Святия Дух да разпознаваме плановете, предимствата, недостатъците и входните точки на врага, да го обсаждаме и превземаме нации, градове и хора чрез молитва. Крепостите на тъмнината са съборени. Заробените в сатанински крепости биват освободени. Обсада се поставя в духа. Бог ни показва какво да връзваме и развързваме и как да го направим. Разбира се има опозиция.

Едно от нещата, които пречат на хората да използват този вид молитва, е времето. Самата идея за обсада предполага продължителност във времето. Може да отнеме дни, седмици или години на всекидневно ходатайство, да се постигне пробив. Аз определено вярвам, че това може да се ускори чрез по-интелигентна и осведомена молитва, както и чрез обединяване на силите в молитва на съгласие. Но нищо не може да промени факта, че някои ситуации изискват известно време. Аз обсаждах кистата в яйчника на жена ми 30 дни. Поли Симчен, за която говорихме в 10 глава, обсаждаше пристрастяванията на своя син 4 години. Бог даваше на нея и на приятелките ѝ стратегия, докато се молиха, като им даваше прозрение кое да отмахнат и кое да извикат. Това е обсада. Те разпознаха стратегията на сатана, „шпионираха“ плановете му. Струваше ли си усилието и чакането? Напълно! Те получиха по-големия дял.

Разбирането за обсадата е добре илюстрирано в историята за Тереса Мулиган, редактор на информационен бюлетин за ходатаи, наречен „Пробив“, разказана от Ширър и Гарлок във „Как да се молим за семейството и приятелите си“. Тереза и нейната приятелка известно време обикаляли квартала си, като спирани пред всяка врата и се молели за спасението на обитателите на къщата.

Скоро започнали да идват вести. Съпругата на един полковник приела Христос. Дъщерята на еврейско семейство срещнала Исус. Жена, болна от артрит, се посветила на Христос и дъщерята на друго семейство дошла при господата. Дори след като се преместила, Тереза продължила да чува как някой от нейните бивши съседи идват при Бог. Това означава да поставиш обсада!

Това е върхът на помазанието „страж“ и всеки може да го направи!

Завземане на градове и нации за Бога

В тази книга съсредоточих вниманието си предимно върху ходатайството за отделни хора. Сега бих искал накратко да коментирам ходатайството за градове и народи, особено във връзка с аспекта на стража при обсада. Писанията ясно ни показват, че Бог се занимава не само с отделни хора, но и с групи от хора. Поради принципите на властта, отговорността, свободната воля, сеене и жънене и т. н., които действат не само на индивидуално ниво, но и на обществено, Бог се занимава и с обществените групи. Защо? Много от

решенията, които вземаме, правата и привилегиите, на които се радваме, не са индивидуални, а са постигнати съвместно с хората, с които сме свързани. Например аз вземам много решения за личния си живот. Но за нашия дом – децата, парите, къщата, времето и т. н., аз и съпругата ми вземаме решенията заедно! Същият принцип на споделена власт може да се разшири и до национално ниво – от организации до градове и народи. Това може да са светски или религиозни групи. Доколкото група хора има права, власт да взема решения и свобода, има съответната отговорност. Както се споделят решенията за закони, водачи, морал, интереси, толерантност или нетърпимост, така се споделят и последствията. Аз например съм против аборта, но не мога да избегна последствията, макар и косвени, на Божието осъждане върху нацията, заради този трагичен холокост. Ако Бог изпрати суша или лошо време, което да поразии реколтата, аз също ще плащам по-висока цена. Когато Той ни предава на деградиралите ни и извратени желаниа, се увеличават злополуките, болестите, което увеличава и моята здравна застраховка. Ако осъдението е война, аз също плащам за това с по-високите данъци и участвам в скръбта на американците, загубили живота си. Могат да се дадат още много подобни примери.

Въпреки, че може да не ни харесва, ние не можем да живеем изолирано. Въпреки, че ние като вярващи можем да се радваме на известна закрила от тези наказания – Бог може да увеличи благосъстоянието ми, за да мога да плащам по-високите цени и данъци, например – но не можем напълно да избегнем принципа на споделената отговорност.

Как Бог се занимава с групите

След като дадох причините, искам да го потвърдя, като изброя няколко начина, по които Бог се занимава с градове или региони в Писанията на обществено ниво:

1. Бог се обръща към градовете и им пророкува (Йона 1:2, Наум 3:1, Михей 6:9, Откровение 2 и 3).

2. Градове и народи бяха осъждани: Ниневия, Содом, Гомор, Тир, Сидон, Витсаида, Капернаум, Ерихон, Ерусалим и др. Народът на Израил като цяло беше съден в много случаи в Писанията, както и други народи.

3. На градове и народи беше прощавано и наказанието им – отменяно: Ниневия, народът на Израил беше опростен; Содом също можеше да се спаси, ако имаше достатъчно праведни.

4. Градове и народи имаха призвание от Бога: Израил, Ерусалим, седемте прибежищни града и много други.

5. За градовете се казва, че са били запазени от Бога (Псалм 127:1).

6. Над градове и нации владееха началства. Тир (Езекиил 28:12), Персия (Даниил 10:13), Ефес (Деяния 19:28), Пергам (Откровение 2:12).

7. Групи хора имаха общо ниво на грях и праведност: всяка нация (Притчи 14:34), Содом и Гомор (Битие 18:20-21), аморейците (Битие 15:16).

8. Градове имаха общо ниво на неверие или вяра: Назарет (Марк 6:5-6).

9. Градове имаха общ мир или война (Еремия 29:7).

10. Градове могат да имат съживление: Ниневия (Йоан 3:5-10).

11. Градове могат да пропуснат съживлението: Ерусалим (Лука 19:41-44).

Давам този списък и последващите обяснения главно, за да докажа едно: Бог се занимава с групите от хора, а не само с отделни хора. Този факт подкрепя и молитвата за групи от хора. Авраам успешно ходатайства за един град (Битие 18:22-33); Мойсей – за народ (Изход 32:9-14). Пленниците от Ерусалим трябваше да ходатайстват за градовете, в които сега живееха (Ерем. 29:7). Във II Летописи 7:14 ни се казва, че молитвите и животът ни могат да донесат изцеление на нацията. Еклисиаст 9:15 и Притчи 21:22 ни казват, че мъдростта освобождава града и може да събори крепости.

Без съмнение Бог освобождава помазание да поставим обсада на градове и нации и да ги превземем за Него! Той ни подготвя да „шпионираме“ плановете и крепостите на врага, като им „правим засада“ в духа. Ние сме свещеници според Мелхиседековия чин, за които се пророкува в Псалм 110. Ние сме армия от свещеници, които простират жезъла на своя победител и властват сред враговете си. Хайде, присъединете се към нас! За тези, които наистина искат да спечелят своя град, книгата на Питър Вагнер „Събаряне на крепости във вашия град“ съдържа богатство от информация. В нея Виктор Лоренцо говори за тригодишния план за евангелизиране на град Резистенция, Аржентина. Един от ключовите елементи на начинанието е духовната топография, разработена от Лоренцо. В нея той открива четири духовни сили, които имат влияние над града.

Лоренцо разказва как се молил за събарянето на тези сили и последвалите резултати: *„На следващия ден групата ни отиде на площада заедно с пасторите от Резистенция, група подготвени ходатаи и Синди Якобс. Ние яростно воювахме срещу невидимите сили над града за четири часа. Атакувахме ги в йерархичния ред, в който чувствахме, че са отдолу нагоре. Първо Помберо, после Куруппи, после Сан Ла Муерте, после духа на Фриймосонри, после небесната кралица, после духа на Питон, който подозирахме, че е координатор на всички сили на злото в града. Когато свършихме, почти осезаем мир и свобода слезе върху всички участници. Бяхме уверени, че първата битка е спечелена и можем да прогласим града за Божие притежание.*

След това църквата в Резистенция беше готова за цялостно евангелизиране. *Невярващите започнаха да откликват на Евангелието както никога преди. В резултат на тригодишното евангелизиране, църквите нараснаха със 102%. Ефектът се чувстваше във всички слоеве на обществото в града. Можахме да поемем обществени проекти като подсигуряването на питейна вода за бедните. Силно се подобри имиджа на църквата в обществото, като спечели уважението и одобрението на политически и социални водачи. Поканиха ни да използваме медиите за популяризиране на Евангелието. Духовното воюване и топография отвориха в Резистенция нови врати за евангелизиране, подобряване на общественото състояние и духовна жетва*”. Това е помазанието „страж"! Можем да повлияем на нашия град и нация чрез ходатайство. Можем да ги обсадим и да ги превземем за Бог. Крепости на тъмнината могат да станат крепости на светлината!

Преобразени градове

Ханаан, една проклета земя (Битие 9:25), стана Обещаната земя на благословение. Ерусалим, бивша крепост на нечестиви исполини, стана град на мир. Седем града, управлявани преди от идолопоклонници и нечестиви исполини, станаха прибежищни градове, където хора, които непреднамерено са отнели нечий живот, можеха да намерят закрила. Хеврон, най-известният от тези седем града, преди се наричаше Кириат-Арва, което означава „градът на Арва“. Арва беше най-великият от анакимите или исполините (Исус Навин 14:15). Хеврон, новото име на града, означава „приятелство, общение, връзка“. Авраам, Божият приятел, беше погребан там. Халев, смел мъж на вяра, превърна тази крепост на най-великия исполин, в място, където хората прибегваха, за да намерят безопасност и общение с Бога. Това може да стане и с нашите градове! Също, като прибежищен град, Хеврон беше преобраз на Христос. Всеки, който непреднамерено беше убил човек, можеше да се спаси по два начина: като се скрие в един от прибежищните градове или като се хване за роговете на олтара в Свящото място (второто беше само временно прибежище).

В Евреи 6:18 Господ изрича една фраза от тези два преобраза: **„Така щото чрез две неизменими неща, в които не е възможно за Бог да лъже, да имаме голямо насърчение ние, които сме прибегнали да се държим за поставената пред нас надежда“**. Интересно е, че укритите в прибежищните градове, можеш да останат там до смъртта на настоящия първосвещеник (Числа 35:28), след което бяха свободни да излязат. Какъв преобраз на нашия велик първосвещеник, който умря, за да можем ние да сме свободни от наказание! Мисълта ми в тази история, освен да се радваме на прекрасните преобрази на Исус, е, да покажа, че бивша крепост на исполини беше превърната в място за закрила, прибежище и общение с Бога и стана преобраз на Самия Христос.

Може ли Бог да направи това и днес? Могат ли градовете и нациите да бъдат напълно преобразени? Да, освен ако Бог не се е променил през последните 3000 години. Тоест ако Той може да намери някой Халев... някой убиец на исполини... някой с отношението „Ние можем“.

Бог ни казва в Езекил, да погледнем сухите кости на нацията си – мъже и жени, млади и стари, богати и бедни, болните и тези, които си мислят, че са здрави – и да отговорим на същия въпрос, който Той зададе на пророка: **„Могат ли тези кости да оживеят?“**

Аз смятам, че могат. А вие какво мислите?

Готови ли сте?

Трябва да сме като Сам и Джед. Когато чули, че 5000 долара се дават за улавянето или убиването на вълци, те тръгнали на лов. Една нощ Сам се събудил и видял, че са обградени от 50 чифта блестящи очи – изгладнели вълци, които лакомо се облизвали. „Джед, събуди се – прошепнал той на спящия си партньор. – Богати сме!“ Ние трябва да видим множеството невярващи около нас не като заплаха, а като възможност. Задачата ни би била невъзможна, ако не уповавахме на Божията сила и способност, вместо на нашата. Дори и армия да се изправи срещу нас, пак можем да имаме увереност (Псалм 27:3). Армията на Гедеон от 300 души беше достатъчна, за да разгроми 135000, щом Бог беше на тяхна страна. А ако Той е откъм нас, кой може да успее против нас? (Римляни 8:31).

Нека го направим! Нека позволим на Бог да се надигне и враговете Му да се разпръснат! Нека изпълним торбите си с камъчета на победа и да посрещнем Голиат. Нека превземем Кириат-Арва. Нека преминем през войски и да прескочим стени. Нека покажем величието на нашия Бог. Нека да изръмжим! Нека да изревем! Нека да позволим на Исус да живее чрез нас. Той е готов, а вие? Готови ли сте да ходите в призванието си на ходатаи, да представите Исус като примирител и воин... да донесете Неговите благословения и победа... да срещнете, да отнесете, да издигнете стени? Готови ли сте да родите, да освободите, да ударите целта, да напълните чашата, да направите пророчески изявления, да бдите и да се молите? Готови ли сте?

Запомнете: Животът е крехък! Боравете с ПАГА!

Въпроси за размишление

1. Можете ли да обобщите четирите заключения, извлечени от Ефесяни 6:18, I Петрово 5:8 и II Коринтяни 2:11? Като използвате стиховете, подкрепете заключенията.

2. Опишете функциите и отговорностите на старозаветните стражи. Как те символизируют бдението в ходатайство?

3. Къде за пръв път се споменава еврейската дума за страж в Писанията?

4. Въз основа на определенията и употребата на трите думи за страж, направете обобщение за отбранителния аспект на помазанието „страж“. Как това се прилага за семейството, пастора и църквата ви?

5. Опишете нападателния аспект на помазанието „страж“. Можете ли да го свържете с ходатайството за отделни хора, а след това и за цял град?

6. Защо Бог се занимава с групите от хора, а не само с отделни хора? Дайте три или четири библейски примера.

7. Помислете как вие и вашата молитвена група можете да обсадите града си и го направете!

Ръководство за водачи на дискусия

Целта на тази книга е да разпали и да даде сила на молитвения живот на читателите. Когато групата ви расте във вяра и единство, може да решите да приложите някои от молитвените тактики, споменати в тази книга, като молитва върху вещи, молитвени разходки и духовно воюване.

Като лидер е важно да сте чувствителни към нивото на зрялост на групата. Важно е също да не натрапвате убежденията си на тези, които се покланят на Бог по различен от вашия начин.

Оптималният размер на групата е 10-15 човека. При по-малка група последователността може да стане проблем, ако твърде малко хора идват редовно. По-голямата група изисква по-големи водачески умения, за да се създаде чувство за принадлежност и значимо участие на всеки член. Ако ръководите група, която вече се среща редовно, като неделно училище или домашна група, решете колко седмици да отделите за това поучение. Предвидете възможни празници, които могат да попречат на редовните ви събрания. Бъдете изобретателни! Тази книга с 14 глави може да се побере в 13 седмици, ако няколко глави се съберат, за да остане време за споделяне.

Първото събрание е подходящо време за открита дискусия, която ще създаде чувство на единство, преди да започнете изучаването. Някакво въведение, последвано от безобидни въпроси е полезно за изграждане на по-близки връзки с групата. Глава първа може да се използва като въведение. Ето някои възможни въпроси:

1. Доволни ли сте от молитвения си живот? Ако не, кое смятате, че е проблем?
2. Защо според вас молитвата е толкова рядък навик в тялото Христово?
3. Какво очаквате да получите от изучаването на тази книга?
4. След като прочетохте първа глава, смятате ли, че трябва да се молим веднъж или трябва да сме настоятелни? Защо?
5. Ако можете да попитате Бог едно нещо за молитвата, какво щеше да е то?

Подобни въпроси ще създадат чувство за идентичност сред членовете на групата и ще им помогнат да открият по какво си приличат. Много други въпроси могат да възникнат, които значително да допринесат за усвояването на материала. Трябва да насърчавате членовете на групата да си направят списък с въпросите си. Предложете им да ги задават анонимно и ги комбинирайте, за да се избегнат повторенията. Много въпроси може да получат отговор до края на изучаването. Затова е добре да изчакате до края на курса, преди да ги обсъждате.

Изберете помощник-лидер, който да напомня на членовете на групата за времето и мястото на следващото ви събиране. Той може да се погрижи и за почерпка и грижа за децата. Хората ще оценят книгите си повече, ако сами са ги платили. Също ще са по-склонни да останат до края на курса, ако са инвестирали в собствените си материали. Подсигурете няколко допълнителни Библии.

Трябва да сте запознати с основните принципи на груповата работа, като:

1. Подредете столовете в полукръг, като лидерът е седнал заедно с групата. Това стимулира участието на групата.

2. Създайте благоприятна за дискусия атмосфера. Следните съвети може да са ви полезни при воденето на дискусия:

А. Приемайте коментарите на членовете, без да давате оценка, дори и да не сте съгласни с тях. Ако те силно противоречат на Библията, можете да зададете въпроси, които изясняват проблема, но директно отхвърляне на коментара ще подтисне откритото участие.

Б. Ако въпрос или коментар се отклонява от темата, или предложете да се занимаете с него в друго време, или попитайте групата дали искат да разгледате новата тема сега.

В. ако един човек монополизира дискусията, отправете няколко въпроса директно към някой друг. Или тактично го прекъснете, като кажете: „Извинявай, това е добра мисъл и ми е интересно какво мислят останалите.” Говорете насаме с този човек и го включете да помага във въвлечането на другите в дискусията.

Г. Направете лесно и приятно за всеки да споделя и задава въпроси, но не настоявайте всеки да го направи. Пасивните членове могат да станат по-склонни да споделят, като ги помолите да прочетат пасаж от книгата. Отделете срамежливите да дискутират с някой друг, отделно от групата и помолете пасивните членове да напишат коментар, който да споделят с цялата група.

Д. Ако някой ви зададе въпрос и вие не знаете отговора, признайте го и преминете нататък. Ако въпросът изисква прозрения от личен опит, поканете останалите да коментират въпроса, но не позволявайте това да се проточи. Ако се изискват специални знания, предложете да проучите въпроса в книга или с друг служител и да споделите по-късно какво сте открили.

3. Не се опитвайте да се правите на спасител. Целта на тази група е да се научите да се молите за другите, а не да ги променяте. Това не означава, че няма да има трудни моменти и няма да се споделят проблеми, но групата е за споделяне и молитва, а не да променя другите. Лидерът трябва да е открит и да покаже, че иска да расте заедно с групата, а не да се налага като авторитет.

4. Започвайте и свършвайте навреме според предварителната уговорка. Това е особено важно за тези, които трябва да наемат някой да гледа децата им или трябва да стават рано за работа.

5. По време на всяко събиране обсъждайте въпросите на края на всяка глава. Ако имате повече от 8-10 члена, разделете ги на малки групи и след обсъждането всяка група да сподели изводите си с останалите.

6. Бъдете чувствителни. Някои хора може да не се притесняват да се молят за другите, но не насилвайте тези, които се притесняват. Отделете време в началото или в края на сбирката да се молите за нужди.

7. Насърчавайте членовете на групата да се молят един за друг ежедневно. Това ще поддържа чувството на единство и любов.

8. Като лидер, молете се редовно за събиранията и за участниците в тях, като молите Бог да се движи в живота им през цялата седмица. Господ ще почете вашето желание да водите Неговите хора към по-близко взаимоотношение с Него.

~~~~~  
**„Ходатайствена молитва”**  
**от Дъч Шийтс**

***Това копие се разпространява безплатно!***  
~~~~~